

ếu như tập 1 của Hãy Nói Yêu Thôi, Đừng Nói Yêu Mãi Mãi đã làm rung động hàng triệu trái tim độc giả trẻ cũng như các bậc phụ huynh, thầy cô với hàng ngàn bình luận trên mạng, hàng ngàn lá thư gửi về và tạo nên một hiện tượng xuất bản, thì tập 2 này, Ban biên soạn sách cũng chắc chắn với trái tim của bạn về những cảm xúc như vậy, thậm chí còn mạnh hơn.

Một “bộ áo” được đầu tư kỹ lưỡng bởi hai họa sĩ Lê Long và Hiền Trinh sẽ khiến mỗi câu chuyện trở nên sinh động và ấn tượng hơn bao giờ hết. Để tập 2 HÃY NÓI YÊU THÔI, ĐỪNG NÓI YÊU MÃI MÃI không chỉ là sách gói đầu giường của người trẻ Việt mà còn là quà tặng dành cho người trẻ yêu thích văn hóa đọc.

16 teenstory với 16 không gian khác nhau dành cho người trẻ. Ở mỗi không gian ấy, người trẻ đều có thể tìm thấy một phần của mình trong đó. Những câu chuyện của giới trẻ thành thị đầy màu sắc và sôi động song cũng không kém phần sâu sắc bởi những trải nghiệm của từng người trong số họ.

10 cảm thức được chọn lựa đều đạt đến độ chạm tinh tế và mang giá trị tính thức sâu sắc. Món đặc sản chỉ có thể tìm thấy tại đây: HÃY NÓI YÊU THÔI, ĐỪNG NÓI YÊU MÃI MÃI.

Và sự đặc biệt mang tính thử nghiệm lần đầu tiên mà bạn đọc có thể tương tác, chia sẻ với Ban biên soạn: TRUYỆN ĐÔI – TRUYỆN TRONG TRUYỆN. Với 3 cây bút Phan Hồn Nhiên – Hoàng Anh Tú – Ploy, họ đã dọn một bữa đặc sản lạ miệng đến cho độc giả của mình.

Tất nhiên, không thể thiếu quà tặng cho cuộc gặp gỡ lần này: Phụ kiện 32 trang màu mang tên PHÒNG CHỮA BÍ MẬT 12 CUNG HOÀNG ĐẠO. Một xê ri những truyện tranh vui vẻ giúp bạn thư giãn.

bây giờ, mời bạn bắt đầu với cuộc gặp gỡ thứ 2 của HÃY NÓI YÊU THÔI, ĐỪNG NÓI YÊU MÃI MÃI.

Ban Biên Soạn

MỤC LỤC

Ngỏ cùng bạn đọc!	Đôi story
Hãy nói yêu thôi, đừng nói yêu mãi mãi 2	Môi anh ngon vị anh đào
Lắng nghe lời thì thầm của trái tim	Ký ức hôn
Hành trình vô tận	Phản chiếu
Đã qua mất rồi bao cơ hội được yêu	Piano trắng
Giá trị của khoảng trống	Cây thông
Dư vị từ những tình bạn nhạt	Đỏ như lửa cháy
Lưỡi kiếm và kiếm lưỡi	Chuyện tình hoa cúc dại[6]
Và sẽ chẳng còn gì trên bờ cát thời gian[2]...	Đưa em đi khóc
Một di sản nối dài qua hiện tại	Em rất gần anh
Hãy giữ lấy nhánh xa trúc thảo đầu tiên	Gió hát mùa hè
Thanh niên ngày nay... chán thật	Quá khứ ngủ yên
Bài hát quên tên	Sài gòn nắng và nhớ lắm
Anh sẽ lên nhà chứ anh yêu?	Nơi những cơn gió dừng chân
Chuyện của bong bóng	Cà phê với người lạ
Nàng kỳ lạ bước vào đời tôi	Quyền lực và pha lê
Trên quảng trường không đường ray	Khả năng chinh phục

PHẠM LŨ ÂN

LẮNG NGHE LỜI THÌ THẦM CỦA TRÁI TIM

"H

ầu hết mọi người là người khác. Những suy nghĩ, cảm xúc của họ là một câu trích dẫn".

Oscar Wilde

Khi đọc truyện Gatsby vĩ đại của Scott Fitzgerald, tôi vô cùng thích thú với đoạn mở đầu:

"Hồi tôi còn nhỏ tuổi, nghĩa là hồi dễ bị nhiễm các thói hư tật xấu bấy giờ, cha tôi có khuyên tôi một điều mà tôi ngẫm mãi cho đến nay:

- Khi nào con định phê phán người khác thì phải nhớ rằng không phải ai cũng được hưởng những thuận lợi như con cả đâu.

Ông không nói gì thêm, nhưng vì hai cha con chúng tôi xưa nay cẫn rất hiểu nhau mà chẳng cần nhiều lời nên tôi biết câu nói của ông còn nhiều hàm ý khác. Vì vậy tôi không thích bình phẩm một ai hết. Lối sống ấy đã mở ra cho tôi thấy nhiều bản tính kỳ quặc, nhưng đồng thời khiến tôi trở thành nạn nhân của không ít kẻ chuyên quấy rối người khác".[1]

Tôi cũng rất thích một chi tiết trong truyện Doraemon, đó là mỗi khi Nôbita và Doraemon lạc vào một thế giới khác, bất cứ thế giới nào, thì ở nơi đó cũng xuất hiện những nhân vật có nhân đáng tương tự Nobita, Xuka, Xeko, Chaien... nhưng tính cách lại có thể rất khác. Điều đó luôn khiến tôi mỉm cười.

Cuộc sống này cũng vậy... Ở đâu đó ngoài kia là những người có thể giống ta. Ở đâu đó ngoài kia là những người có thể rất khác ta. Có người ưa tụ tập với bạn bè. Có người mải mê rong chơi. Có người chỉ thích nằm nhà để đọc sách. Có người say công nghệ cao. Có người mê đồ cổ. Có người phải đi thật xa đến tận cùng thế giới thì mới thoả nguyện. Có người chỉ cần mỗi ngày bước vào khu vườn rậm rạp sau nhà, tìm thấy một vạt nấm mối mới mọc sau mưa hay một quả trứng gà tình cờ lạc trong vạt cỏ là đủ thoả nguyện rồi. Tôi nhận ra rằng, hai sự phẩn khích đó có thể rất giống nhau. Cũng giống như người ta có thể phản ứng rất khác nhau khi đứng trước thác Niagara hùng vĩ, người này nhảy cẳng lên và ghi nhớ cảnh tượng đó suốt đời, nhưng cũng có người nhìn nó và nói: "Thác lớn nhỉ?" rồi quên nó đi ngay sau khi trở về nhà mình. Sao ta phải lấy làm lạ về điều đó? Sao ta phải bức mình về điều đó? Sao ta lại muốn rằng tất cả mọi người đều phải nhảy lên khi nhìn thấy thác Niagara?

Chúng ta vẫn thường nghe một người tần tiện phán xét người khác là phung phí. Một người hào phóng đánh giá người kia là keo kiệt. Một người thích ở nhà chê bai người khác bỏ bê gia đình. Và một người ưa bay nhảy chê cười người ở nhà không

biết hưởng thụ cuộc sống... Chúng ta nghe những điều đó mỗi ngày, đến khi một mồi, đến khi nhận ra rằng đôi khi phải phớt lờ tất cả những gì người khác nói, và rút ra một kinh nghiệm là đừng bao giờ phán xét người khác một cách dễ dàng. Cách đây nhiều năm, khi xe hơi ở Việt Nam vẫn còn là thứ vô cùng xa xỉ, người bạn của tôi sau một thời gian quyết tâm dành dụm và vay mượn đã mua được một chiếc. Chỉ là một chiếc xe cũ thô. Nhưng vấn đề nằm ở chỗ anh chỉ là một nhà báo với thu nhập vừa phải và vẫn đang ở nhà thuê. Gia đình phản đối nói anh phung phí. Đồng nghiệp xì xầm rằng anh đua đòi. Bạn bè nghi ngại cho là anh học làm sang. Nhưng anh vẫn lặng lẽ làm. Và anh tâm sự với tôi rằng: từ hồi còn nhỏ xíu, anh đã luôn mơ mình được ngồi sau vô lăng, được tự lái xe lên rừng xuống biển. Ước mơ đó theo anh mỗi ngày. Vì vậy anh đã gom góp suốt thời gian qua, cho đến khi có thể mua được một chiếc xe cho riêng mình. Chỉ thế thôi. Rồi anh nhìn tôi và hỏi: Tại sao tôi phải trì hoãn ước mơ chỉ vì sợ người khác đánh giá sai mình? Sao tôi phải sống theo tiêu chuẩn của người khác?

Tôi không thể tim ra một câu trả lời đủ thuyết phục cho câu hỏi đó. Bởi thế, tôi luôn mang theo câu hỏi của anh bên mình. Nó nhắc tôi rằng, rất nhiều khi chúng ta vì quá lo lắng về những điều người khác đã nói, sẽ nói, và có thể nói mà không dám sống với con người và ước mơ đích thực của mình.

Một người bạn khác của tôi đeo đuổi việc làm từ thiện, quyên góp, chia sẻ. Ban đầu vì lòng trắc ẩn. Rồi vì niềm vui cho chính bản thân. Rồi, như một món nợ ân tình phải trả. Rồi, như một cuộc đời phải sống. Chị như ngọn nến cháy hết mình cho người khác. Ấy vậy mà nhiều lần tôi thấy chị khóc vì những lời người khác nói về mình. Như vậy đó, kể cả khi ta hành động hoàn toàn vô vị lợi, cũng không có nghĩa là ta sẽ ngăn ngừa được định kiến và những lời gièm pha ác ý. Vậy sao ta không bình thản bước qua nó mà đi?

Thỉnh thoảng chúng ta vẫn gặp những người tự cho mình quyền được phán xét người khác theo một định kiến có sẵn. Những người không bao giờ chịu chấp nhận sự khác biệt. Đó không phải là điều tồi tệ nhất. Điều tồi tệ nhất, là chúng ta chấp nhận buông mình vào tấm lưới định kiến đó. Cuộc sống của ta nếu bị chi phối bởi định kiến của bản thân đã là điều rất tệ, vậy nếu bị điều khiển bởi định kiến của những người khác hẳn còn tệ hơn nhiều. Sao ta không thể thôi sợ hãi, và thử nghe theo chính mình? Thật ra, cuộc đời ai cũng có những lúc không biết nên làm thế nào mới phải. Khi ấy, ba tôi dại rằng, ta chỉ cần nhớ nguyên tắc sống cơ bản cực kỳ ngắn gọn: Trước hết, hãy tôn trọng người khác. Rồi sau đó, nghe theo chính mình. Hãy tôn trọng. Bởi cuộc đời là muôn mặt, và mỗi người có một cách sống riêng biệt. Chẳng có cách sống nào là cơ sở để đánh giá cách sống kia. John Mason có viết một cuốn sách với tựa đề “Bạn sinh ra là một nguyên bản, đừng chết như một bản sao”. Tôi không biết nó đã được dịch ra tiếng Việt chưa, nhưng đó là một cuốn sách rất thú vị. Nó khiến tôi nhận

ra rằng mỗi con người đều là một nguyên bản, duy nhất, độc đáo và đáng tôn trọng. Hãy nghe theo chính mình, bởi chính bạn là người sẽ hưởng thụ thành quả, hay gánh chịu hậu quả, cho dù bạn có làm theo hay sống theo ý muốn của bất cứ ai.

Tôi luôn xem nguyên tắc ấy như đôi giày mà tôi phải mang trước khi ra khỏi nhà. Xỏ chân vào đôi giày đó, và đi khắp thế gian, đến bất cứ nơi nào bạn muốn. Con người sinh ra và chết đi đều không theo ý mình. Chúng ta không được sinh ra với ngoại hình, tính cách, tài năng, hay sự giàu có mà mình muốn chọn lựa. Nhưng chúng ta đều có một cơ hội duy nhất để được là chính mình. Chúng ta có một cơ hội duy nhất để sống như mình muốn, làm điều mình tin, sáng tạo điều mình mơ ước, theo đuổi điều mình khao khát, yêu thương người mình yêu. Bạn biết mà, cơ hội đó chính là cuộc đời này – một chớp mắt so với những vì sao. Bởi thế, đừng để mình cứ mãi xoay theo những tiếng ồn ào khác, hãy lắng nghe lời thì thầm của trái tim.

ĐOÀN CÔNG LÊ HUY

HÀNH TRÌNH VÔ TẬN

"H"

Trời chiều chập choạng. Chiếc máy bay bay như con quạ sắt lầm lũi, cô đơn giữa bầu trời vô tận. Dưới đôi cánh kia, mây trắng chuyển thành đen. Đôi ba ánh mặt trời loé sáng lần cuối, thoi thóp xuyên thủng cụm mây từ phía xa xa. Sắc màu da cam mỏng manh. Như người lữ hành đơn độc trong chiều hôm, con quạ sắt vẫn mải miết, lỳ lợm, bền bỉ bay giữa không gian. Cảnh tượng hùng vĩ có gây cho hành khách trên chuyến bay một nỗi hoài cảm bi tráng? Từ bỏ thời cổ đại ấu thơ với niềm tin trời tròn đất vuông, với đấng hoá công huyền diệu và con người nhỏ nhoi trong cổ tích, loài người đã đứng lên và bước tới bằng đôi hài bảy dặm. Con người đi vòng quanh thế giới để săm soi Quả Đất tròn. Con người mạnh hơn sức hút Quả Đất bằng đôi cánh Ica. Rồi con người bay vào bầu trời, bay ra ngoài không gian. Một-ý-chí-Người kỳ diệu. Một-tinh-thần-Người quật cường. Một-sức-mạnh-Người vô song thắng mọi đêm tối mù loà để chinh phục tự nhiên. Đó là lịch sử loài người.

Tiểu sử của mỗi con người cũng vậy. Ấu thơ là cổ tích, là niềm tin hồn nhiên. Không có niềm tin không thành cổ tích. Cô Tấm tin người, Bạch Tuyết tin người... Thủ quan sát xem, với một cái tăm, em bé mẫu giáo biến mình thành con muỗi. Với một chiếc ống hút coca, bé biến mình thành ngay con voi. Khi lớn lên, nứt mầm ra khỏi thế giới cổ tích, ta không còn tin vào những huyền thoại bảy sắc cầu vồng. Thấy thế giới này thực tế hơn, trần trụi hơn. Cô giáo thánh thiện của chúng ta bán rau ngoài chợ. Thần tượng của chúng ta ngưng nguẩy tinh toán tiền cát sê. Từ đó ta thấy buồn, và không ít bạn trong chúng ta thấy "khủng hoảng" niềm tin vào một thế giới cổ tích.

Nhưng em ạ, hãy như loài người khi rời xa thời ấu thơ cổ đại, họ đã biết dung cảm đương đầu với sự thật để tự mình tm ra biết bao chân lý tự nhiên, thì em, em hãy bắt chước để nhìn vào thực tế cuộc sống như nó vốn có để nhận thức chân lý xã hội. Để rồi hiểu biết và chinh phục cuộc sống với sự miệt mài, bền bỉ, dung cảm, và cả sự vất vả nhọc nhằn như hành trình của loài người trong không gian khắc khoải chưa yên tìm về bến đỗ.

PHẠM LŨ ÂN

ĐÃ QUA MẤT RỒI BAO CƠ HỘI ĐƯỢC YÊU

 Vì những thứ tầm thường ta đổi bao điều vô giá

Đổi cô đơn lấy những cuộc gặp gỡ chẳng cần chi

Đổi chiếc hôn lấy tiếng cười đùa trống rỗng

Đổi nỗi dịu êm lấy những phút hội hè

Đã qua mất rồi bao cơ hội được yêu

Làm sao kéo về dù chỉ một vầng trăng đã lặn...

(Tiếng cu gù – Blaga Dimitrova)

Vừa rồi, chúng tôi có dịp gặp lại một cô bạn cũ thời sinh viên. Đó là một cô gái xinh xắn, mơ mộng, và thân thiện. Tôi còn nhớ khi ấy, đám con trai, và cả con gái, thậm chí đã từng ngồi với nhau nhiều lần ở một quán nước mía và đoán xem cô yêu anh chàng nào trong lớp.

Cô luôn có vẻ gần gũi và dành ánh mắt ấm áp, tươi vui cho một vài người đặc biệt, như thể cô đang yêu thầm ai đó trong số họ. Nhưng khi một rồi hai, và ba, tất cả những anhng “tự tin rằng mình chính là người ấy” lần lượt mạnh dạn tỏ tình, thì cô đều lắc đầu với nụ cười dễ thương, thậm chí... tỏ vẻ hối lỗi vì đã để chúng tôi hiểu lầm. Chúng tôi đã thực sự hiểu lầm. Kể từ khi ấy, ánh mắt thi thoảng đầy vẻ triu mến của cô trở thành một bí ẩn lớn đối với cánh con trai.

Nhiều năm đã trôi qua, và khi gặp lại cô trong buổi họp lớp, một anh bạn “từng tưởng mình là người ấy” đã không thể ngăn mình đặt câu hỏi với cô: “Những ngày đó, có phải là bạn đã yêu thầm ai chăng? ”.

Tất cả chúng ta đều đã trưởng thành, có để đếm đời mình bằng nhiều kinh nghiệm, cả hạnh phúc và buồn đau. Vì thế dường như thật ngượng ngùng khi nhận ra lòng ta vẫn thấp thỏm với một câu hỏi tưởng chừng chẳng liên quan gì đến cuộc sống của ta hiện tại. Thậm chí, chăng giúp gì được cho những ngày tháng đã qua. Nhưng nó ở đó, từ thuở ta còn khờ khạo, một câu hỏi tò mò đến ngày thơ. Và dù sao đi nữa, nó cũng chứng tỏ rằng mình xứng đáng để được đặt ra. Bởi câu trả lời chúng tôi nhận được thật lạ lùng:

“Phải” – cô bạn mỉm cười – “tôi đã yêu. Trong suốt những năm tháng đó...”

“Nhưng...?” – chúng tôi ngạc nhiên.

“Nhưng, khi ấy, tôi đã yêu bạn theo cách người ta yêu... những thần tượng. Và thật may, tôi đã nhận ra điều đó trước khi bạn ngỏ lời”.

Như một viên sỏi ném xuống mặt ao tĩnh lặng, câu hỏi “Chúng ta đã yêu những thần tượng của mình theo cách nào?” Như làm lan ra từng vòng sóng trong mỗi chúng tôi.

Nếu thần tượng của chúng ta là một con người thật, hiện hữu... thì con người thật ấy phải chẳng sẽ là bộ xương của con người mà ta gọi là thần tượng. Chỉ là bộ xương thôi. Phần còn lại, da thịt, hồn vía của thần tượng là do chính chúng ta tạo ra. Nó giống như một phép toán: A => B. Rồi A + B => C. A là con người đó. B là những gì ta nghĩ rằng người ấy theo suy luận đơn giản về sự hoàn hảo thì phải có. C là con người mà ta yêu.

Chúng ta bồi đắp vào bộ xương đó những thứ mà ta cho là chúng tương hợp với người ấy, theo tiêu chuẩn và lý tưởng riêng của chính ta. Như kiểu: với nụ cười như vậy, hẳn đó là người cởi mở và hào phóng. Một người nói những câu hay ho dường ấy, hẳn phải là một người sâu sắc. Người có ngón đòn tuyệt vời thế kia, chắc phải sở hữu một tâm hồn bay bổng. Khi chưa biết rõ họ thực sự có những điều đó hay không, chúng ta cứ gán thêm vào cho chắc ăn. Vì nhu cầu của bản thân ta, không phải của họ.

Những thần tượng dường như đã được tạo ra theo cách đó. Thoạt tiên chúng ta nhìn thấy một người với tài năng/ vẻ đẹp/ sự hiểu biết/ lòng tốt... Và chúng ta nghiêm nhiên nghĩa rằng họ cũng có lòng tốt/ sự hiểu biết/ vẻ đẹp/ tài năng...

Kiểu suy luận đó là một cái bẫy. Con người, vốn là một sinh vật chứa đầy những thứ tưởng như không tương hợp. Ví như khi bạn nhìn khuôn mặt khó ưa của tôi, bạn không thể nghĩ tôi là một người hài hước. Nhưng, tôi là một người hài hước. Vẻ mặt khó ưa của tôi là một cái bẫy.

Mà cuộc đời thì đầy những cái bẫy. Tôi có thể chép ra đây một trăm câu danh ngôn thật hay mà bạn chưa từng biết. Nếu bạn nhìn vào đó và nghĩ là tôi sâu sắc hơn bạn. Vậy là bạn dính bẫy. Nếu bạn chỉ cho rằng có lẽ tôi đọc nhiều hơn bạn, bạn thoát khỏi chiếc bẫy. Còn nếu bạn nhận ra được “sự thật trần trụi” rằng, tôi chỉ tình cờ (hay thậm chí cố ý) đọc được những câu đó trước bạn, tức là bạn đủ tinh táo để nhìn ra chiếc bẫy.

Tôi tin ai cũng từng có một thần tượng. Cho dù chỉ có một hay nhiều, ngắn hay dài hạn. Điều khác nhau là chúng ta làm gì với thần tượng của mình. Chúng ta ngưỡng mộ và học hỏi người đó hay cố xây đắp thêm để biến họ thành một thần tượng hoàn

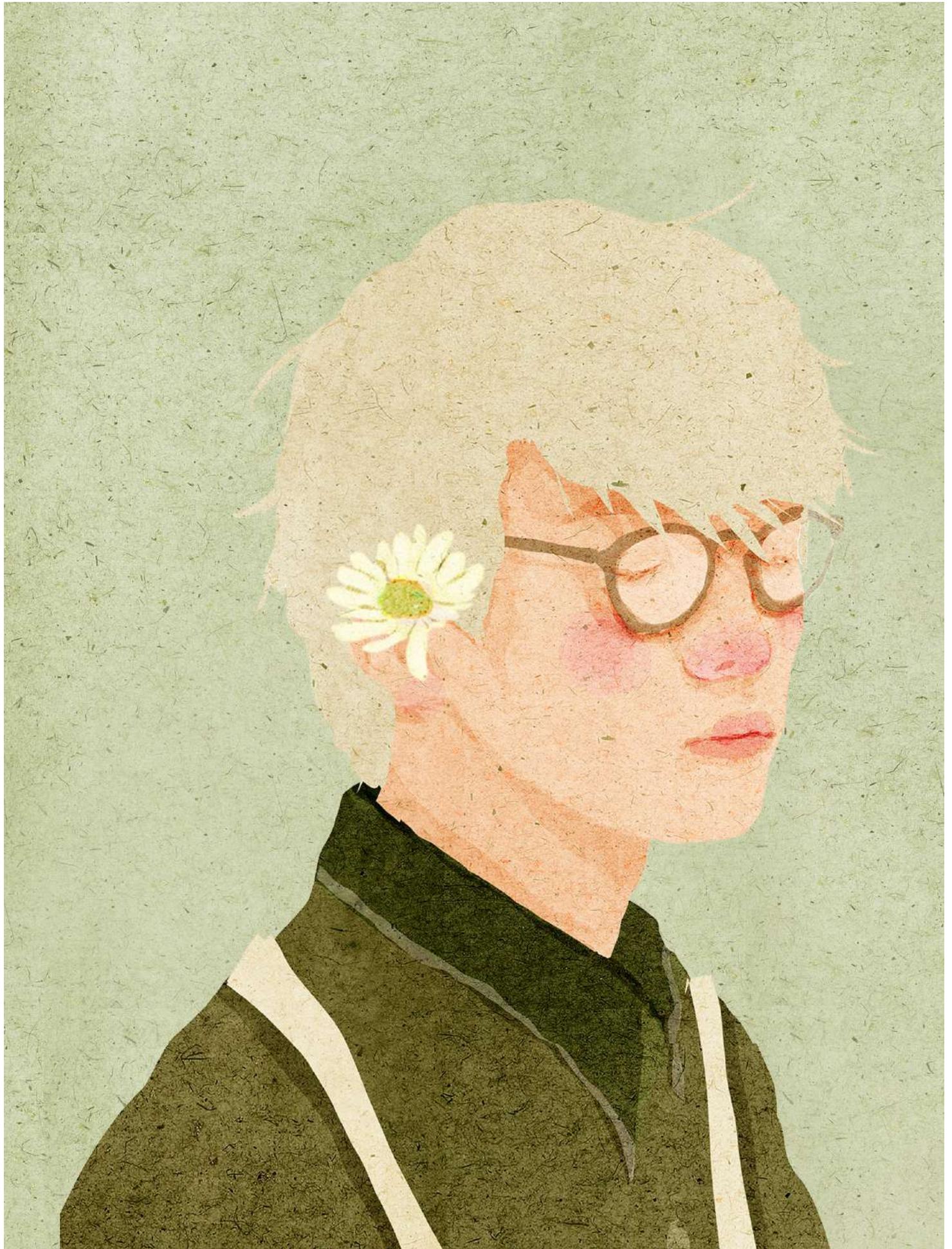
hảo theo nhu cầu riêng của ta? Để rồi sau đó thất vọng.

Đôi khi chúng ta tìm được một bộ xương khủng long, nhưng sau đó chúng ta cứ loay hoay tìm cách đổi nó để lấy một con rồng. Cũng như cô bạn tôi. Cô đã rung động trước một anh bạn học giỏi, tốt bụng và dễ dàng gắn thêm cho người đó sự lăng mạn, tể nhị... Cô gần như đã tạo ra một con người ảo bao bọc bên ngoài người thật, và cô yêu, chỉ cho chính cô mà thôi. Thật may – cô nói – là khi con người thật ngỏ lời với cô, thì cô đã nhận ra đó không chính xác là người mình yêu. Đó chỉ là một bộ xương. Cốt lõi, quan trọng, nhưng vẫn chỉ là bộ xương.

Bạn có muốn được yêu theo cách người ta yêu một thần tượng? Anh bạn tôi thì không. Anh nói “Trong vài trường hợp, chẳng may mắn gì khi bị biến thần tượng. Vì điều đó có nghĩa là ta đang thực sự đánh mất cơ hội được yêu bởi chính con người thật của mình”.

Kinh nghiệm ấy mới đáng buồn làm sao. Với cô bạn tôi cũng vậy. Khi đã biết rằng mình yêu một con rồng, thậm chí là ảo ảnh về một con rồng, người ta sẽ chẳng thèm để mắt đến bộ xương khủng long nữa. Nhưng tệ nhất là nó khiến họ quên mất điều vô cùng quan trọng: một bộ xương khủng long cũng là thứ hiếm có, và đáng chiêm ngưỡng. Hơn thế nữa, nó thật hơn một con rồng...

Nhưng khi nhận ra điều đó, thì “đã qua mất rồi bao cơ hội được yêu...”

ĐOÀN CÔNG LÊ HUY

GIÁ TRỊ CỦA KHOẢNG TRỐNG

H

ắn em cũng biết thừa rằng nhiều khi khoảng trống chẳng phải là vô nghĩa.

Khoảng trống trong chữ viết giúp em nhận biết âm tố này với âm tố kia, âm tiết này với âm tiết nọ. Khoảng trống doi khi còn có cả tên gọi. Ví dụ như trong tiếng Việt có 5 âm thành phần âm vị trong một âm tiết. Vì một lẽ nào đó mà “sún” mất một âm vị thì âm vị bị “sún” đó vẫn có tên hẳn hoi: Âm vị zéro, bởi chàng “sún” – khoảng trống – này đâu có hữu danh vô thực. Dẫu không có mặt nhưng hẳn ta vẫn đang “làm nhiệm vụ” hẳn hoi, đó là nhiệm vụ phân biệt nghĩa của tiếng này với tiếng khác.

Chẳng hạn với âm tiết HOA. Dẫu nó không có phụ âm cuối, nhưng vẫn coi như tồn tại âm vị zérô, bởi chính khoảng trống zérô này cho phép ta nhận diện ra âm tiết HOA mà không phải là HOAN hay HOANG nào khác...

Và cứ như vậy, khoảng trống cũng góp cho đời những giá trị nếu em chịu khó trò chuyện cùng nó.

Khoảng trống của hàng cây cho em biết nâng niu bóng mát.

Khoảng trống của nấm mộ nhắc nhở sự hữu hạn của phận người.

Khoảng trống trong thành quách, đền đài cho em ký ức quá khứ.

Khoảng trống trên chiếc ngai vàng phong kiến cho em cảm phục ý chí của bước chân người, mải miết và mải miết đi, cho đến tận ngày gấp ánh sáng dân chủ cộng hoà.

Khoảng trống trong nồi cơm gợi nỗi ám ảnh về ngày giáp hạt.

Khoảng trống trong không gian cho người nhìn thấu lên tận các vì sao.

Khoảng trống trên trận địa được viết lên mỗi mét vuông đất hai chữ QUÝ và GIÁ. Quá là hương hoả. Giá là máu xương.

Khoảng trống trong mắt bạn cảnh báo em đã làm điều gì dại dột.

Khoảng trống một chỗ ngồi trong lớp học chi em thương cảm về một giọt mực đã lặng lẽ rơi bên ngoài cửa lớp.

Khoảng trống của chiếc răng cửa trên “hang tiền đạo” của bé nào đó nhắc em ký niệm ngày em đi qua thời mẫu giáo và trở thành nàng “sinh viên” lớp một.

Khoảng trống sinh học trên cơ thể ngọc ngà của con gái nhắc nhủ em gái về một giá trị thiêng liêng chẳng dễ gì bù đắp nổi.

Và hôm nay, lúc mùa Hè đang đượm lửa, khoảng trống sân trường có cho em tiếc nuối một năm học đã qua cùng bao dự định, khi những chiếc lá vàng ngồi cô đơn trên ghế đá mơ về một ngày trời đất sang Thu?

PHẠM LŨ ÂN

DƯ VỊ TỪ NHỮNG TÌNH BẠN NHẠT NHÒA

ày Bi ơi nãy Lữ ơi

hồi туи mình còn học lớp ba

nắng chắc vàng hơn bây giờ nhỉ?

(Thơ Nguyễn Hồi Thủ)

Tôi có một người bạn rất thân khi học cấp hai. Rồi không hiểu vì sao, do đâu và từ bao giờ, chúng tôi không gặp mặt nhau nữa, không trò chuyện với nhau. Chúng tôi mất hút nhau trong cuộc đời.

Một hôm kia, tôi chợt nhìn thấy bạn khi đang trên đường đi làm về. Tôi không kìm được mừng rỡ đến chào hỏi bạn, bắt tay bạn và nhắc lại thời thơ ấu xưa. Nhưng bạn có vẻ ngại ngần... Và tôi, sau mấy câu xã giao bỗng dung không còn gì để nói. Chia tay bạn ra về, tôi chợt nhận ra rằng tình bạn ấy đã phai nhạt từ lâu lắm. Tôi vẫn yêu quý bạn như ngày cũ, vẫn nhớ về bạn dù bao năm trời không gặp. Và bạn, có lẽ không đến nỗi hững hờ. Nhưng những ngã rẽ cuộc đời đã khiến chúng tôi không còn gì chung để chia sẻ với nhau...

Người ta thường nói tình bạn khởi đầu từ tuổi hoa niên luôn rất đẹp. Nhưng người ta không quên nói rằng tình bạn ở tuổi hoa niên cũng có thể là một bước ngoặt.

Đó là thời điểm của những đổi thay về thể xác, tâm lý, nhận thức và tình cảm... Những thay đổi đến từ từ và không hề theo trình tự nào, không giống nhau ở từng người một. Đó là lúc ta nhận ra mình thay đổi, ta khám phá ra hình ảnh của mình, ngày một rõ ràng hơn. Và rồi, cả những người bạn vốn rất thân thiết của ta cũng thay đổi.

Những người bạn đồng hành cùng em đi qua thời mới lớn chông chênh này nhiều khả năng sẽ người bạn thân thiết và chân thành nhất mà em có được trong suốt cuộc đời. Đó là những người đã nhìn thấy em trong quá trình lột xác, có khi từ một người hiền lành bỗng dung trở nên cục cằn, có khi từ xấu xí trở nên xinh đẹp, từ yếu đuối trở nên mạnh mẽ, hoặc ngược lại. Người đã chứng kiến những thay đổi lạ kỳ nhưng vẫn ở bên cạnh em, và người đã thay đổi nhưng em vẫn cảm thấy thân quen.

Có nhiều khả năng đó sẽ là một người bạn thân thiết.

Giai đoạn thơ ngây và thường vô vị lợi này là cơ hội tốt nhất để tìm được một tình

bạn thân thiết. Em có thể có nhiều mối quan hệ trong đời được mệnh danh tình bạn, nhưng những người bạn thân thiết thì thật sự hiếm hoi. Vì thế, hãy cố giữ chặt lấy họ.

Nhưng nếu...

Nếu em không thể nào giữ được tình bạn thì sao? Trong quá trình thay đổi không gì ngăn cản được ấy, có những người bạn ngày càng trở nên gắn bó, nhưng cũng có khi, em đột nhiên nhận ra rằng có những người bạn từ thời ấu thơ giờ bỗng trở nên xa lạ. Có thể đó là lỗi của em, có thể đó là lỗi của bạn, có thể là lỗi cả hai, nhưng có thể (và cũng thường như thế) là không ai có lỗi.

Mary Tyler Moore đã nói rằng “Đôi khi, bạn phải quen biết một người thật sâu sắc mới có thể nhận ra đó là một người hoàn toàn xa lạ”. Cuộc sống đang chảy về phía trước. Em đổi thay và bạn cũng đổi thay. Sự chia xa áu cũng là lẽ thường tình của đời sống, có rồi lại mất, đến rồi lại đi. Vì thế sẽ có những tình bạn keo sơn kéo dài đến tận khi ta xa lìa cuộc đời với mái đầu bạc trắng, nhưng cũng có những người chỉ gắn kết với nhau trong một đoạn đời nào đó rồi thôi. Những người bạn của cuộc đời/ Có người như tấm gương/ Có người như cái lược/ Có người như con dao/ Có người như ngum nước... Theo sự đưa đẩy của cuộc đời (và đôi khi của cả lòng người), ta có thể kết thân rồi sau đó phải giã biệt không ít tình bạn qua mỗi chặng đường.

Người ta vẫn viết trong sách rất nhiều cách để giữ cho tình bạn lâu bền. Nhưng dường như chẳng mấy khi người ta nói cho chúng ta biết cách để tình bạn ra đi đúng lúc. Giữ được tình bạn đẹp là một nghệ thuật. Nhưng biết cách chia tay tình bạn (đã từng) đẹp cũng là một nghệ thuật. Đó là phải làm sao để dù không còn cà phê cà pháo, hẹn hò hàn huyên hay quan tâm sâu sắc nữa, nhưng vẫn không hề ghét bỏ nhau.

Nếu sống chân thành, em sẽ hiểu là đôi khi phải buông tay để tình bạn ra đi – nhẹ nhàng trong luyến tiếc. Bởi sự thâm mật một cách gượng ép – cốt để níu kéo một mối quan hệ đã nhạt nhòa – sẽ chỉ tạo nên những vết hằn xấu xí trên gương mặt hồn nhiên của ký niệm.

Chi bằng cứ trả tình bạn ấy về đúng chỗ của nó – trong một ngăn ký ức của ta – để mỗi lần nhớ đến ta đều thấy lòng mình rung lên bởi chút bồi hồi rất nhẹ: “Về đâu dăm người bạn nhỏ/ tựa những vì sao đêm/ lấp lánh trong dòng Ngân Hà của trí nhớ?”

Và điều đáng kể nhất, chính là những dư vị còn lại trong trái tim ta, làm đầy ắp tâm hồn ta. Nhưng dư vị ngọt ngào từ một tình bạn – dù đã nhạt nhòa.

ĐOÀN CÔNG LÊ HUY

LƯỠI KIẾM VÀ KIẾM LƯỠI

in kể em nghe 3 mẫu chuyện con.

Chuyện thứ nhất.

Chuyện này chép lại từ sách Quốc văn giáo khoa thư. Đây là bài tập đọc của ông bà mình ngày xưa: “Người đi đường với con chó”. Một người cưỡi ngựa đi đến đầu làng kia, có con chó đang ngủ giữa đường, bỗng giật mình thức dậy, đuổi theo con ngựa, sủa mãi, làm cho con ngựa sợ, chạy lồng lên. Người cưỡi ngựa tức giận vô cùng, muốn giết ngay con chó, mới bảo rằng: “Tao mà có súng thì cho mày một phát là hết sủa. Nhưng mà được, tao đã có cách làm cho mày chết”. Nói xong, người kia chạy đến giữa làng, kêu to lên rằng: “Chó dại! Chó dại!”. Những người xung quanh đấy, nghe tiếng kêu chó dại liền vác dậy, vác xéng ra đuổi đánh chết con chó.

Góm thay cho lời nói của người ta, có khi lại giết hại được hơn là đồ binh khí!

Binh khí là vũ khí lâm trận của người xưa, như cung tên, gươm, giáo... Câu chuyện trên đây cho thấy cái lưỡi của con người đôi khi cũng ghê gớm như kiếm, như dao. Kiếm lưỡi, dao lưỡi ghê gớm đâu kém gì lưỡi kiếm, lưỡi dao.

Chuyện thứ hai.

Trong hồi thứ 21 của bộ tiểu thuyết nổi tiếng Tam quốc diễn nghĩa, Tào Tháo uống rượu luận anh hùng. Trong cơn hưng phấn của hơi men, vị gian hùng này thú nhận: Năm xưa đi đánh Trương Tú, đi đường không có nước, tướng sĩ khát cào cuống họng. Bấy giờ ta nghĩ được một kế, cầm roi trỏ hão mà nói rằng: Phía trước có rừng mơ. Quân sĩ nghe thấy nói đến mơ, ai cũng ứa nước dãi, đỡ được khát nước...

Như vậy là kiếm lưỡi đôi khi cũng có sức mạnh bằng nhiều vạn tinh binh.

Chuyện thứ ba.

Ngôn ngữ, từ khởi thuỷ là lời, cho đến khi có chữ viết, lại càng ghê gớm. Nhà văn Lê Lựu cho thuật chuyện một lão trọc phú quê ở Nam Định. Một năm mất mùa đói kém, lão ta đến tưng nhà vận động nông dân bán trời. Dẫu khó rách áo ôm đến đâu thì ai cũng có mảnh trời riêng của mình. Khoảnh sân nhà nào cũng có trời. Thẻo ruộng nhà nào cũng có trời. Vậy là bán. Bán trời có văn tự hẳn hoi, để kiểm vài cân thóc cứu đói. Mất gì, hả hê lắm! Cho đến vụ mùa năm sau thì mọi người mới bật ngửa kinh hoàng khi lão trọc phú nọ tuyên bố: Từ nay ai dùng nắng phơi thóc, dùng nước mưa cấy cày, dùng gió để hóng mát... tất thảy đều phải trả tiền cho lão, vì lão đã mua hết trời. Họ cay đắng, rụng rời nhưng không làm gì được vì đã lỡ bán mất rồi.

Dẫn nhập 3 câu chuyện nhỏ là để em giật mình một chút, để hướng sự chú ý của em vào một tâm điểm quan trọng của con người:

Lời nói.

Trong quá trình giáo dục phát triển nhân cách, em thường chú ý nhiều đến hành vi – việc làm, nhưng, thực sự em đã chú ý đúng mức đến hành vi?

PHẠM LŨ ÂN

VÀ SẼ CHẮNG CÒN GÌ TRÊN BỜ CÁT THỜI GIAN[2]...

ếu thương để muốn huỷ hoại ai đó thì trước hết, ngài sẽ biến người ấy thành một vị thần”

Ngạn ngữ Hy Lạp

Chiều chủ nhật, tôi ngồi trước bậc thềm quan sát những đứa trẻ trong xóm chơi với nhau. Chúng thường chơi đi chơi lại mấy trò. Trước hết là trò cao bồi, một đứa làm cao bồi kiêm cảnh sát trưởng, vài đứa đóng vai thổ dân, và một tên cướp. Không cậu bé nào chịu đóng vai tên cướp cả. Tất cả đều muốn làm cảnh sát trưởng. Cãi nhau mãi, cuối cùng chúng quyết định những người qua đường sẽ là tên cướp. Những tên cướp luôn bỏ chạy. Và người qua đường cũng thế... Vì vậy chúng hò reo và đuổi theo những người đi qua xóm.

Trò chơi vì thế mà nhanh chóng trở nên nguy hiểm và bị người lớn nghiêm cấm. Những đứa trẻ ngay lập tức chuyển sang trò chơi yêu thích khác, trò “ta là chúa tể”.

Một cậu bé học lớp Ba, cao nhất và khôn lanh nhất, là người khởi xướng và vì thế nghiêm nhiên trở thành chúa tể. Trò chơi rất đơn giản, “chúa tể” sẽ đội cái xô nhựa lên đầu, tay cầm cây kiếm nhựa giơ lên cao và hét vang “Ta là chúa tể”, sau đó nghiêm mặt quát to “Lính đâu!”. Những đứa trẻ khác sẽ khum núm cung kính “Thưa chúa nhân!”. Chúa tể sẽ sai vặt “quân lính” (đương nhiên): đi rót nước, đi lượm rác, đi mua kem, hoặc đôi khi, đi trừng phạt một “tên phản bội”, bắt “hắn” lại và nhốt vào nhà tù...

Quân lính nhìn chúng tỏ vẻ chán ngán, và một cô bé mới nhập bọn lắc đầu nguầy nguậy. Không công bằng, phải oẳn tù tì để chọn ra người làm chúa tể chứ. “Đâu phải mình anh, ai cũng thích làm chúa tể hết mà” – cô bé càu nhau.

Những người lớn ngồi trên thềm nhà xung quanh đó cười nghiêng ngả.

Chợt nhớ hôm nọ, cô bạn đang làm giáo viên ở một trường tiểu học Quốc tế kể rằng, ở lớp cô lần lượt mỗi học sinh sẽ được làm lớp trưởng trong một tuần. Bởi cô nghiệm ra rằng để có những cách thức dạy dỗ hoặc điều chỉnh thích hợp, điều cần nhất là giáo viên phải thấy được bản tính của đứa trẻ một cách rõ ràng nhất. Và cũng giống như người lớn, tính cách của trẻ con sẽ bộc lộ rõ nhất khi ta trao cho chúng trách nhiệm và uy quyền trong vai trò thủ lĩnh.

Khi ngồi nhìn những đứa trẻ ngây thơ chơi trò “ta là chúa tể”, tôi mới nhận ra ý tưởng của cô bạn thật tuyệt vời, bởi chính Abraham Lincoln cũng từng nói “Gần như tất cả

mọi người đều có thể chịu đựng được ngịch cảnh. Nhưng nếu muốn kiểm tra tính cách của một người nào đó – hãy trao cho anh ta uy quyền”.

“Ai cũng muốn được làm chúa tể” – cô bé kia đã nói như vậy. Chúng ta mới giống nhau làm sao! Ta đều mơ trở thành thuyền trưởng trên mọi con tàu.

Hẳn nhiên khi lớn lên, tôi cũng như bạn, sẽ dần hiểu rằng làm “thủ lĩnh” – dù chỉ là “thủ lĩnh” của một lớp học vài mươi học sinh, hay một công ty hàng trăm người – nghĩa là sẽ được nể vì, được ra oai, sai khiến và đôi khi trừng phạt người khác. Nhưng nó cũng có nghĩa là phải gánh thêm những trách nhiệm và cả những phiền toái, những thứ luôn khiến cho vai trò đó trở nên ít hấp dẫn hơn. Ví như việc thuyền trưởng luôn phải là người cuối cùng rời khỏi con tàu sắp đắm.

Vì thế khi lớn lên, chúng ta hiểu rằng không phải ai cũng có thể trở thành người “đứng mũi chịu sào”. Phần đông chúng ta sẽ trở thành thuỷ thủ.

Chúng ta vẫn thường cho rằng quyền lực đi kèm với địa vị hay chức vụ, nhưng tác giả Brain Tracy trong cuốn sách “100 quy luật bất biến trong kinh doanh” đã đúc kết rằng có bốn kiểu quyền lực khác nhau: quyền lực chuyên môn, quyền lực cá nhân, quyền lực địa vị và quyền lực được phong tặng...

Nghĩa là dù không thể có được quyền lực từ chức vị cao, bất cứ ai trong số chúng ta cũng có khả năng tác động đến người khác bằng năng lực chuyên môn hoặc bằng nhân cách của mình, hoặc cả hai. Chính vì vậy, nếu bạn có địa vị thì đừng áp chế, và nếu bạn không có địa vị, cũng đừng sợ hãi. Bởi địa vị cao là những con tàu trên biển cả, còn quyền lực chính là những cơn gió. Chúng có thể đưa chúng ta đi xa, nhưng cũng có thể khiến ta lật nhào. Cả những con tàu vĩ đại như Titanic vẫn có thể bị đánh đắm.

Chúng ta thường nhanh chóng quên rằng, một khi càng dễ điều khiển người khác thì cũng ta càng khó điều khiển bản thân mình. Quá trình đó diễn ra tinh vi đến nỗi hiếm khi nào người trong cuộc nhận ra. Đó là sự thật. Chúng ta luôn dễ dàng nhìn ra con người thật của ai đó một khi họ nắm giữ quyền lực, điều đó cũng có nghĩa chúng ta gần như không thể che giấu con người thật của mình khi có quyền lực trong tay.

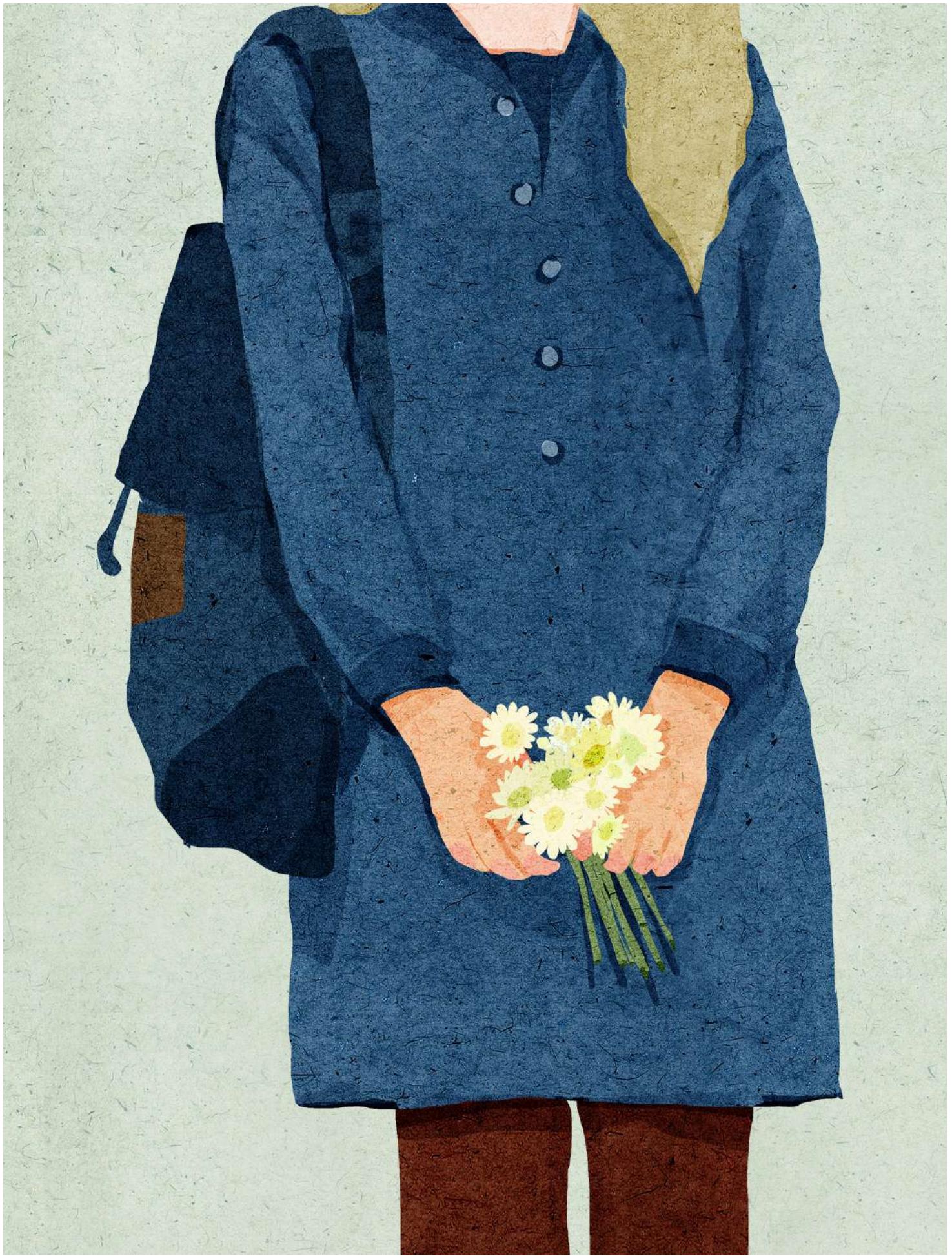
Đôi khi, tôi vẫn tự hỏi mình: phải chăng chúng ta đã mang trong mình khao khát quyền lực như một thứ bản năng, khởi từ thủa bình minh của loài người? Có lẽ đúng vậy. Dường như không ai trong chúng ta có thể vượt qua nỗi sự cám dỗ của việc có được quyền năng chi phối người khác, dù chỉ trong một giới hạn nào đó. Nhưng sử dụng quyền lực ấy để làm gì, và như thế nào, là điều khiến chúng ta trở nên khác nhau.

Có người xem quyền lực là mục đích tối thượng còn công việc là chiếc cầu để đạt đến nó. Và họ dùng nó để thống trị người khác, để mưu lợi cho riêng bản thân mình. Cũng có người xem quyền lực là một công cụ hữu ích giúp họ làm tốt hơn công việc của mình. Họ dùng nó để khơi gợi cảm hứng và tài năng của người khác, nhằm đạt được những mục tiêu chung và cố gắng mang lại những lợi ích lớn lao nhất cho nhiều người nhất. Bạn sẽ chọn ai trong những người đó, hoặc sẽ trở thành ai trong những người đó? Bạn sẽ là ai với quyền lực trong tay? Và bạn sẽ là ai trước uy quyền của người khác?

Tôi tin rằng, đó chính là những câu hỏi đáng để bạn đặt ra trong cuộc đời. Bởi câu trả lời sẽ vẽ nên tâm thế và bản lĩnh của chúng ta trong thế giới xô bồ này: ung dung hay hoảng sợ, vững vàng hay bị khuất phục, tự tin hay tự ti, thành công hay thất bại...

Bạn biết chẳng, bạn vẫn còn rất tr. Và mai kia chính bạn sẽ là người chọn ra thuyền trưởng cho rất nhiều con tàu. Hoặc chính bạn sẽ trở thành thuyền trưởng.

Tôi chỉ mong khi ấy bạn sẽ không quên những gì Edward Counsel đã viết, rằng “những dấu chân của quyền lực thường là những dấu chân trên cát”. Những cơn gió vẫn mãi miết thổi qua nơi ấy, và sẽ chẳng để lại gì trên bờ cát thời gian...

ĐOÀN CÔNG LÊ HUY

MỘT DI SẢN NỐI DÀI QUA HIỆN TẠI

ó là ngôn ngữ. Chỉ có ở con người, ngôn ngữ là tài sản vô giá do con người tạo ra và đến lượt nó, ngôn ngữ như là chiếc thuyền chở con người đến những bờ biển của văn minh, tiến hóa. Bởi lẽ ngôn ngữ là công cụ của tư duy. Vật chất của tư tưởng chính là ngôn ngữ.

Từ động-tác-chỉ-trỏ ở vượn người đến cử-chỉ-chỉ-trỏ của người vượn. Từ âm thanh tình thế đến âm thanh có ý nghĩa chỉ đối tượng, tức âm thanh chỉ trỏ, phải mất cả hàng triệu năm hình thành. Nếu như ngôn ngữ bắt đầu ở con người từ kỳ đệ tứ – kỳ nhân sinh – cách đây chừng một triệu rưỡi năm thì nghĩa là rất nhiều triệu năm trước đó con người phải ú ớ trong câm lặng, âm u trong hoang sơ. Tiếng nói đưa chân con người từ con người – ngu si đến con người – khéo léo. Tiếng nói làm bừng tỉnh con người tiền sử. Để trao đổi, để ra lệnh, để thủ thi, để dò hỏi, để hát ca. Có tiếng đớn đau, có lời thấu hiểu, có tiếng hân hoan, có lời hiệu triệu... Các nhà ngôn ngữ có thể khai quật trong tiếng nói để thấy những vỉa tầng “địa chất” xa xăm.

Bản chất của con người là đời sống giao tiếp xã hội. Có người vì số phận đặc biệt phải sống một mình trong rừng sâu hay như Robinson ngoài đảo hoang, họ thèm biết bao, dù chỉ là những thanh âm không có hình hài ý nghĩa. Như em bé mẫu giáo mỗi chiều tan học ngồi sau xe mẹ và lúu lo những lời tung bừng vô nghĩa “trời mưa trời nắng, hai con rắn cắn nhau, hai cây cầu đổ ùm”. Miễn là được bộc lộ với thế giới đầy sắc màu quanh em. Miễn là được nói, được ca hát. Niềm vui của con người cũng là giao tiếp. Sở dĩ chiếc màn hình Win-word phổ cập vì nó gần gũi hơn và giao tiếp được. Còn chiếc màn hình Dos xanh lè, thách thức với những ký hiệu máy tính lạng lùng thì người thường ai cũng ngán và phần nào ít phổ cập hơn.

Mất hàng triệu năm mới định hình những nếp nhăn ngôn ngữ trong não bộ, khó khăn lắm con người mới có tiếng nói. Không có tiếng nước bạn dở, tiếng nước tôi hay. Không có tiếng làng tôi nhẹ nhàng, làng bạn nặng trịch. Ý thức kỳ dị đó có thể lưu giữ được “bản sắc” văn hóa làng xã nhưng nghèo tinh tiến hóa biết bao. Tiếng nói của đất nước nào cũng đáng kính trọng, bởi tiếng nói suy cho cùng là di sản tổ tiên loài người sinh học có chung một nguồn cội, chung một cây tiến hóa. Một loại di sản đặc biệt. Bởi nó không chỉ nằm trong ký ức mà nối dài trong hiện tại và bắc cầu đến tương lai. Người ta thường sử dụng di sản vào những mục đích tốt đẹp. Tiếng nói cũng vậy. Xin em đừng lộng ngữ tà ngôn. Biết dành những lời yêu thương cho cha mẹ. Dành những lời tốt đẹp, trung thực cho bạn bè. Tuổi hoa chỉ nói những lời “hoa cười, ngọc thốt đoan trang”.

Và muôn đời, lời nói thành thực vẫn là lời hay nhất. Bởi mất đi sự chân thực, mất đi trách nhiệm trong lời nói, con người sẽ tuột dốc lối lầm.

PHẠM LŨ ÂN

HÃY GIỮ LẤY NHÁNH XA TRỰC THẢO ĐẦU TIÊN

ếu như anh không đến

Hôm nay trong vườn nhà

Sẽ đầy hối tiếc

bởi vì xa trực thảo

Sẽ phí cả ngày hoa

Yakamochi

Từ một thị trấn xinh xắn giữa lòng châu Âu, mà cái tên lạ lẫm của nó tôi thường không thể nhớ, cô bạn nhỏ gọi điện về cho tôi giữa đêm chỉ để chia sẻ một nỗi thất vọng: “Em vừa đọc được trên mạng, ở Alaska có một ông Edward Martin nào đó tìm được tổng cộng 160.000 nhánh lá xa trực thảo 4 cánh. Trời ơi! Em tìm được có một lá mà đã khoe túm lum. Đúng là vớ vẩn”.

Suyt nữa thì tôi bật cười nhưng rồi kịp kìm lại. Có bao nhiêu người trên thế giới này tìm kiếm suốt đời mình một nhánh xa trực thảo 4 cánh mà không thể nào tìm thấy? Tôi chợt hiểu vì sao thông tin đó khiến em thất vọng. Nếu người ta có thể tìm được 160.000 nhánh có 4 cánh, thì niềm vui khi tìm thấy duy nhất một cánh có bốn cánh của em trở nên... lãng xẹt. Cứ như ai dội một ca nước vào mặt khi ta đang chìm trong giấc mộng đẹp ban chiều.

Chỉ hai tháng trước, trong một lần dạo chơi trên ngọn đồi sau trường, cậu bạn của em nói họ đang bước đi trên một vật xa trực thảo (clover – cỏ ba lá), em nhìn xuống chân mình và bắt gặp, ngay cái nhìn đầu tiên, một nhành xa trực thảo 4 cánh xanh ngắt. Đám bạn học của em hétoáng lên. Có đứa đã tung quần nát vặt cỏ ấy trong suốt hai tuần, mà không tin thấy nhánh cỏ nào có 4 cánh. Em ép nhánh cỏ vào khung kính và để trên bàn học, sung sương ngắm nó nhiều lần mỗi ngày. Người ta nói ai tìm được nhánh cỏ xa trực thảo bốn cánh thì sẽ gặp được may mắn và hạnh phúc.

Một cánh là niềm tin

Hai cánh là hy vọng

Ba cánh là tình yêu

Bốn cánh là may mắn.

“Chẳng lẽ ông Martin đó có được đến 160.000 lần may mắn trong đời mình?” – em hỏi.

Nếu em biết người ta thậm chí đã tạo đột biến gen để trồng được những chậu xa trực thảo có tới 30% số lá là bốn cánh thì nỗi thất vọng của em chắc còn lớn hơn nữa. Và lúc đó, hẳn em sẽ đồng ý với tác giả của cuốn sách seller “Bí mật của sự may mắn”. Ông này cho rằng may mắn thực sự là do con người tạo ra. Cũng như người ta đang bán đầy những mặt dây chuyền có ép lá xa trực thảo bốn cánh “trồng được” thay vì “bắt được”.

Tôi nói em nghe, tôi không nghĩ vậy. Đối với tôi, bản chất của sự may mắn mãi mãi là tình cờ và không thể đoán được. Bí mật của sự may mắn sẽ không bao giờ tò lò. Vận may, cũng như cái gọi là duyên số, xảy đến hoàn toàn ngẫu nhiên, như tại sao em yêu người này mà không yêu người khác. Tại sao em gặp người này ở đó mà không phải ở nơi khác.

Em không thể đạt được sự may mắn. Em không thể tạo ra vận may. Điều đó cũng giống như em không thể sắp đặt trước một cuộc hẹn mà ở đó em sẽ gặp tiếng sét ái tình.

Tôi cho rằng tác giả cuốn sách đã nhầm lẫn giữa “vận may” và “thành quả”. Con người không thể tạo ra sự may mắn nhưng có thể nỗ lực để tạo ra những thành quả. Đừng gọi thành quả của mình là sự may mắn, vì như vậy là vứt bỏ ý chí và nỗ lực của bản thân. Cũng đừng xem sự may mắn là thành quả, vì như thế là từ chối vẻ đẹp bí ẩn và đầy bất ngờ của cuộc sống.

Năm ngoái, Shigeo Obara, một nông dân ở Nhật đang giữ kỷ lục thế giới về lá xa trực thảo nhiều cánh nhất, đã tìm thấy một chiếc lá xa trực thảo 21 cánh trong vườn nhà mình. Đó không phải là sự may mắn. Năm 1951, khi còn là một đứa trẻ, ông tìm thấy chiếc lá xa trực thảo 4 cánh đầu tiên. Sau đó, Obara đã bỏ rất nhiều công sức tiến hành lai tạo và nghiên cứu sự đột biến gen cũng như tác động môi trường liên quan đến số cánh, màu, kích cỡ của lá xa trực thảo. Ông đã tìm thấy rất nhiều lá xa trực thảo có 5, 6, 7... thậm chí 18 cánh, và giờ là 21 cánh... hoàn toàn không phải tình cờ.

Cũng vậy, tôi tin rằng chỉ có chiếc lá bốn cánh đầu tiên mà Edward Martin tìm thấy mới là vận may, nó khởi đầu cho một cuộc săn tìm dài hơn nửa thế kỷ, còn 159.999 chiếc lá sau đó là thành quả của những năm tháng bỏ công sưu tầm.

Hãy cứ tin vào sự may mắn, rằng đôi lúc nó rơi xuống cuộc đời ai đó như một món quà. Hãy giữ lấy những chiếc lá xa trục thảo bốn cánh như một biểu tượng của mơ ước, cũng là lời thú nhận về sự bé nhỏ của phận người trước tạo hoá. Rằng, có những điều vượt ngoài sự chi phối của con người. Tuy nhiên, như một câu ngạn ngữ xưa đã nói “sự may mắn chẳng tặng không ai cái gì bao giờ, nó chỉ cho v mà thôi”. Vì vậy, đừng tìm kiếm nó, đừng trông chờ hay thậm chí đổ lỗi cho nó... Và hãy nhớ rằng mọi vận may chỉ là khởi đầu.

Dù sao thì tôi cũng tin rằng, chiếc lá xa trục thảo bốn cánh đầu tiên mà em gặp được là một vận may. Nó khởi đầu cho cái gì thì tùy thuộc ở em. Vấn đề là em sẽ giữ lấy chiếc lá ấy như một niềm hứng khởi ngây thơ với một niềm tin cổ tích, hay em sẽ vứt bỏ nó như một chiếc lá tầm thường chứa đựng huyền thoại vớ vẩn.

Em biết đó, người ta có thể đạt được những thành quả vĩ đại chỉ với khởi đầu là một niềm hứng khởi ngây thơ. Tôi mong rằng em sẽ luôn giữ lấy trong tim mình hành xa trục thảo đầu tiên ấy, bởi như Walt Whitman đã viết “một lá cỏ những không nhỏ nhoi hơn hành trình của những vì sao...”.

ĐOÀN CÔNG LÊ HUY

THANH NIÊN NGÀY NAY... CHÁN THẬT

Tôi xin kể về bài giảng của cô giáo tôi. Một lần, kết thúc khoá bài giảng tâm lý học, cô giáo đọc cho tôi một đoạn văn rất lý thú. Tôi đã chép nguyên văn theo trí nhớ và xin hầu chuyện bạn đọc:

Trong một cuộc hội thảo về thanh niên tại Poóc – Mut, bác sĩ R.Gipsơn đã đọc 4 đoạn trích dẫn như sau:

Đoạn thứ nhất: “Tầng lớp thanh niên chỉ biết ăn chơi và rất mệt mỏi. Chúng thường chế giễu người trên và không biết kính trọng những người cao tuổi. Thế hệ con cái chúng ta rất dễ trở thành những người bạo ngược. Thanh niên bây giờ không còn biết đứng dậy chào khi có khách vào nhà và luôn luôn chống đối lại bố mẹ. Tóm lại thanh niên ngày nay hoàn toàn hư hỏng!”.

Đoạn thứ hai: “Tôi mất hẳn niềm tin tưởng với tương lai đất nước khi thấy hiện nay tuổi trẻ đang nắm quyền lãnh đạo. Thanh niên thời đại này quá quắt đến nỗi khó mà tin được họ sẽ đem lại điều gì tốt đẹp cho tương lai”.

Đoạn thứ ba: “Thế giới ngày nay đang trải qua một cơn nguy hiểm. Lớp trẻ không còn biết vâng lời bố mẹ nữa. Có thể đoán rằng chẳng bao lâu nữa sẽ đến ngày tận thế!”.

Đoạn thứ tư: “Tầng lớp thanh niên ngày nay đã mục nát đến tận xương tuỷ. Họ rất lười biếng và xảo trá, khác hẳn với lớp trẻ chúng ta thời xưa. Như vậy thì còn hy vọng gì họ giữ vững được nền văn hóa truyền thống của cha ông nữa!”.

Bác sĩ R.Gipsơn đọc xong, cả hội trường vang tiếng vỗ tay tán thưởng.

Nhưng... chờ khi mọi người đã hoàn toàn im lặng, ông mới cho biết niên đại của các đoạn trích dẫn trên:

* Đoạn 1 vào thời Xôxrat (470–399 Tr.CN, tức cách đây khoảng 2400 năm).

* Đoạn 2 trích trong một tài liệu vào năm 720 Tr.CN, tức cách ta vào khoảng 2600 năm.

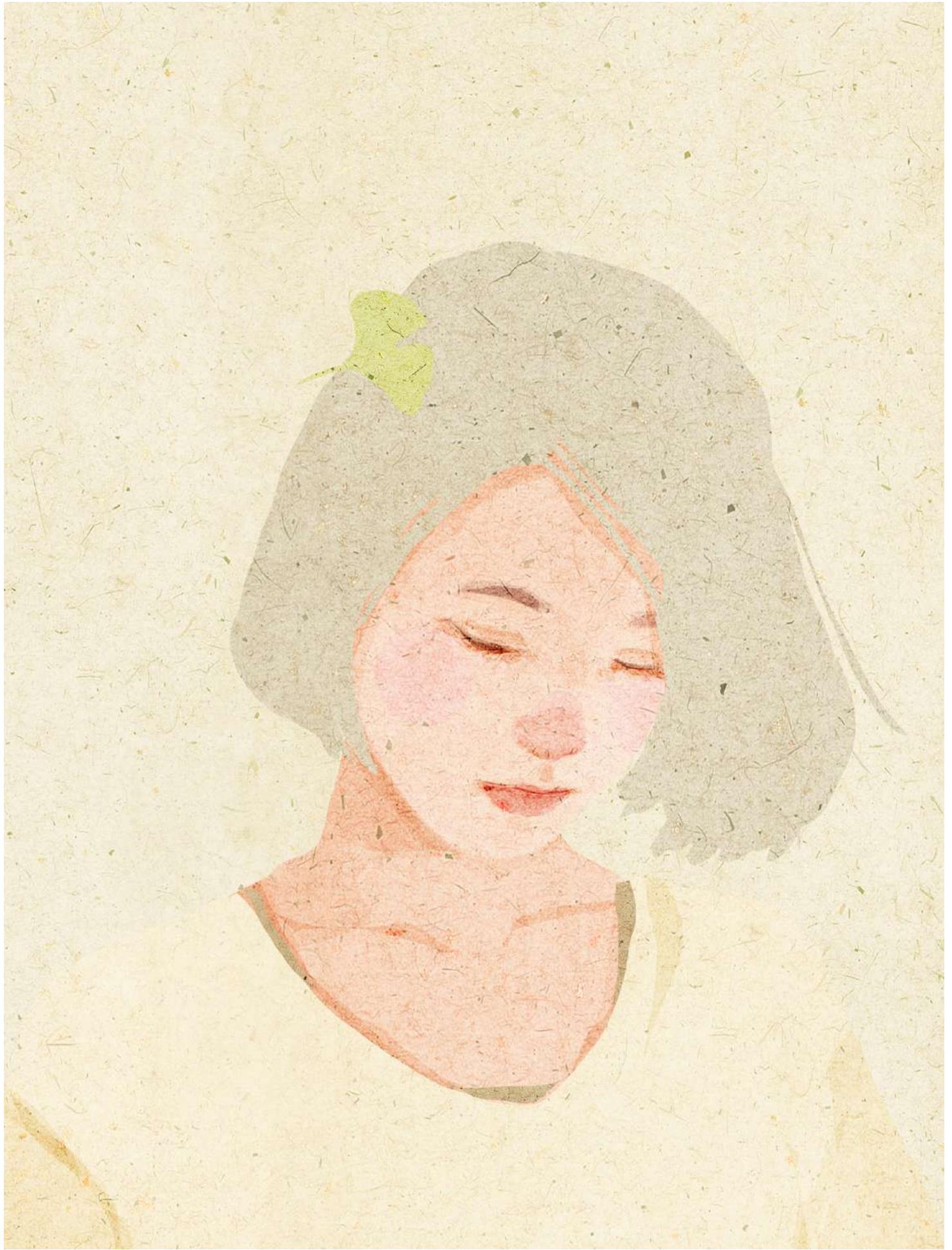
* Đoạn 3 trích trong tài liệu ngành giáo dục Ai Cập vào khoảng 2000 năm Trc.CN, tức cách ta 4000 năm.

* Đoạn thứ 4 được khắc trên một bình hoa thời thượng cổ ở Babilon, cách đây hơn 4000 năm.

Aha, lớp người này tỏ ra vững vàng và chê lớp người sau. Nhưng không ngờ trước đó họ cũng đã từng bị chê, từng bị lo lắng và bất tín nhiệm. Vậy mà xã hội vẫn tiếp tục phát triển, vẫn tiếp tục văn minh... và ngày càng giỏi giang hơn. Nghịch lý thay!

Thật là thú vị! Xã hội loài người không ngừng vận động và phát triển, vì thế tâm lý người cũng biến đổi cùng với biến đổi của lịch sử. Và tâm lý học đã chỉ rõ rằng không thể so sánh tâm lý lịch đại được. Vậy thì vấn đề đặt ra là tại sao người ta lại cứ ưa so sánh và lầm lúc có kết cục rất hài hước như trường hợp bác sĩ Gipsơn đã trích dẫn ở

Bình luận về hiện tượng này, giáo sư tâm lý Phạm Hoàng Gia đưa ra những ý kiến như sau: Hoá ra thời địa nào cũng có những cha mẹ “bất mãn” với thế hệ con cái của mình. Quy luật tâm lý này dựa trên một cơ chế khá phức tạp mà những thành phần chủ yếu là sự tự khẳng định nhân cách, tính cải biên của trí nhớ và sự sai biệt về biểu giá trị định hướng của mỗi thời đại, mỗi lứa tuổi, cho nên muốn giáo dục thế hệ trẻ thì phải đến với họ bằng sự cầu thị khách quan, bao dung và thông cảm, tránh chủ quan, chỉ tin vào ấn tượng của mình và áp đặt theo định kiến có sẵn. Điều đó chỉ làm tăng sự xa cách thế hệ mà thôi.

MINH NHẬT

BÀI HÁT QUÊN TÊN

T háng Ba, những khoảng không gian xa lạ cuối cùng của Sapa – thứ lạnh như được mang đến từ một ngọn núi nào đó bỗng đổ ập xuống khi mùa Đông bắt đầu – đã dần trôi theo những mảng cỏ xanh mướt của từng cơn mưa đầu mùa. Nhẹ nhõm và đầy hào hứng, tôi uống ngụm cafe nhạt thêch cuối cùng, đứng lên tháo kinh đưa xuống áo lau lau. Có lẽ cứ năm phút tôi lại phải làm động tác này một lần với cùng đất mà sương nhiều hơn nắng như Sapa. Khi tôi bước xuống khỏi bậc thềm của quán café, Dương vẫn đứng đó, hai chân anh hơi dang ra, lưng hơi cong xuống, mắt chăm chú nhìn vào ống kính, chiếc máy ảnh 350D trên tay anh lách tách một cách chậm rãi. Anh lại đổi tư thế, chọn một góc chụp khác v tiếp tục với cái cây khảng khiu trước mặt.

Dương chụp một cái cây, xin được nhắc lại là rất khảng khiu, chả có lá nào, và vì thế đương nhiên cũng chẳng có tí hao hay quả gì luôn.

Tôi và anh ngồi vào quán café này lúc khoảng mười giờ, khi đó Dương bắt đầu la lên khi nhìn thấy cái cây: “A!”, và cầm máy ảnh bước xuống. Anh có kiểu kêu rất kì quặc, bất thình lình và cựt ngắn, nhưng với anh thế là đủ thì phải. Khi tôi đứng lên vươn vai nhìn đồng hồ là mười một giờ mười, tức là anh đã chụp cái cây khảng khiu đó trong hơn một tiếng đồng hồ, và vẫn chưa có vẻ gì muốn dừng lại. Dương là mẫu người như thế, khi anh làm việc gì, đặc biệt là chụp ảnh, thì say mê một cách lạ thường. Tôi đã từng nghe của chuyện bên xóm nghiệp ảnh kể rằng có lần Dương dậy vào lúc hai giờ sáng đi lên chợ hoa chụp một mạch đến sáu giờ hết một cái thẻ nhớ 2G mới thèm về ngủ. Mẫu làm việc đam mê đến kinh khủng như vậy tôi không theo nổi.

Tôi quen anh tính ra cũng được khoảng ba năm. Khi tôi học lớp mười thì anh đang là sinh viên năm hai trường Kinh tế. Và tôi học đến hết học kỳ một lớp mười một thì anh bỏ ngang. Thực ra trong một năm rưỡi đầu tiên đó tôi cũng chẳng mấy khi thấy anh lên trường. Còn sau khi anh bỏ thì anh lại còn... chẳng mấy khi ở Hà Nội. Câu đầu tiên khi tôi gọi cho anh bao giờ cũng phải là: “Anh có ở Hà Nội không?”, và nếu có chiếm khoảng một phần ba số câu trả lời của anh là tôi thấy dễ chịu lắm rồi. Dương đi suốt, từ đâu này đến đâu kia đất nước. Anh nói: “Không hiểu sao dường như anh có thể thấy mệt nếu chỉ đọc hai trang sách lý luận phê bình như lại không hề mỏi nếu đi bộ liên tục hai mươi cây số với một cái balo hai mươi cân sau lưng”. Dương làm phóng viên ảnh tự do cho một vài tạp chí mạng, ít hơn thời gian mà anh tận hưởng cuộc sống.

Không phải anh không biết là tôi thích anh, bằng một thứ tình cảm nửa trẻ con nửa người lớn, nửa tử tế nửa hâm đơ. Anh biết nhưng anh cũng chẳng phản ứng gì. Tôi chỉ biết có cần tôi bị bố tát cho hai cái vì tội đi sinh nhật bạn đến một giờ mới về lại còn cãi chày cãi cối, và thế làm nằm thút thít khóc qua điện thoại suốt hai tiếng buổi đêm với anh, khi đó anh đang ở Ninh Bình, sáng hôm sau tôi đã thấy anh đến đón tôi

đi học. Dương là như thế, anh không nói nhiều, cũng không thể hiện gì nhiều, nhưng những lúc cần nhất, tôi đều biết anh ở cạnh tôi. Anh lại còn là người được bố tôi quý nhất trong số bạn bè tôi, đó là lý do là không một chút mảy may lo lắng, bố lập tức cho tôi đi Sapa với anh ngay khi anh gọi điện cú đầu tiên

- Cái cây đó có gì mà anh thích?
- Nó đẹp mà.
- Anh bị điên!
- À không, tức là chụp lên thì nó đẹp, nhìn thì chưa chắc.
- Đâu, em xem ảnh nào.
- Tí nữa, đang chụp dở chút.

Tôi biết cái kiểu chút của anh, thế nên tôi giằng ngay lấy máy ảnh và xem. Ờ, đẹp thật, nhìn giống như một cái thánh giá tự nhiên mỏng manh nhưng mạnh mẽ. Anh chọn nhiều góc, góc đằng sau có nhà thờ, góc là bầu trời đầy sương muối, góc là những đứa trẻ đùa nghịch với quả bóng phía sau, có cả góc là cái cây cạnh con đường nhỏ chạy vòng quanh khi phố được coi là đẹp nhất của Sapa. Thú thật là tôi không bao giờ có thể chụp đẹp được như anh, mặc dù cả hai đều chẳng có chuyên môn về nhiếp ảnh, tôi thán phục điều đó nhưng không nói ra hay thể hiện ra. Khi bấm hết series cả trăm ảnh về một cái cây... ngớ ngẩn, tôi bỗng thấy máy cái ảnh của mình, toàn ảnh chụp trộm. Tôi quay sang định lườm Dương một cái toé lửa thì thấy anh đã vừa huýt sáo vừa bước về phía cuối con đường từ lúc nào.

- Cầm lại cái máy ảnh nặng như hòn gạch của anh này – tôi hét vang lên.
- Lại đây, từ phía này có thể ngắm được toàn bộ phố núi Sapa dưới sương – anh vẫy tay.

Thật là không liên quan, tôi lẩm bẩm và chạy về phía anh. Những con đường dốc đổ lại phía sau chúng tôi, chậm dần chậm dần. Trưa Sapa không nóng không lạnh, chỉ rất nhiều sương, đó là ấn tượng của tôi cho đến mãi sau này.

Giờ thì tôi sắp đi rồi. Chỉ còn lại hai tháng nữa là tôi đi du học

- Em sắp đi – tôi nói.

- Đi đâu?

- UK.

- Thế à.

Anh nói một câu chẳng ra trả lời cũng chẳng ra hỏi thành ra tôi chẳng biết nói gì nữa. Có lẽ anh cũng giống như tôi, bỗng dưng thấy những lời nói trở nên thừa thãi. Trong tôi dâng lên một cảm giác gì đó rất khó tả. Nó vừa giống như sự bực tức khi không thỏa mãn được những gì mình muốn thực hiện, lại vừa giống một cảm giác tiếc nuối.

- Nay, em có nhớ lúc anh với em xem 2012 không?

- Có, cái phim thần kinh – tôi lầu bầu.

- Ừm, nhưng nếu đúng là đến năm 2012 Trái Đất sẽ như thế thật, thì em sẽ sử dụng thời gian còn lại từ giờ đến lúc đó để làm gì?

- Em không biết nữa. Chắc là sẽ làm nốt những việc em nghĩ là cần thiết phải làm. Tự anh hỏi thế ai mà nghĩ ngay ra được. Còn anh?

- Anh sẽ ngồi đây.

- Hả? Cứ ngồi đây thôi à?

- Ừ.

- Suốt 2 năm nữa?

- Ừ.

- Anh đúng là bị hâm.

Dương nhìn tôi, định nói gì đó rồi lại thôi. Anh quay sang bên cạnh, giật giật mấy ngọn cỏ non rồi xoay xoay nó trên ngón tay.

- Thực ra ngồi đây với em cũng hay đấy chứ.

Dương nói đến câu đấy tự dung tôi thấy cay hết cả mắt, tôi nhìn thẳng về phía trước, cố gắng để mình không trở nên yếu đuối. Đã ba năm rồi giữ được thì có cớ gì không giữ nổi thêm hai tháng nữa.

Hai đứa trẻ con chạy nhảy ở gần chân bậc cầu thang phái nhà thờ, cùi vang cả một không gian lớn. Những con gió phảng phất qua luồng không khí loãng. Tôi chợt nhớ đến bản You raise me up – không phải của Josh Groban hát, mà phải của Secret Garden cùng Brian Kennedy đã từng làm một đứa con gái mạnh mẽ như tôi khóc cả đêm. Thật sự, không vì một lý do gì cả, tôi luôn luôn có cảm tưởng như thế lúc ở cạnh Dương. Bằng một thứ tình cảm vô hình nào đó, anh luôn vực tôi dậy những lúc yếu đuối nhất. “I am strong when I am on your shoulders. You raise me up to more than I can be...”.

Chúng tôi cứ ngồi đó. Có thể sau này, khi đã sang bên kia, tôi sẽ chẳng tìm thấy những chỗ như thế này, hoặc không tìm thấy một người như thế này. Những tình cảm không đâu này rồi sẽ thành kỷ niệm, và hình như chúng tôi cũng chưa bao giờ mong chờ gì hơn ở nhau ngoài việc luôn là những người bạn nhẹ nhàng như thế này. Dương lại giơ máy ảnh lên và xoay ống kính, thật kỳ quặc là tôi luôn thích cái điệu lảng dăng ấy, thích cái cách anh nheo nheo một mắt. Tôi ngắm anh thật kỹ vì biết rồi sẽ rất lâu mới có thể gặp Dương nữa, rồi anh sẽ lại quên tôi để đi đến những vùng đất khác, tính Dương là như thế. Điều đó cũng không có gì quan trọng.

Tôi ngả dần vào vai anh, khe khẽ ngân lên một giai điệu của một bài hát mà tôi đã quên tên. Chiều Sapa xuống dần mê mải.

HẠ NGUYÊN

ANH SẼ LÊN NHÀ CHỨ ANH YÊU?

Em này, người ta mất bao lâu để quên toàn phần người cũ em nhỉ? – Quân vừa nói vừa vuốt tay Nguyên.

- Nếu người ta ở đây là em thì tám tháng tròn đầy đấy!

- Lâu thế cơ à? Làm gì mà phải mất đến tám tháng, vị chi 240 ngày để di dời một người khỏi tầm quan sát và trung khu yêu thương của mình? Trong khi thời gian ấy có lẽ đã đủ để anh kịp bắt đầu và chấm dứt một cô nàng rồi ý.

- Vì nhiều thứ nhỏ nhặt không tẩy được.

- Nhỏ nhặt mà nhớ dai vậy sao em?

- Vì nhỏ nên mới nhớ. Mà thật ra là anh muốn hỏi em cái gì đây? Muốn hỏi rằng em có nhận lời đi sinh nhật cái Chi bạn em, mà cái Chi là bạn nối khố với anh Huy, và thế nào anh Huy cũng đến dự sinh nhật nó, đúng không nào?

Bao giờ Nguyên cũng đọc được ý nghĩ của Quân khi anh vừa mới bắt đầu nhịp cầu đầu tiên để dẫn sang câu hỏi ẩn đằng sau chúng vài nhịp cầu nhữa. Bao giờ cũng thế! Nhưng Quân vẫn không bỏ được cái tính ấy của mình. Có lẽ anh không đủ can đảm để hỏi trực diện kiểu một đánh một về bất cứ vấn đề gì liên quan đến ex của Nguyên. Vì anh biết, người ấy trong Nguyên quan trọng thế nào. Và cũng vì anh tự nghĩ rằng anh đem lên bàn cân với người ấy thì... anh không phải là người chiến thắng! Thời gian khi Nguyên chia tay với Huy luôn có bóng dáng anh thấp thoáng đằng xa, trông chờ, cảm thông, yêu thương và chia sẻ. Nhưng không một lần anh xuất hiện và thể hiện điều mình thực sự muốn làm cho Nguyên. Vì anh sợ. Mọi người thường bảo “thừa nước đục thả câu”. Quân thì không sợ mọi người, Quân chỉ sợ Nguyên bảo mình lợi dụng thời cơ thôi. Quân muốn mình xuất hiện một cách đường hoàng và bước vào trái tim Nguyên khi trái tim ấy đã lành lặn và sẵn sàng cho một khởi đầu

Không quá khó khăn để Nguyên đón nhận anh với tư cách là một người bạn trai. Ngay lần đầu đứng trước mắt Nguyên anh đã nói: “Anh đến để làm quen với em với tư cách là một người sẽ là bạn trai em tương lai, chứ anh không book một ghế “bạn bè” của em làm gì cả!”. Tự tin có thừa! Thế mà giờ lại phải ngồi rào trước đón sau thế này đây? Vì ban đầu anh rất tự tin khi yêu Nguyên, nhưng dần dần anh nhận ra rằng mình không hiểu gì cái gọi là tình yêu mà mình đang có. Nó bình lặng, không gợn sóng, không mãnh liệt, không vồn vã. Cả anh và Nguyên trôi đi như thế trong hồ tình yêu phẳng lặng. Không mấy may nghi ngờ gì cho đến một ngày anh bắt gặp ánh mắt Nguyên buồn thầm khi trông thấy Huy đèo cô bạn gái mới chạy vụt qua. Và anh hiểu Nguyên do sự bình lặng vô chừng ấy! Hiểu và sợ vô cùng. Bất chợt anh hụt chân! Cái hố mà bấy lâu nay anh nghĩ rằng anh đã lấy bê tông cốt thép mà

lấp lại giùm Nguyên thì giờ hóa ra anh chỉ lấp nó bằng lá khô mà thôi, và khi cơn gió bay ngang, lá tốc lên và cái hố hiện ra thăm thẳm! Và Quân dần mất sự tự tin từ ngày đó. Cái gì mà lúc nào ta cũng tưởng đã trọn vẹn trong tay ta rồi, đến một ngày phát hiện ra là chỉ nắm được một phần chuôi thôi...

Nguyên

Huy muốn gặp tôi. Tôi đoán trước là sẽ có cuộc hẹn này nhưng không thể biết chính xác thời gian Huy muốn nó diễn ra. Và dĩ nhiên, tôi cũng biết là Huy muốn nói điều gì. Tôi mất kha khá thời gian để sắp xếp mọi chuyện và khóa sổ hình ảnh cùng những điều vụn vặt linh tinh một thời với Huy vào góc khuất trái tim mình, còn Huy thì không. Anh mất nhiều thời gian hơn tôi không phải để quên mọi chuyện mà là để hiểu được chính bản thân mình muốn gì. Và cuộc hẹn này là khởi điểm mà anh muốn có cho những bắt đầu lại phía sau. Nhưng xin lỗi, tôi đã có một cuộc sống mới, cuộc sống ấy không có bóng dáng Huy ở vị trí VIP nữa.

Để xóa sạch mọi dấu vết của một người mình đã từng yêu rất nhiều và loay hoay với câu hỏi vì sao chia tay không dễ dàng chút nào. Tôi cố gắng không chen chân vào bất cứ diễn biến cuộc sống nào có thể có Huy trong đó. Nhưng tôi không ngăn được mình chạy đến quán ngày xưa, góc bàn ngày xưa và nhìn anh tan sở. Cái dáng gầy gầy ấy ngày xưa vẫn chở tôi loằng quăng mỗi buổi chiều giờ xa quá, vách ngăn bờ kính mờ, năm mét đường lộ và một khoảng cách trái tim không gì cứu vãn được. Bốn tháng đầu, tôi chơi với thật sự. Tôi đủ bản lĩnh để trấn an tất cả mọi người rằng tôi vẫn ổn, thậm chí năng suất làm việc còn cao hơn trước rất nhiều. Nhưng tôi không đủ bản lĩnh làm mình hết đau! Rất nhẹ nhàng để kết thúc một mối quan hệ dù biết rằng sau chuỗi ngày nhẹ nhàng đó là những chuỗi ngày sóng gió thật sự với cả hai tay. Vậy mà Huy vẫn quyết định, quyết định khi tôi dám chắc rằng trong đầu anh là một mớ bòng bong không lối thoát. Có thể anh cho rằng chia tay là giải pháp duy nhất lúc ấy, nhưng có lẽ anh nhầm! Mà cũng có khi là do tôi cố chấp! Tôi không muốn xa nhau chỉ vì trong đầu hai đứa len lỏi mầm mống chán nản. Chán vì ở bên nhau quá nhiều mà chỉ toàn nói những chuyện cũ, chán vì không gọi cũng biết giờ này người kia đang làm gì, chán vì đến những quán quen không cần gọi người ta cũng biết mang món gì ra, chán vì những nụ hôn và những cái ôm cũng chỉ có một kiểu, chán vì... tình yêu lâu rồi không có thêm một tí lửa nào, không hề có một cuộc cãi vã, không hề có một lần phật ý nhau! Sóng gió mạnh quá làm tan vỡ một mối quan hệ còn bình lặng quá làm tan chảy một mối quan hệ.

Rồi thì xa nhau một thời gian, rồi thì khi quay lại Huy là người nói kết thúc. Ừ thì kết thúc đi, nếu đó là ý Huy muốn. Tôi không đủ yêu thương và dư thừa tự ái để nói rằng

Huy đừng làm tôi đau như thế.

Sau những ngày tháng tự sắp xếp nội bộ, tôi xong chuyện của Huy và có một khởi đầu mới với Quân – chàng trai ban đầu rất tự tin khi cưa cẩm tôi. Nhưng về sau lại mất dần tự tin ấy. Tôi hiểu lí do, và tôi muốn chứng minh để Quân thấy rằng tôi thực sự yêu và cần anh. Quân đâu biết rằng cái cách anh ấy bỏ tôi một mình với ý nghĩ tôi còn luyến tiếc Huy làm tôi đau thế nào. Phần Huy thì chỉ là quá khứ, một quá khứ khép chứ không mở, và dù có mở thì tôi cũng sẽ không bao giờ quay lại. Quá khứ tình yêu tốt nhất là nên ngủ yên khi người ta đã có một cái mới lấp đầy vừa vặn!

Huy

Tôi không biết rằng mình không còn sức ảnh hưởng đến em như thế, tệ hại thật! Tôi nhẫn tin hẹn gặp và chưa đầy ba mươi giây sau có tin nhắn trả lời: “Em biết anh muốn nói gì. Và em sẽ trả lời anh là không thể. Anh còn muốn gặp em chứ?”. Và tôi đã không trả lời, không biết trả lời thế nào. Em đọc được tất cả những gì tôi nghĩ. Vẫn như ngày trước, em quá nhạy cảm và thông minh. Nhạy cảm đến độ tôi luôn luôn sợ mình sẽ làm em tổn thương. Thông minh đến độ tự biết mình phải làm gì khi tôi đột nhiên mất lửa trong tình yêu với em. Em im lặng, và để tôi thanh thản ra đi. Em còn biết trước đến một lúc nào đó tôi sẽ muốn quay lại. Tôi không biết t lúc nào em đã chuẩn bị sẵn cho tôi một câu trả lời thắt lòng như vậy. Chắc chắn không phải là lúc đầu, vì lúc đó em còn yêu tôi rất nhiều. Mỗi chiều tôi đều đứng ở cửa sổ phòng mình nhìn xuống góc quán quen thuộc đối diện và tôi bắt gặp em ở đó, lơ đãng và hoài niệm. Tôi thế là lúc ấy tôi chỉ muốn lao xuống gặp em và nói rằng tôi nhớ em như điên. Nhưng tôi tự ngăn mình không được như thế, tôi sợ vô cùng viễn cảnh một ngày nào đó tôi phải khó khăn nói ra đi vì tôi là đứa luôn cả thèm chóng chán, chán xong lại thèm... Không cái gì ra cái gì trong tim một thằng kĩ sư hai mươi ba tuổi như tôi.

Tám tháng dài dằng dẵng trôi qua. Tôi thử nghiệm mình trong những tình yêu mới. Ban đầu tôi tưởng mình yêu thật, nhưng không, bao giờ cũng vậy, sau thời gian đầu chênh choáng men say tôi lại ngỡ ngàng nhận ra tôi đang đi tìm một hình bóng nằm sau trong trái tim tôi chứ không phải tôi đang yêu cô gái ở hiện tại. Tôi thích cô gái này vì cô ta có điệu cười nghiêng đầu và cái nhăn mũi giống em. Tôi thích cô gái kia vì cô ta hay co ro nèp vào lòng tôi mỗi khi bên nhau như em ngày xưa. Tôi thích cô gái nọ vì cô ta có đôi mắt sâu thẳm giống em!... Những Ngân, Hương, Diệu... tôi quen đều là những sự chấp vá những mảng kí ức về em. Tôi yêu em qua bóng hình những người con gái này. Và tôi thấy mình khác gì một thằng khốn nạn. Dù có biện minh rằng khốn nạn một chút để nhận ra đâu là tình yêu đích thực của mình thì vẫn

là một thằng khốn nạn mà thôi. Và nếu bạn muốn có một lí do lí giải cho cuộc hẹn tôi muốn có với em thì nó chính là đây! Tôi muốn chấm dứt con người khốn nạn của mình để quay lại là tôi của ngày xưa, những ngày bình yên trong tình yêu với người con gái tôi thật sự yêu!

Đêm trước, ngồi dán mắt vào màn hình máy tính để hoàn thành project mới được giao, tôi bỗng đau đầu kinh khủng. Đi tìm một quả táo trong tủ lạnh và ra ban công nhấm nháp một chút thấy thư giãn hơn, tôi vào bàn định tiếp tục công việc... Đập vào mắt tôi lúc ấy là một chuỗi những hình ảnh của em được cài ở chế độ screensaver. Tim tôi quặn thắt! Và tôi lao đến tìm em. Một tia hi vọng cuối cùng tôi muốn thắp lên cho mình!

Quân

Tình yêu của Nguyên dành cho tôi và sự luyến tiếc dành cho Huy cái nào là mãnh liệt hơn? Chắc chỉ có ông trời mới trả lời được câu hỏi ngắn này của tôi. Rành rành là Nguyên đang là bạn gái tôi đấy nhé, vậy thì bạn sẽ đặt câu hỏi rằng tôi quan tâm đến cái ông Huy chết tiệt nào đó để làm gì? Câu trả lời, đi vòng vòng một chút! Khi mà bạn già bạn mất đến tám tháng trời để quên đi tình yêu cũ với cái thằng chết tiệt kể trên, khi mà bạn gái bạn lạnh冷 và rời tay bạn ra khi thằng chết tiệt kia đi xẹt qua, khi mà bạn gái bạn dành cho bạn một tình yêu bình lặng vô cùng, khi mà bạn gái bạn bắt thóp khi đang ghen với cái thằng chết tiệt kia, khi mà... À mà thôi, bấy nhiêu đó đủ rồi. Giờ thì tôi hỏi ngược lại bạn nhé, nếu bạn là tôi thì bạn có cho rằng cái thằng ấy đáng quan tâm không? Nay, bạn mà bảo là không thì tôi không tin đâu đấy!

Tôi không muốn mất Nguyên, thật sự không. Nhưng nếu cứ duy trì mãi một mối quan hệ mà đến giờ tôi không biết gọi là gì thì tôi cũng không muốn. Nếu đó gọi là tình yêu thì tôi chỉ dám chắc một phía là từ tôi rằng tôi yêu Nguyên rất nhiều, còn phần Nguyên tôi không dám trả lời thay cô ấy. Tôi ở đâu trong lòng cô ấy? Tôi làm sao mà biết được! Bạn đừng bảo tôi đi hỏi cô ấy nhé, tôi không làm đâu đấy! Thà cứ để tôi thế này, đến một lúc nào đó cô ấy chán thì chia tay tôi chứ không đời nào tôi hỏi cô ấy đâu. Ai lại muốn nghe một câu trả lời có thể làm mình đau nhói tim đâu nỉ?

Tôi tránh mặt Nguyên một thời gian. Tôi tin là Nguyên hiểu lí do. Và em cũng im lặng với tôi trong bằng ấy thời gian. Đêm nào đi làm về tôi cũng rẽ sang đường nhà em, đứng dưới đường ngắm cửa sổ phòng em thật lâu cho đến khi lạnh buốt vì sương. Nhưng tôi không gọi em xuống. Tôi không muốn tạo áp lực cho em vì bất cứ điều gì. Có bao giờ bạn yêu một người nhiều đến mức như vậy chưa? Tôi nghĩ là tôi yêu

Nguyên nhiều như thế đấy! Chiếc áo xanh rêu- màu áo yêu thích của Nguyên và Huy những ngày mới yêu, đã có lần tôi bắt gặp Nguyên thanh lí hàng tá quần áo màu này. Tôi hỏi thì Nguyên chỉ cười: “Cũ hết rồi anh, bỏ đi vừa đẹp!”. Cái gì cũ? Quần áo cũ hay là tình yêu với Huy? Tôi mong là cả hai, nhưng có vẻ tôi lầm!

Huy đứng đó thật lâu, lặng lẽ ngắm những làn khói thuốc quẩn quanh bên mình. Điện thoại Huy có tin nhắn, anh đọc xong thì lặng lẽ dự định thuốc và bỏ đi! Ngay lúc ấy tôi nhận được tin nhắn từ Nguyên: “Hôm nay anh sẽ lên nhà chứ anh yêu?”. Và tôi biết, tất cả đã kết thúc, tất cả về Huy!

KHIẾT LA

CHUYỆN CỦA BONG BÓNG

Cái giây phút Luân thấy Khuê tay trong tay với một người con trai khác làm luân nhớ đến lần Luân 7 tuổi, ba mua cho Luân một quả bóng bay màu xanh da trời. Quả bóng tuột tay bay ra khỏi Luân một lúc lâu rồi, mà Luân còn ngẩn người ra nhìn, quên mất cả việc lê ra ném tiếc nuối. Quả bóng của Luân như một giọt nước xanh bé nhỏ rơi thõm và hoàn tan hoàn toàn vào đại dương xanh mênh mang là bầu trời trên kia.

Lúc này cũng vậy, Luân ngạc nhiên thấy mình bình tĩnh đến lạ lùng. Anh sững người ra, ngơ ngác thì đúng hơn, như vừa bị đánh thức bởi một giấc mơ nào thật lầm. Ánh mắt Khuê triu mến lướt trên gương mặt người con trai với Luân mới gần gũi, quen thuộc làm sao. Cả cái cách cô đưa tay âu yếm sửa lại cổ áo cho người đó Luân chỉ cần nhắm mắt cũng nói được dáng bàn tay Khuê nghiêng ra sao, môi Khuê hơi mím lại chăm chú ra sao. Định thần một lúc, Luân chậm dãi bước đến chỗ hai người đang đứng, ánh mắt Luân nhìn Khuê thảng và sáng, anh chỉ nói một câu duy nhất:

- Thật à Khuê?

Khuê thoảng giật mình trước sự có mặt không mong đợi của Luân. Nhìn sang người bên cạnh, cô hơi bối rối. Không biết nói gì trong hoàn cảnh này, cô hơi gật đầu, nửa thừa nhận, nửa ngại ngùng. Đó là lần cuối cùng Luân cười với Khuê. Một nụ cười rất buồn, nhưng cũng rất đẹp, đẹp nhất từ Luân mà Khuê từng bắt gặp. Khuê có cảm giác như tất cả tình yêu trong 3 năm trời Luân trút ra hết trong nụ cười này. Tự nhiên cô muốn khóc, rồi kìm lại, thấy thật vô duyên khi người tạo sự đổ vỡ là mình lại đi rơi nước mắt, còn nạn nhân là Luân thì lại cười. Nhìn nét mặt Luân khi cười điềm đạm và tĩnh lặng như mặt nước, Khuê biết, cô mất Luân thật rồi. Mất vĩnh viễn. Không cách chi lấy lại

Luân quay lưng đi một lúc rồi mà Khuê còn đứng im nhìn theo, tiếc quay quắt cái dáng đi cho một tay vào túi quần rất từ tốn của anh.

Luân đứng tựa lưng vào cột đèn đường, mắt mơ màng nhìn lên trời. Luân cứ nhìn thế, không rời mắt khỏi những ngôi sao nhấp nháy trên kia như bị thôi miên. Một cơn gió lạnh thổi qua làm anh rung mình. Hít một hơi thật dài, Luân kéo cao cổ áo, khẽ lẩm bẩm:

- Mình đang nhìn thấy ánh sáng từ những ngôi sao chết.

Mỉm cười yếu ớt với chính mình, anh đi bộ về nhà.

Bạn bè vừa thương, vừa bức tức, vừa không thể hiểu nổi phản ứng của Luân. Tường nói với giọng run rẩy vì giận:

- Mày đưa tao số điện thoại của Khuê, để tao hẹn nó ra gặp mặt, nói cho ra lẽ. Sao lại có cái trò tiểu nhân như thế? Mà mày nữa, hèn vừa thôi chứ, là tao thì thằng kia đã nhận vài cú đấm ra trò rồi.

Luân đặt tay lên vai bạn, nhẹ nhàng:

- Thôi mày ạ. Tao không trách hay giận gì Khuê cả. Lúc ấy Khuê đã xác nhận với tao, thế là đủ rồi.

Tường nhìn bạn, không đồng tình pha lẩn xót xa. Luân nhìn thẳng vào mặt Tường, ánh nhìn xanh trong như bầu trời mùa Hạ không gợn một chút mây, khẽ lắc đầu. Tường thở hắt ra:

- Ủ thôi thì tùy mày.

Luân thương bạn đến mức muốn ôm nó một cái nhưng nghĩ việc hai thằng con trai ôm nhau thì lại thấy buồn cười, thành ra anh chỉ nói đơn giản “Tao biết mày sẽ nói vậy mà”.

Thụy thì lại có kiểu an ủi nữ tính và đầm thắm hơn. Cô tặng Luân một cái khăn choàng cổ do chính tay mình đan, kèm theo một tấm thiếp với những lời nửa như an ủi, nửa như áy náy với sự việc xảy ra. Dù gì, Thụy cũng là bạn thân của Khuê. Luân đó nhận tất cả sự động viên, an ủi, những lời rủ đi chơi bời, ăn uống từ bạn bè bằng một thái độ chân thành thân thiết, nhưng phản ứng của anh đối với việc Khuê quen người khác mờ nhạt đến mức mọi người bỗng cảm thấy hành động của mình trở lên thừa thãi. Những người bạn tốt, họ tự nghĩ trong đầu: “Thằng Luân trước giờ vẫn đi mây về gió như người mộng du ấy, chắc việc lần này đầu óc nó cũng chẳng rơi xuống đất là mấy”. Rồi họ thở phào, kết luận: “Vậy còn may. Nó không phải buồn hay suy nghĩ nhiều”.

Chỉ riêng Khiết biết là Luân buồn. Nhưng Khiết lại không biết Luân là ai.

Nhà cô ở đầu phố, nhà Luân ở cuối. Tối nào, Luân cũng gửi xe ở khu giữ xe ngoài đường chính rồi đi bộ về nhà. Con phố nhỏ càng khuya càng sực mùi hoa nhài. Nhà Khiết gần ngay cột đèn, tối tối, Khiết ngồi trên ban công, nhìn bóng người con trai đổ dài dưới ánh vàng vọt của ngọn đèn đường, khói thuốc lá tỏa thành từng vệt dài trắng nhạt trên nền không gian đen sẫm, thấy anh bé nhỏ và cô độc lạ lùng.

Luân thường đứng im lặng ở đó chừng nửa tiếng đồng hồ, ngược mắt lên nhìn trời, rồi dụi tắt thuốc, đi tiếp về nhà. Khiết tự hỏi chàng trai đứng đó làm gì mà đều đặn và

kiên nhẫn như thế, dù tiết trời bây giờ là đầu đông. “Hay anh ta... định quan sát địa hình vùng này để ăn trộm?” Khiết phì cười trước giả thiết của mình, nhưng vẫn không thôi thắc mắc. Sâu trong lòng, cô thấy có một sự thương hại khó giải thích mỗi lần cô nghĩ đến người con trai lạ kia. “Có lẽ anh ta nhìn lẻ loi quá”. Chàng trai đứng xoay lưng lại, và chỉ xuất hiện vào buổi chớm khuya, nên Khiết chưa một lần nhìn rõ mặt anh. Sự việc lặp đi lặp lại gần 1 tháng, nỗi tò mò ngày càng dâng cao, Khiết chợt nảy ra một ý nghĩ tinh nghịch.

Tối hôm ấy, cũng như mọi ngày, đang thong dong đi bộ về, Luân huýt sáo khe khẽ vì hương hoa nhài nồng nàn và khí trời tinh khiết làm anh khoan khoái. Anh yêu những buổi tối đi bộ một mình dường con phố nhỏ yên tĩnh này, vả chăng, vào giờ này, mọi người đều quây quần trong nhà để tránh cái rét mướt đầu Đông, càng làm khoảng không gian trở lên riêng tư một cách dễ chịu. Chợt anh dừng lại, ở phía cột đèn quen thuộc, có một vật thể lạ đang cử động, cụ thể là nó đang... bay phất phới trong gió. Bước lại gần hơn, Luân phát hiện hóa ra “vật thể lạ” là một quả bóng bay màu xanh da trời được buộc vào cột đèn. “Hôm nay có phải ngày lễ gì đâu mà treo bong bóng, mà ai lại treo ở lưng chừng như thế”, Luân nghĩ thầm. Dù gì, cái màu xanh nao lòng của quả bóng làm anh nhớ đến sự cố với Khuê và lòng se se chùng xuống. Tò mò, anh bước ngay đến để quan sát kĩ hơn, Luân suýt ôm lên một tiếng khi thấy buộc kèm với quả bóng là một mảnh giấy nhỏ màu xanh gấp vuông vắn. Luân rút mảnh giấy ra, hứng nó dưới ánh đèn để đọc cho rõ. Nét chữ mềm mại chỉ viết một câu duy nhất: “Này anh, trên trời có gì hay lắm à?”

Luân bật cười. Anh nhìn khắp xung quanh, thấy nhà ai cũng đóng cửa, chỉ có ánh đèn hắt ra từ cửa sổ và tiếng tivi vọng ra nho nhỏ từ mấy căn hộ phía xa. Không nhìn ra là ai đã gửi mảnh giấy cho mình, Luân đoán chừng chắc người đó phải là một cô gái (vì nét chữ rất mềm mại) và trẻ (vì gọi mình là anh) ở nhà quanh đây (thế nên mới thấy Luân đứng nhìn trời, và có đủ thời gian buộc bong bóng vào cột đèn vào khoảng thời gian trời tối để mọi người khó phát hiện). Thú vị trước sự bất ngờ xinh xắn này, Luân rút bút trong túi đeo bên người ra, hí hoáy viết trả lời vào mặt sau tờ giấy cũng chỉ vỏn vẹn: “Anh nhìn ánh sáng từ những ngôi sao đã chết, cô bé ạ”. Cẩn thận buộc chặt tờ giấy vào quả bóng bong, Luân nhìn lên trời. Những ngôi sao hôm nay cũng có vẻ lấp lánh và tươi vui hơn mọi ngày. Dù gì, anh cũng đang có một quả bóng bau làm bạn ngắm sao, Luân thấy lòng nhẹ nhõm.

Tối hôm qua, Luân nhận được thư trả lời của Khiết cũng ở một quả bóng bay màu xanh khác thay cho quả cũ chắc đã hết hơi. Lần này, Khiết có tiến bộ hơn khi viết được... hai câu: “Sao lại là những ngôi sao đã chết hả anh? Nhìn anh có vẻ buồn”.

Luân chạnh lòng. Câu đầu tiên gợi anh nhớ đến một kỉ niệm ngọt ngào với Khuê trong những tháng ngày cũ, trong khi câu thứ hai đã lâu lắm rồi chưa có ai nói với

anh như thế, các bạn mặc nhiên nghĩ rằng Luân quên Khuê như quên một quả bóng bị vứt tay bay vào bầu trời xa tít. “Ánh sáng của một ngôi sao thuộc dải ngân hà rộng lớn trên kia phải mất hàng ngàn năm để đi từ nơi ấy đến địa cầu, và khi đến nơi rồi, thì ở xa xôi trên kia, sau khoảng thời gian dài như thế, ngôi sao ấy có lẽ đã không còn tồn tại nữa. Anh gọi đó là những ngôi sao đã chết. Và anh buồn vì điều đó, cô bé ạ”.

Khiết thở dài. Một nỗi buồn rất nhẹ lan tỏa trên gương mặt trong như nước của cô. Đây là một chàng trai rất nhiều tâm sự. Hắn nhiên rồi, có lẽ anh ấy đang tiếc nhớ một điều tươi đẹp nào đó trong quá khứ. Chàng trai này còn làm cho thiên văn học trở lên thơ mộng và huyền ảo bằng kiểu suy tư rất ngộ nghĩnh của anh ta. “Em không đồng ý đâu. Có những ngôi sao có tuổi thọ rất cao, có những ngôi sao có khoảng cách rất gần. Không phải tất cả những ngôi sao anh nhìn thấy đều đã chết. Em chỉ ngắm sao vì em yêu ánh sáng chúng mang lại thôi. À, mùa Đông ngày càng lạnh, sao anh ăn mặc phong phanh vậy?”

Luân thấy mắt mình hơi nhòe khi đọc những dòng chữ này. Hai năm trước, khi đi cùng Khuê trên con phố nhỏ dẫn về nhà, chỉ có mặt trăng vàng vặc trên cao, yên ả đến mức nghe được tiếng thở nhẹ của Khuê thoáng qua, Luân kéo Khuê sát vào người, chỉ tay lên bầu trời sáng như dát bạc, thì thầm: “Anh yêu những ngôi sao vì ánh sáng của chúng, như anh yêu em vậy”. Gương mặt Khuê gần, thật gần, và cũng lung linh như một vì sao. Một vì sao đẹp nhất. “Ừ, em nói đúng. Đã lâu lắm rồi anh quên mất là anh yêu những ngôi sao vì ánh sáng của chúng. Anh cứ mãi suy nghĩ về việc chúng còn hay đã chết. Nay em, em có nghĩ những ngôi sao khi chết rồi cũng có linh hồn không?”. Họ nói chuyện với nhau mỗi tối, và chủ đề không chỉ còn xoay quanh những ngôi sao và bầu trời nữa, mà đã có hình dáng những quyển sách họ đọc, những điều họ thấy khi sống rất trọn, và cả những dòng cảm nhận vu vờ về một điều gì đó chưa thành hình. Luân đã chú ý mặc áo ấm hơn, anh vẫn ngắm sao mỗi ngày, những không hút thuốc nữa, vì Khiết bảo: “Khói thuốc của anh sẽ làm quả bóng bay của em ho sặc sụa”. Anh chưa từng nghĩ đến việc sẽ đi về sớm hơn, nấp vào một chỗ đâu đó để tìm ra cô bé thỉnh thoảng vẫn xuất hiện trong giấc mơ anh hằng đêm với gương mặt mờ ảo như khói. Bí mật làm cuộc sống thú vị hơn, và anh tôn trọng ý muốn của cô gái. Khiết thấy mình cười nhiều hơn, yêu thương cuộc sống nhiều hơn và phát hiện ra những điều mới mẻ trong những thứ tưởng như rất gần gũi, quen thuộc mà cô hay lơ đãng bỏ qua khi đi rất vội qua đời. “Em này, một ngày anh chợt nhận ra, khi ta bình thản nhìn vào quá khứ, không có nghĩa là ta hoàn toàn chấp nhận nó. Và buổi sáng anh thức dậy, thấy tên một người cũ gợi lên một niềm tri ân đã cũ nhưng cũng xa xôi không kém, anh biết mình đã bước qua nỗi buồn rồi”.

“Chỉ có những người yêu thương nhiều mới buồn nhiều thôi anh à. Cho đi càng nhiều thì khoảng trống khi mất đi càng lớn. Nhưng em biết, anh chưa bao giờ thật sự mất một điều gì, vì anh có một kí ức tốt và biết chọn lọc, đúng không? Hãy chỉ ghi nhớ

những điều tốt đẹp thôi anh nhé. Để rồi khi anh nhìn lên bầu trời, anh sẽ cảm ơn những ngôi sao, còn tồn tại hay đã chết, vì đã lung linh sáng..."

Đêm thanh vắng và thanh như tiếng thở dài rất khẽ của gió, Khiết ngạc nhiên không thấy Luân viết gì trong giấy như thường lệ. Rõ ràng hôm nay anh vẫn đứng đó mà. 'Hay là anh ấy có chuyện buồn? Hay anh ấy đã chán nói chuyện với một cô gái xa lạ chưa từng gặp mặt bằng những dòng chữ vu vơ?' Vai Khiết run khe khẽ vì lạnh, từ nhà bước mấy bước ra đường, cô chỉ khoác một cái áo khoác mỏng ngoài bộ pijama mặc ở nhà. Như mọi khi cô chỉ cần lấy giấy và quả bón là đã vào nhà lại. Nhìn quanh quất, ánh mắt Khiết bắt gặp một hộp qu xinh xắn màu xanh da trời nằm nép dưới chân cột đèn. Lòng ngân lên một thanh âm rất dịu, cô run run mở lớp giấy gói. Đó chiếc hộp sáng lấp lánh những ngôi sao dja quang xanh biếc, ở giữa là một quả bóng bay xanh da trời bé xíu nằm gọn trong chai thủy tinh. Giọng một người con trai nửa như cười, nửa như tiếng gió thoảng rất nhẹ phía sau lưng:

"Em đang lạnh kìa, cô bé".

Đó là lần đầu tiên họ gặp nhau.

AN YÊN

NÀNG KỲ LẠ BƯỚC VÀO ĐỜI TÔI

Tôi nhận được tấm thiệp báo hỉ, chỉ là báo hỉ chứ không phải là thiệp cưới, từ Campuchia. Là Mai. Nàng gửi thiệp báo hỉ cho tôi sau 4 tháng mất tích. Thì ra là vậy, 4 tháng nàng biến mất rồi xuất hiện trở lại bằng một tin mừng: Nàng đã lấy chồng. Mà lại là cưới ở Campuchia chớ Việt Nam. Tên người chồng của nàng là một cái tên Việt nhưng lạ hoắc với tôi. Có lẽ nàng quen anh chàng này trong khoảng 4 tháng sau khi rời khỏi tôi. Chứ nếu không, chắc chắn tôi sẽ phải biết đến tên anh chàng này. Ngoài tấm thiệp báo hỉ ra, không còn gì cả. Như thể tôi cũng giống như hàng chục người bạn khác của nàng: Được nhận thiệp báo hỉ sự. Tôi không biết cảm giác của mình khi đó thế nào nữa. Lật ngược lật xuôi tấm thiệp báo hỉ ấy rồi quẳng nó vào ngăn bàn, tôi đi xuống phố để tìm một quán bar. Tôi muốn uống rượu.

Bốn tháng trước có một trận cãi nhau giữa tôi với nàng. Thật ra nói cãi nhau chỉ là nói quá lên, chứ chúng tôi chỉ là tranh luận hơi to tiếng một chút. Lý do bắt đầu thế nào tôi không nhớ rõ nữa, chỉ nhớ rằng nàng đã đứng dậy bỏ đi. Hôm ấy nàng mặc một chiếc váy ngắn cũn cỡn, để lộ cả nốt ruồi đỏ ở bắp đùi. Cái váy ngắn cũn cỡn ấy giống như cái váy mà các nữ vận động viên tennis mặc khi thi đấu vậy. Nó là thứ váy ngắn liền quần. Nhưng nó cũng khiến tôi xốn mắt. Hình như đó cũng là lý do khiến tôi nổi nóng lên với nàng thì phải. Lúc ấy, tôi chỉ nghĩ rằng nàng bỏ đi và đến tối sẽ về lại thôi. Ai dè nàng đi và đi mãi. Quần áo, đồ đạc và thậm chí cả chiếc xe máy của nàng vẫn còn để ở căn hộ của tôi. Chiếc xe máy để lại nhưng khóa xe thì nàng lại cầm. Thế nên nó vẫn yên vị trong căn hộ vốn đã chật hẹp của tôi. 4 tháng, tôi sống chung với chiếc xe, mớ quần áo của nàng, thậm chí, có lần mắt nhắm mắt mở, tôi còn mặc nhầm cả quần lót của nàng. 4 tháng, tôi đi khắp nơi tìm nàng, thậm chí còn đăng tin trên cả tivi lẫn báo. Nhưng bất vô âm tín. Tôi những muốn báo công an song tôi biết phải nói sao? Không lẽ tôi nói rằng tôi có một người bạn tên là Hoàng Mai mất tích 4 tháng rồi? Nói ra thì kỳ lạ song đúng là như vậy, tôi biết về nàng rất ít.

Tôi quen nàng 1 năm trước. Nàng nhẫn nhầm tin vào máy của tôi. Một tin nhắn đại loại rất vắn:

“Em buồn quá! Em muốn tự tử anh Tùng ơi!”

Tôi đâu phải tên là Tùng? Thế nên tôi nhẫn lại”

“Buồn mà tự tử thì anh đã tự tử không dưới 100 lần/năm rồi. Không biết anh chàng tên Tùng sẽ trả lời em thế nào chứ đó là câu trả lời câu anh chàng tên Tú. Hy vọng em chưa chết để biết được mình đã nhẫn nhầm.”

Nàng trả lời lại

“Này anh chàng tên Tú kia, nếu em tự tử rồi thì em sẽ làm ma ám anh đấy.”

“Ít ra con ma ấy phải có tên chứ?”

“Mai – Hoàng Mai. Tên con ma ấy đấy.”

“Con ma ấy bao nhiêu tuổi?”

“Nhìn mặt thì ai cũng bảo em 18 tuổi nhưng thực ra em đã 20 rồi”

“Nếu đến trưa mai chưa chết thì cà phê với anh đi!”

“Được! Trưa mai ở cà phê Mimosa Triệu Việt Vương nhé! Em sẽ sống thêm để cà phê đã.”

EM KHÔNG PHẢI LÀ LỢ LEM

Tôi và nàng quen nhau như vậy. Tôi nhớ mãi lần đầu gặp nàng ở cà phê Mimosa tôi đã choáng ngợp thế nào bởi vẻ đẹp của nàng. Chúng tôi ngồi uống cà phê với nhau, tự giới thiệu về mình rồi lên một cái hẹn ngay sau đó: Tối hôm ấy.

Tối hôm ấy, tôi đón nàng cũng tại quán cà phê này. Hai đứa đi ăn tối, xem phim và lê la qua vài quán xá trước khi tôi quyết định đưa nàng về căn hộ của tôi. Nàng vui vẻ và nói chuyện liên thoảng suốt cả buổi đi chơi. Đến khi tôi rụt rè bảo nàng:

- Nếu em không phải về thì qua nhà anh chơi.

Nàng cười tươi”

- Em không phải Lợ Lem nên vô tư đi! Anh ở một mình à?

- Ủ, anh thuê một căn hộ nhỏ trên tầng 2 và ở một mình.

- Tốt quá! Em cũng muốn đặt lưng một chút. Đi xe mỏi dù hết cả lưng rồi đây!

Tôi đưa nàng về căn hộ của mình. Dắt xe cho nàng lên gác và đưa thang xe vào trong căn hộ. Đêm đó, nàng ngủ lại với tôi. Mọi thứ nhanh hơn điện giật. Nhanh hơn nữa

đó là đến tối hôm sau nữa, nàng mang vali quần áo và đồ đạc lên nhà tôi. Nàng bảo:

- Em trả lại căn nhà thuê của em rồi. Từ nay em đến đây ở cùng anh. Em sẽ lo trả tiền nhà, anh sẽ lo các khoản điện, nước, Internet, điện thoại... Còn ăn uống thì tùy nghi. Đứa nào rảnh thì đi chợ, đứa nào không đi chợ thì phải nấu cơm kiêm rửa bát luôn.

Tôi đồng ý, đương nhiên rồi. Một cô gái đẹp như nàng ở chung thì còn gì bằng? Mãi về sau, khi đã thân thuộc với nhau rồi, tôi có hỏi nàng:

- Em nghĩ sao lại về ở chung với anh?

Nàng nhăn trán nghĩ một chút rồi nhún vai cười:

- Em chẳng biết nữa! Chắc do lúc đó hưng lên thôi!

Tôi lại tò mò:

- Những gì em đã làm với anh, em đã từng làm điều đó với ai chưa?

Nàng lại nhíu mày nghĩ ngợi một lúc rồi mới đáp:

- Hình như là chưa! Hoặc ít nhất là hai năm trở lại đây em không quan hệ với người đàn ông nào khác.

- Còn trước đó?

- Nhiều chứ! Hồi em 17 tuổi, em cực phá phách. Em có thể ngủ với bất cứ một thằng con trai nào nếu em thích.

- Thế sao em lại dừng lại

- Chỉ là bỗng thấy không có hưng nữa thôi. Năm 18 tuổi, trượt đại học, em đi buôn bán và hoàn toàn không có hưng quen biết ai nữa.

- Vậy sao lại quen với anh?

- Vì anh nhẫn tin rất buồn cười.

- Nhưng hôm đó em đang buồn chuyện gì mà muốn tự tử?

- À, hôm đó lô hàng của em bị Hải quan bắt nên chán. Mất hơn trăm triệu đồng tiền

hàng coi như phá sản.

- Thế còn bây giờ, em làm gì trong thời gian anh đi làm?
- Chẳng làm gì cả! Em đi cà phê, đi spa, đi shopping và chờ thời.
- Trước em buôn bán cái gì?
- Quần áo thôi! Nhưng đợt bắt hàng vừa rồi coi như em phá sản rồi. Em muốn đi học trở lại.
- Được đấy! Anh nghĩ là em nên đi thi Đại học năm nay.
- Em cũng định vậy! Anh giúp em học chứ?
- Được!

7 THÁNG Ở CHUNG

Có nhiều mối quan hệ ban đầu chỉ mang tính tạm thời để rồi trở nên ý nghĩa với nhau và thành gắn kết. Và ngược lại, có những mối quan hệ ban đầu xác định là gắn kết nhưng rồi sau một thời gian mới nhận ra rằng nó chỉ xứng đáng để tạm thời. Trong trường hợp của tôi và Mai thì nó xảy ra cả hai theo những tuần tự nhất định. Tôi quen nàng và rồi ngủ với nàng chỉ vì nàng rất xinh. ban đầu cũng chỉ nghĩ là một mối quan hệ tạm thời và vui vẻ qua đường. Nhưng rồi nàng lại đến ở luôn cùng tôi. Sống với nàng được hơn 1 tháng thì tôi lại bắt đầu nghĩ lại về mối quan hệ này: Tôi cảm nhận được sự gắn kết lâu dài. Tôi thích được ăn những món nàng nấu hoặc nấu cho nàng những món ngon nhất mà tôi có thể làm được. Tôi thích tắm chung với nàng để được nàng kỳ cọ cho tôi như cho một đứa trẻ con. Nàng luôn biết cách làm điều đó thật quan thiết và yêu thương. Tôi thích được nàng gai lưng mỗi đêm khi chuẩn bị nhắm mắt ngủ. Tôi thích được tinh giác bên cạnh nàng. Tôi cũng thích được đùa nghịch cùng nàng trong những buổi sáng cuối tuần. Hai đứa như hai đứa trẻ sống nơi hoang dã, chạy nhảy và vật lộn nhau, ăn uống bày bừa khắp nhà. Khi tôi bắt đầu tin vào sự gắn kết thì cũng là lúc nàng khiến tôi bất an. Đó là khi tôi hỏi nàng:

- Một hôm nào đó rảnh rang, em đưa anh thăm bố mẹ em được không?

Nàng đang thái thịt ở bếp bỗng dừng khụng lại:

- Em thấy là chưa đến lúc! Vả lại, em kể cho anh nghe rồi đấy, ba em chưa mãn hạn tù mà! Còn mẹ em, thôi đi, nhắc đến bà ấy là em phát bực!

Phải, nàng đã kể với tôi rồi. Ba nàng vào tù với cái án kinh tế. Công ty của ông thua lỗ và ông phải vào tù vì những hóa đơn khống và những kiện hàng buôn lậu. Mặc dù hai thứ đó là “tác phẩm” của mẹ nàng với nàng. Mẹ nàng đã bán hóa đơn còn nàng thì mở shop quần áo quà tặng trang sức nên mượn công ty ba nàng để nhập hàng. Những lô hàng lậu giấu trong những lô hàng thật. Còn mẹ nàng, ngay sau khi ba nàng ra tòa, mẹ nàng đã đưa đơn ly dị rồi tách theo một anh chàng trẻ hơn mẹ nàng đến 10 tuổi. Gã cũng chính là kẻ đã khiến nàng chán đời và bỏ đi bụi từ năm 17 tuổi.

- Hoặc ít ra, anh muốn đi cùng em vào thăm nuôi ba em.

- Thôi được, đợi tới em sẽ đưa anh vào cùng.

Nàng trả lời một cách hờ hững. Khoảng 1 tháng sau, chúng tôi cãi nhau một trận rồi nàng bỏ đi biền biệt. Tôi không biết liệu chúng tôi đã phải là những người yêu nhau hay không nữa. Vì quả thật, trong suốt 7 tháng nàng sống cùng tôi, hình như cả hai chúng tôi chưa một lần đề cập đến tình yêu. Mọi thứ luôn như thể đã có sẵn như vậy rồi. Tôi chưa nói câu Anh Yêu Em và nàng thì tuyệt đối không. Chúng tôi mới chỉ nói: thích cái cách anh abc, Anh thích cái cách em xyz... Vậy thôi. Thật ra cũng có lần tôi mơ mộng bảo nàng:

- Em thích sinh con trai hay con gái?

Nàng lắc đầu:

- Em chẳng thích sinh con hoặc ít ra là lúc này em chưa muốn nghĩ đến điều đó.

Tôi lại thủ thỉ:

- Vậy thì đám cưới, em có thích đám cưới không?

Nàng lại ngẫm nghĩ một lúc rồi mắt sáng rõ lên rủ tôi chơi trò đi ăn chùa đám cưới. Hôm ấy, tôi với nàng ăn mặc rõ đẹp, hai đứa trà trộn vào một đám cưới trên nhà hàng Vạn Hoa ở Hồ Trúc Bạch. Cũng nhét phong bì vào hộp trái tim nhưng trong phong bì dành cho nhà gái, nàng viết một bức thư thống thiết đại ý rằng chúc anh hạnh phúc, em sẽ không bao giờ quên những tháng hạnh phúc bên nhau. Em đã có thai đứa con của anh nhưng em sẽ tự nuôi nó. Còn trong phong bì cho họ nhà trai, nàng bắt tôi phải cởi trần để chụp từ ngang đầu gối lên đến cổ tôi. Rồi nàng dùng photoshop tạo một hình xăm tên cô dâu lên ngực tôi. Một trò quái ác của nàng hôm ấy không biết

có khiến đôi tân lang tâng nương có phu thê giao chiến không nữa? Nhưng đó cũng là một kỷ niệm mà tôi vật vã trong suốt 4 tháng sau đó kể từ ngày nàng bỏ đi.

4 THÁNG MẤT TÍCH

Sau hôm cãi nhau, tôi bắt đầu cuộc sống không có nàng một cách khá khó khăn. Tôi đã tìm nàng khắp nơi. Từng quán cà phê, từng quán bar. Tôi cuồng điên lên đến độ nếu lật tung cả Hà Nội lên được thì tôi cũng sẽ lật. Một tuần, một tháng, hai tháng trôi qua không nghe thấy tin nàng. Tôi đọc báo chí liên tục những mong sẽ tìm thấy nàng đâu đó trong các vụ tai nạn hoặc cướp bóc. Tệ hại đến thế là cùng. Bởi vì tôi không biết phải bắt đầu từ đâu mối nào nữa. Hoàn toàn không có. Tôi cũng lục tung đồ đạc của nàng lên để tìm nhưng cũng vô ích. Không có bất cứ một chi tiết nào để biết. Thậm chí, tôi còn đau đớn hơn khi nhận ra tôi chưa biết cả họ của nàng. Tôi chỉ biết tên nàng là Hoàng Mai, nàng 20 tuổi. Nàng biến mất như chưa từng xuất hiện trong cuộc đời tôi vậy. Nếu không có những bộ quần áo, cái lô uốn tóc, máy sấy tóc, bộ trang điểm, mẩy lọ nước hoa, những chiếc túi hàng hiệu... có lẽ tôi còn nghĩ rằng 7 tháng qua chỉ là một giấc mơ không thật. Tin làm sao nổi chứ khi mà đó là những ngày tháng đẹp nhất mà tôi đã từng trải qua. Và 4 tháng nàng biến mất thì cũng là 4 tháng sống trong địa ngục của tôi. Hằng ngày, tôi lên công ty với đôi mắt thâm quầng thiếu ngủ. Tối đến, tôi chìm đắm trong rượu và nỗi nhớ da diết. Tôi bắt chước người xưa, xếp quần áo nàng vào và ôm nó mỗi khi đi ngủ. Tôi vẫn lắng nghe tiếng guốc ở ngoài cầu thang. Đã nhiều lần tôi tưởng nàng về, thế là chạy ra để đón nàng rồi lại thất vọng quay vào. Dạo đầu, trước khi tôi rời khỏi nhà, tôi thường dán một tờ giấy vào khe cửa và chiều về vội vã nhìn lại tờ giấy xem nàng có bắt chốt trở về trong khi tôi đang ở công ty không? Tất cả đều vô vọng.

Và khi mọi thứ đã tuyệt vọng rồi thì tôi nhận được thiệp báo hỉ của nàng. Đến tận lúc này tôi mới biết nàng họ Lê. Lê Hoàng Mai. Và chồng nàng tên Việt – Vũ Quốc Việt. Đám cưới đã được tổ chức từ hai tuần trước tại một khách sạn hạng sang. Đó là bởi tôi lên mạng google tên khách sạn ấy mới biết rằng đó là khách sạn 5 sao.

NÀNG TRỞ VỀ ĐỂ RỒI LẠI RA ĐI

Khi tôi loạng choạng trong tình trạng say xỉn từ quán bar về thì giật mình phát hiện ra đôi guốc đỏ của nàng ngay бậu cửa. Màu đỏ của đôi guốc khiến tôi tỉnh hẳn cả rượu. Nhưng màu đỏ ấy khiến tôi nhớ đến dáng ngắt màu đỏ của tấm thiệp báo hỉ. Nàng đang ngồi ở chiếc ghế quen thuộc. Tôi bước vào phòng và đứng nhìn nàng từ

đằng sau. Mái tóc của nàng đã dài hơn rất nhiều. Cũng có thể nàng đã nối tóc để làm cô dâu thật đẹp trong đám cưới của nàng.

- Anh về rồi à? Em xin lỗi đã đường đột vào nhà anh.

Nàng quay lại nheo mắt nhìn tôi. Nàng sau 4 tháng có vẻ như đen hơn đi một chút, gầy đi một chút nhưng vẫn xinh vô cùng. Tôi lúng túng:

- Không sao mà! Ít ra đây vẫn còn là nhà của em vì em đã đóng tiền nhà đến hết cả năm sau kia mà!

- À há! Nhưng em đ không còn ở đây nữa rồi. Chỗ này sẽ dành cho người phụ nữ khác tốt hơn em.

- Em về Việt Nam lâu chưa? Lúc sáng nay anh mới nhận được thiệp báo hỉ của em.

- Em về lúc sáng! Em cũng đoán là sáng nay anh sẽ nhận được thiệp nên bây giờ em mới tới. Sáng nay em vào thăm ba em. 2/9 này ba em sẽ được ra tù.

- Vậy à? Chúc mừng em! Anh hy vọng sẽ một lần được gặp ba em.

- Để làm gì đâu anh? 4 tháng qua anh ổn chứ?

- Anh ổn! – Tôi nói rồi quay mặt đi tránh nhìn vào mắt nàng.

- Thế nào, anh đã kiếm được cô gái nào mới chưa?

- À ờ, anh chưa có ý định!

- Em về đây để trả lại khóa nhà cho anh và xin phép anh mang đồ của em về.

- Được mà!

- Trong lúc chờ anh em đã dọn hết rồi. Chỗ... chồng em sẽ đánh xe đến đón em và dọn luôn đồ đi.

- À ừ, còn cái xe máy này nữa. Em mang khóa xe máy về không? Chứ để nso ở đây bất tiện quá, anh không sao di chuyển được.

- Vâng, em mang khóa về đây ạ! Anh cũng chưa có xe, anh cứ lấy nó mà dùng đi!

- Thôi em! Anh cảm ơn ý tốt của em song anh không khoái mấy cái xe ga kiểu này cho lắm! Nhất là anh ghét tụi Ý mà, em nhớ chứ!
- Em nhớ! Nên xe Piaggio, mỳ Ý đều là những thứ anh ghét. Em nhớ chứ!

Nàng nói đến đó đã rơm rớm nước mắt. Tôi biết nàng còn yêu tôi. Nhưng vì sao nàng còn yêu tôi mà lại bỏ đi và còn cưới người khác? Tôi những muốn hỏi nàng mà lại thôi. Tôi những muốn được ôm nàng, nhưng mà cũng lại thôi. Vừa lúc, điện thoại nàng réo rất vang lên. Nàng ngắt máy, đôi mắt đỏ hoe nhìn tôi:

- Cảm ơn anh!
- Vì cái gì?
- Vì tất cả! Vì 7 tháng nay anh đã đùm bọc yêu thương em. Vì 7 tháng em thực sự được sống trong tình yêu. Nhưng phải đến khi xa anh rồi em mới hiểu rằng anh đã yêu em nhiều đến thế nào.
- Vậy ư? Vậy tại sao...
- Em xin lỗi anh! Em biết anh sẽ hỏi em điều đó. Rằng tại sao em yêu anh mà lại bỏ anh để cưới một người khác. Nhưng cũng như tin nhắn nhầm định mệnh hôm nào cho anh, với Việt, có lẽ đó là người đàn ông thực sự của em. Rồi một ngày, anh sẽ gặp một người mà chỉ cần đối diện với họ, anh sẽ biết ngay họ thuộc về anh. Em có thể sẽ không yêu Việt được bằng đã từng yêu anh nhưng chắc chắn, Việt mới là người mà em muốn gọi là chồng.

Nàng nói một hơi rồi vội vã kéo vali rời khỏi nhà. Cả chiếc xe máy nữa. Nàng rời khỏi căn hộ của tôi. Cánh cửa khép lại như cắt đứt toàn bộ ký ức 7 tháng giữa tôi với nàng. Rồi đây, tôi biết, tôi sẽ nhớ 7 tháng ấy như một phần tuổi trẻ của mình. Nàng rời khỏi căn hộ, ánh sáng và hơi ấm của nàng cũng rời theo. Và tôi ngồi xuống chiếc ghế đối diện với chiếc ghế mà ban nãy nàng ngồi. Nhìn vào chiếc ghế đó cho đến khi mọi thứ nhòa đi. Tôi biết mình đang khóc...

Hà Nội 2/5/2011

THÙY LINH

TRÊN QUẢNG TRƯỜNG KHÔNG ĐƯỜNG RAY

M

ột đêm ở Avignon (Pháp).

Tôi vẫy tay chào anh cảnh sát có chiếc mũi to như quả lê đang ngả người trong phòng trực nghe radio: “Không ngủ được nên đi dạo một chút. Ở đây an toàn chứ anh?” Anh cảnh sát mỉm cười và giơ tay như muốn nói: “Cứ tự nhiên”.

Quảng trường vắng và mênh mông gió. Tôi đi về phía nhà hát. Nơi đây khá giống với quảng trường Nhà hát lớn Hà Nội. Có khác là nó được bao bọc bởi những ngôi nhà cổ kính im lìm. Rải rác khắp nơi là những bóng người nằm, ngồi, hoặc một mình, hoặc không phải thế. Những này này Avignon quá nóng, chưa bao giờ nóng đến thế nên cảnh tượng này có lẽ đã không lạ với anh cảnh sát hay bất kì ai cả. Bỏ lại ý định leo lên những bậc cao nhất để hóng gió vì biết chắc nơi ấy đã kín người, tôi lặng lặng tìm đến sau lưng tượng đài, hy vọng một chỗ dựa lưng. Nhưng ngay cả cái nơi kín đáo đầy... nhược điểm ấy cũng đã có người. Một cô gái có mái tóc dài, mẩy sợi hơi xõa xuống, đầu đặt lên chiếc túi dày, khuôn mặt đối diện với tôi, mặc quần thun rộng và áo phông đang co người ngủ say. Có lẽ cô ấy ở nhà nóng quá nên ra đây ngủ cho mát.

Một chút lưỡng lự, rồi tôi đến gần hơn. Mặt tôi đỏ bừng, tim như khụng đứng. Khuôn mặt này! Dáng người này! Ánh đèn ở quảng trường đêm nay có thể không rõ, nhưng cũng đủ nhận ra rằng cô gái này từng là người yêu của tôi ở Việt Nam

Tôi khẽ khàng ngồi xuống bên cô ấy, bình tĩnh trở lại. Cô ấy vẫn tiếp tục ngủ say xưa.

Lúc nào cũng say xưa. 3 năm trước đây hồi tôi học năm thứ 3 Đại học, còn cô ấy vừa nhập trường, mới ngày đầu nhập trường cô ấy đã lên hát trước trường, tự nhiên, sôi nổi với giọng hát lạ trầm bổng ngẫu hứng. Tôi vẫn nhớ như in đôi mắt mình đã mở to như thế nào vào lần biểu diễn đó, tôi đang đậm đà, bỗng cô ấy đi tới tôi nháy mắt và vô tư dạo một đoạn cùng tôi làm cả trường bất ngờ và vỗ tay ầm ĩ. Có thể hành động này làm cô ấy quên mau, nhưng kể từ đó, nó bắt đầu làm tôi âm thầm để ý cô ấy.

Có lẽ trước mặt cô ấy, tôi chỉ là một anh chàng trầm tính. Bởi dù tôi đã cố tìm mọi cơ hội để tiếp cận cô ấy, nhưng suốt năm cuối đó, lần nào đứng trước cô ấy, thấy cô ấy cười, hát, nói một câu thôi, trái tim tôi cũng đập thình thịch và tôi như bị nghẹt thở, thực khó để nói hay làm nổi cái gì ra hồn.

Đến mùa hè năm cuối, những sinh viên tiêu biểu được trường tổ chức cho đi Sapa chơi. Suýt nữa tôi không được đi vì đã quá tuổi tiêu chuẩn (lần đi chơi này chỉ dành cho năm nhất, nhì) nhưng vì thầy bí thư đoàn trường nể tôi đã 3 năm là nhạc công cho trường nên đồng ý. Tôi đã cố kìm kèo, chỉ vì cô ấy.

Đó là một cuộc đi chơi quá tệ. Khi đến nơi tôi đứng như người thua, bị nhét vào cái phòng đã chặt người. Rồi tôi còn bị ngã xuống suối trong một hoành cảnh không đáng ngã, bị cả lũ đàn em, có cả cô ấy phá cười trêu chọc hoài. Rồi khi cô ấy đề nghị một số đứa con gái tổ chức trò chơi cùng mình và bọn nó ngúng nguẩy từ chối, tôi nhớ rất rõ mình đã liếc nhìn khuôn mặt cô ấy ở lan can nhà nghỉ sau đó buồn so thế nào: đó là một cơ hội cho tôi! Nhưng tôi cũng đã không thể thuyết phục mấy đứa con gái đó hộ cô ấy, huống chi là bước lên lan can an ủi cô ấy.

Tối đó, trước khi vào quán café với cả đoàn, tôi đã chán nản nghe thằng bạn rủ tạt qua quán rượu, uống vài cốc, để quên sự hèn kém của mình. Quả thực chuyện gì diễn ra sau đó thì tôi không nhớ rõ lắm vì say, tôi chỉ nhớ là một cách nào đó, tôi đã tụ họp lại một nhóm quanh mình, để mở miệng nói về những cảm giác khổ sở của việc muốn làm những điều tốt đẹp mà không thể thực hiện được, và sự bất mãn về những người biết là tốt mà không thể làm được.

Rồi chỉ có thêm hai hình ảnh nữa tôi nhớ. Một là một thằng con trai đã vỗ vai tôi hả hê: "Mày là đứa duy nhất làm tao khóc sau năm 10 tuổi! Chẳng nhẽ tao lại làm người yêu mày như từng tự hứa với mình?" Và thứ hai là ánh mắt cô ấy nhìn tôi ngỡ ngàng.

Tới sáng hôm sau, chúng tôi trở về Sapa. Cũng chẳng rõ tình cờ hay cố ý, tôi và cô ấy ngồi đối diện nhau. Cô ấy cứ nhìn tôi không thèm giấu sự tò mò của mình. Rồi cô ấy viết, lại nhìn tôi tò mò, và gửi cho tôi mẩu giấy: "Anh thật mạnh mẽ". Tất nhiên lúc đó tôi đã tỉnh rượu nhưng cảm giác chấn động, hay áy náy như vừa mất đi một điều gì quan trọng thì vẫn còn. Không như cô ấy nghĩ đâu, tôi buồn rầu viết lại cho cô ấy.

Chẳng qua là vì tôi hèn nê i mới say một cách ngốc nghếch thế. Cô ấy không tin? Tôi loay hoay cố chứng minh thêm sự yếu đuối của mình bằng việc thú nhận tôi đã bao lần thực lòng muốn khen ngợi về tài năng và giọng hát của cô ấy mà cứ lúng búng, rằng chuyến đi này là cơ hội cuối cùng để tôi vượt qua sự yếu đuối của mình, rằng tôi đã muốn an ủi cô ấy khi nhìn thấy cô ấy ở lan can, và thế nào thú nhận luôn cả việc tôi còn không thể nói rằng tôi yêu cô ấy suốt một năm nay.

Tôi nhớ lắm, đêm không ngủ ở trên tàu đó, những lời nói líu ríu tuôn ra lộn xộn của tôi đã làm cô ấy trợn tròn hết mắt trái lại mắt phải. Rồi cô ấy, miệng vừa mỉm cười, mắt vừa rơm rớm, và bàn tay cô ấy khẽ nắm lấy tay tôi suốt thời gian còn lại của đêm đó. "Không, em thích như thế!".

Đó là những lời cô ấy nói, tối bình minh hôm sau, khi tàu về ga. Như một giấc mơ... Tôi không thể ngờ rằng, từ đó cô ấy chấp nhận làm bạn gái của tôi. Nhưng không ngờ tiếp rằng, sau sáu tháng, tôi bắt đầu ngán mối quan hệ của mình. Khi ở gần cô ấy, mọi chuyện không như tôi nghĩ.

Tôi đã nản rồi sau những lần vác balo đầy xà phòng cùng cô ấy đi tiếp thị giữa trưa nắng. Tôi buồn rồi bởi những lần đang ngắm một bông hoa nhỏ và trắng trên bãi cỏ, bỗng cô ấy ngắt đi và cho một đứa bạn, để rồi một lú xé tan ra cho trò bói: ghét, cực ghét. Tôi chán rồi bởi những lần đang ăn cùng nhau, cô ấy chợt nhớ tới một bữa tiệc sinh nhật của anh bạn tôi cũng vào thời điểm đó, hay một bộ film hay và cố năn nì tôi đi tới. Tôi cũng đủ thấy lạc lõng rồi những lần cùng cô ấy tổ chức những chương trình ca nhạc, dạ hội, hay gặp gỡ, cái nào cũng na ná như nhau: hát xã giao, nói cười xã giao...

Những gì ấn tượng từ lúc trước cũng như những ý tưởng độc đáo và ngẫu hứng của cô ấy, giờ đều làm tôi khẽ thở dài.

Tôi cố gắng tìm điểm cân bằng giữa sự ổn định và ngẫu hứng, giữa tôi và cô ấy. Nhưng cứ nhìn thấy cô ấy là tâm trí của tôi trở nên bồn chồn vì biết mình tôi thấy tôi sắp phải làm gì đó. Nhưng chúng ta trước hết đâu phải là human doing mà là human being cơ mà! Cô ấy quá “sống động”, cô ấy một cách vô thức đã kéo tôi trở nên giống như cô ấy, và điều này rốt cuộc làm cả hai đều mệt. Chúng tôi bắt đầu có khoảng cách. Cô ấy bắt đầu nổi cáu quăng túi đá giày hay than phiền một cách bóng gió, với kiểu hòa bình “quá mức” của tôi. Nhiều khi, nhìn ánh mắt của cô ấy, tôi cảm thấy cô ấy như đang khuấy đảo tôi để tìm kiếm con người với những cảm xúc dữ dội của tôi ngày say rượu ở Sapa. Nhưng đó chỉ là một phần của tôi thôi, đâu thực là tôi. (Sau lần đó, tôi không bao giờ uống rượu nữa. Uống để nói sự thực làm người khác phải tái mặt vì bị tổn thương, thì đó có đúng là sự thực nữa không?).

Nên người ra quyết định chia tay trước là tôi trước khi tôi biết mình là người bị bỏ rơi trong chuỗi trải nghiệm thử và sai của cô ấy. Tôi bỏ ngang, đi du học một thời gian, lấy cớ bận bưu rồi viết thư dài chia tay. Tôi thú nhận mình không muốn làm phiền cô ấy nữa. Cô ấy trả lời bằng một cái mail súc tích: “Vâng!”. Vậy là xong.

Cô ấy khẽ đưa tay gãi má. Vẫn ngủ.

Tôi mỉm cười, cô ấy không thay đổi, vẫn bốc đồng như ngày nào, chả phải cô ấy đang “lại lên cơn” ra nằm ngủ trên quảng trường đây? Và tôi thảng thốt nhận ra chính mình, ngay thời điểm này cũng vậy: thích là một người im lặng quan sát hơn là việc tham gia.

Đó có thể là điểm yếu của tôi. Hè năm ngoái, tôi đã vô cùng mệt mỏi vì phải chịu hậu quả lớn của việc đó. Ông chủ hỏi tôi thích làm việc gì, tôi thấy việc gì cũng tốt và tệ như nhau, (dù hình như trong sâu thẳm lúc đó tất nhiên là thích làm bồi bàn hơn) nhưng vẫn bảo làm cái gì cũng được. Cuối cùng, thằng bạn tôi làm bồi bàn rồi nhanh

chóng thành quản lý, còn tôi thì 3 tháng liền để làm việc lau nhà và cọ rửa toilet.

“Nhưng dù gì anh vẫn là người mạnh mẽ, Jib à”. Tôi lại thót tim. Jib là nick của tôi. Giữa trời thanh gió thoảng, chắc chắn đó là giọng nói của cô ấy. Tôi vẫn còn tỉnh táo mà. Cô ấy đọc được suy nghĩ của tôi? Không, tôi nhìn lại rồi, cô ấy vẫn ngủ và bỗng nói mơ. Tôi thở một hơi dài.

Người ta bảo, những giấc mơ dù biểu lộ một cách biểu tượng đi nữa vẫn là cách thể hiện những gì sâu kín nhất của con người. Khuôn mặt cô ấy luôn bình yên. Cô ấy vẫn còn yêu tôi, tin ở tôi? Hy vọng rằng cô ấy không đang đùa cợt cái thằng tôi trong giấc mơ của cô ấy.

Tôi mạnh mẽ? Thực ra nếu so với trước tôi cũng có tiến bộ. Chẳng phải giờ tôi dám đi dạo đêm, trong khi suốt 22 năm qua muộn nhất là 9h tối tôi đã có mặt ở nhà? Chẳng phải tôi vừa nói chuyện với cảnh sát trực lúc nãy, trong khi ở Việt Nam, cứ mỗi lần thấy bóng áo vàng thoi bụng tôi cũng nhót lên tự kiểm lại trong đầu mình có đi vượt đèn đỏ không, có mang theo bằng lái xe... blah blah. Chẳng phải rốt cuộc sau 3 tháng cọ toilet, tôi cũng thu hết được can đảm nói với ông chủ là tôi biết chơi đàn, để rồi hè năm nay tôi được thảh thời có được một chuyến du lịch miễn phí do ông chủ chi trả để biểu diễn nhạc trong các quán chi nhánh?

Rồi một hình ảnh lướt qua tâm trí tôi: hai đứa chúng tôi ở trên một sân vận động: cô ấy chạy ở vòng ngoài, gần khán giả hơn, chạy được nhiều có nhiều trải nghiệm hơn, còn tôi chạy ở vòng trong, gần tâm, tách rời hơn, nhìn bao quát và yên ổn hơn. Tôi mỉm cười.

“Có thể cô ấy nói đúng”. Tôi thầm nghĩ. “Cô ấy nói đúng”. Trái tim tôi bỗng da diết yêu thương. Chưa bao giờ như bây giờ, tôi thành thật muốn cô ấy là cô ấy, tôi là tôi đến thế. Rồi mỗi người sẽ tìm ra con đường của chính mình để đạt được sự trọn vẹn thôi.

Làn sương nhẹ trăng rõ dần. Tôi đứng dậy và vươn vai ngáp dài chào bình minh. Cô ấy vẫn tiếp tục ngủ. Tôi không đánh thức đâu. Tôi không muốn làm phiền cô ấy.

Sáng sớm nay tôi phải lên tàu về thành phố của mình. Trở về nhà, tôi sẽ nhanh chóng lục tìm địa chỉ mail của cô ấy và viết lại một bức thư để kể cho cô ấy tất cả. Nó sẽ bắt đầu bằng: “Em à, anh đã ngắm em ngủ và ngắm cả chuyện tình của chúng mình suốt đêm qua...” Và nó kết thúc bằng: “... như một giấc mơ, anh vẫn yêu em”.

Tôi không biết lần này đoà của hai đứa đã đủ mạnh để nối đuôi nhau và thật sự chung đường hay không? Cũng có thể là không bao giờ, nhưng óc những khoảnh khắc gắp nhau như vậy, để nhìn lại mình, và để luôn yêu nhau, thế cũng là đủ rồi.

BAN BIÊN SOẠN

ĐÔI STORY

ời dẫn mở

Truyện đôi như chính ý nghĩa của nó: Một cặp truyện ngắn có khả năng tương tác với nhau để tạo ra những thông điệp hoàn chỉnh. Trong tập sách này, các bạn sẽ có 3 cặp truyện đôi.

Với Ploy, cặp truyện Ký Úc Hôn và Đôi Môi Anh Ngon Vị Anh Đào được xây dựng theo tuyến tính thời gian giữa Quá Khứ của Ký Úc Hôn với Hiện Tại của Đôi Môi Anh Ngon Vị Anh Đào. Một cô gái yêu một chàng trai và trêu ngươi thay, chàng trai ấy lại là một chàng gay, Ploy thể hiện một khả năng sáng tạo trong cách dẫn dắt câu chuyện khiến nó trở nên kỳ thú hơn bao giờ hết.

Còn Phan Hồn Nhiên, cặp truyện Cây Thông và Piano Trắng lại chọn bối cảnh nghè nghiệp làm khung sườn để bung tỏa khả năng ngôn ngữ – chi tiết của mình. Sự tương tác mạnh mẽ của cặp truyện này nằm ở chính nội tại của nhân vật chứ không nằm ở cốt truyện. Những người trẻ thành thị có đọc cho đến khi họ chạm được tới tận cùng nhau.

Cuối cùng là cặp truyện của Hoàng Anh Tú: Phản Chiếu và Soi Chiếu. Chọn “lối chơi” tương tác theo cách trộn lẫn và phân nhánh ở cả bối cảnh lẫn nhân vật. Trong bối cảnh quán bar Sunrise ở Singapore có một góc Hà Nội, trong nhân vật chính cũng có hai phần thực thể vừa đồng dạng lại vừa phân hoá. Tiếp tục bằng lối viết huyền hoặccm Hoàng Anh Tú lại tạo những ám ảnh mới cho người đọc của mình.

3 cặp truyện của 3 tác giả hứa hẹn đem đến cho bạn một “tiệc đọc” lạ trong một cuốn sách quen.

PLOY

MÔI ANH NGON VỊ ANH ĐÀO

1.

Hơn tám giờ tối. Chỉ còn duy nhất một ngọn đèn thắp sáng trong tòa nhà văn phòng mini trên con phố nhỏ gần trung tâm Sài Gòn. Phòng làm việc màu ngọc bích ở góc tầng bảy.

Max gục đầu xuống bàn, mắt nhắm nghiền, tay đang chìm dần vào giấc ngủ. Thi thoảng ngón tay anh gó nhẹ lên bàn, có ý bảo cô thư ký biết mình vẫn lắng nghe.

- Chris Đỗ, tên tiếng Việt là Đỗ Đình Trí, thạc sĩ Kinh doanh Đại học Kinh tế London. Sang Anh du học từ năm mười chín tuổi, ra trường ở lại làm việc cho Angel Beauty, vừa biệt phái lên giám đốc vùng Đông Nam Á, chuyển đến Singapore ba tháng trước.

- Là một play gay[3] khét tiếng. – Cô thư ký tiếp tục đều đều – Chỉ cặp trai đẹp, chí ít cũng người mẫu hạng B nhưng toàn chơi cho vui.

- Ra-đa của tôi đúng phóc! – Max bật người, ngẩng đầu dậy, nhếch mép ranh mãnh
– Gặp lần đầu, tôi đã biết anh ta là người cùng giới mà.

- Đỗ Đình Trí là bạn học cũ của tôi. – Cô thư ký mỉm cười, có chút đắc thắng – Lớp trưởng suốt ba năm cấp ba, học sinh giỏi quốc gia và có cô bạn gái thanh mai trúc mã rất xinh đẹp.

- Play gay mà từng yêu con gái? – Mặt Max méo mó như vừa ngửi phải một mùi kinh tở

- Một trong những mối tình đẹp nhất trường. Lúc nào cũng quần quật bên nhau. – Nữ cười cô thư ký mơ màng cùng hồi ức – Trong mắt cô ấy chỉ có người yêu, chưa từng rời nửa bước, cứ như sợ s敬畏 ra sẽ có ai khác cướp mất. Còn hôn anh ta trước lớp để khẳng định “chủ quyền” nữa chứ!

- Gay cấn nhỉ! Thế sao giờ anh ta hóa gay?

- Tôi cũng hơi ngạc nhiên khi hay chuyện này. Cô ấy... Cô ấy chết rồi, ngay khi anh ta đi du học.

- Sao chết? – Max nhướn mày, có vẻ khẩn trương di cản hiểu kỹ thúc đẩy.

- Nghe đồn là tự tử nhưng không ai biết tường tận. Có thể do anh ta đòi chia tay để tìm chân trời mới nên nàng nghĩ quẩn. Rồi anh ta hối hận, tự đày đọa mình bằng cách yêu trai. – Cô thư ký thở dài, liếc mắt đầy xách mé về Max.

- Cám ơn chị, thông tin hữu ích lắm. – Max mát mẻ.

Ngồi vắt vẻo trên tầng trống của kệ sách trong góc phòng, Bảo Lan chứng kiến trọng vẹn cuộc đối thoại. Cô nhíu mày quan sát chị thư ký, mãi một lúc mới nhận ra người bạn học năm xưa ngồi dưới mình ba bàn.

- Cậu chắc không có tôi mọi chuyện vẫn... – Cô thư ký thu dọn đống tài liệu ngổn ngang trên bàn.
- Chị cứ đi nghỉ mát với nhà, chuyến này đã sắp xếp cả nửa năm rồi mà. Gia đình là quan trọng! – Max cười trán an, giọng ân cần – Việc đối phó với vùng và gã Chris tôi lo được, lại có em họ chị giúp đỡ. Lần trước cậu ta thực tập ở đây cực ngon lành đấy thôi.
- Và nó rất xinh trai nữa! – Cô thư ký nhuộn mày mỉa mai – Đừng dắt em tôi vào đường tà đạo!

Max cười ha hả thay câu trả lời, rồi mở cửa đuổi cô thư ký ra v

2. Hai giờ chiều. Làn nắng nhiệt đới nhức mắt tràn vào văn phòng màu ngọc bích qua khe hở của tấm lưới chắn cửa sổ, vắt những vệt dài sáng lóa lên thảm. Bảo Lan nhảy lò cò tìm vui trên đầm nắng, miệng ngân nga một bài dân ca thiếu nhi. Bên bàn làm việc, Max soi mình vào màn hình máy tính đã tắt tối đen, vuốt keo chải lại tóc, thoa son dưỡng rồi bập hai môi vào nhau kêu một tiếng rõ to. Anh đá lông nhẹ với chính mình, mỉm cười mãn nguyện.

- Có tǎi tốt thế nào, anh vẫn xấu hơn Chris. – Bảo Lan bất ngờ lên tiếng, khiến Max bối nhào khỏi ghế.
- Tôi đến làm thư ký cho anh trong ba tuần tới. – Bảo Lan nhã nhặn. Chất giọng Hà Nội trầm ấm, chậm chắc tròn vành rõ chữ, không lên giọng cuối câu. Chất giọng sang trọng, quý phái của người Tràng An chính hiệu, chứng tỏ gia đình cô gốc gác lâu đời và rất nề nếp, khắt khe dạy con.
- Này cô bé, nhầm chỗ rồi! – Max bị giọng nói nhu nhã, thanh thoát nhất thời mê hoặc, nên những suy nghĩ logic không hoạt động. Phải đến khi nhìn ra ánh mắt cô đang trêu dáng bộ sững sờ và ngù ngờ của mình, anh mới tỉnh trí – Bằng cách nào cô vào được đây?
- Chàng trai anh chờ đang trên đường đến bệnh viện. Lúc anh ta gửi xe lên đây, tôi đã đẩy một chiếc xe máy đè lên chân anh ta, ít nhất cũng rạn xương. – Bảo Lan khẽ nghiêng đầu, thích thú nhớ về trò ác của mình.

- Cô... – Hàng lô thắc mắc diễu hành trong đầu Max, nhưng anh không biết phải chọn cái nào để mở đầu. Kỳ lạ hơn, cổ họng anh cứ tê căng như có cục băng ướp lên.
 - Tôi tên Bảo Lan, mười chín tuổi, không bằng cấp, nhưng tôi là người hữu dụng nhất cho anh lúc này.
 - Vì sao? – Max buột miệng. Anh nhìn sâu vào mắt cô gái. Đôi mắt long lanh sống động ban nãy đã đổi sang đen đặc. Đen đến mức không thể nhận thấy sự thay đổi độ cõi gián của đồng tử. Đen đến che lấp tất thảy mọi xúc cảm của chủ nhân. Tự nhiên có luồng khí lạnh ngắt dò dẫm dọc lưng anh, khiến tất cả chân lông rợn lên.
 - Vì tôi là bạn gái của Chris. – Khóe môi cô gián ra nhẹ nhàng, yêu kiều mà ma quái.
 - Hơ... – Lồng ngực Max đột nhiên bị ép chặt. Anh soi cô mấy lượt từ đầu đến chân – Tôi đếm đến ba cho cô rời khỏi đây.
 - Một, hai, ba – Bảo Lan thách thức, rồi lướt nhẹ về phía Max. Đến đối diện anh, cô nhếch cười một cái rồi bước xuyên qua người anh.
- Bảo Lan bước xuyên qua người Max, từ phía chính diện anh. Và khi cô nhìn lại, anh đã ngã vật bất tỉnh.
- Ah, dậy rồi! Anh ngất gần nửa tiếng đấy! – Bảo Lan ngồi trên ghế của Max, vỗ tay bối bối. Hai cổ chân cô vắt lên nhau, đưa lên đưa xuống trong không trung, dáng điệu vô cùng nhí nhảnh.
 - Cô... Cô không phải đến đây để bắt tôi chứ? – Max vẫn nồng bẹp, lấm lét nhìn Bảo Lan, giọng run run sợ sệt.
 - Nếu anh không đồng ý một chuyện, tôi sẽ bắt anh! – Bảo Lan trừng mắt dọa nạt – Nhận tôi làm thư ký. Tôi đã ở bên Chris mười một năm nay, tôi hiểu anh ấy nghĩ gì và muốn gì. Tôi sẽ giúp anh thành đại diện phân phối chính thức của Angel Beauty.
 - Rồi tôi phải trả gì cho cô? Không phải mạng tôi chứ?
 - Hì! – Bảo Lan mím môi cười nham hiểm – Thời gian của một nụ hôn.
 - Hôn?
 - Cho tôi nhập vào xác anh để hôn anh ấy, chỉ trong thời gian của một nụ hôn thôi.

Ma không có cảm giác...

- Okay! Gì chứ hơn một nụ hôn cũng được! – Max nháy mắt tình tứ, tâm trạng đã thoái mái hơn.

3. Khuất sâu trong hẻm nhỏ trên con đó từ thời thuộc địa, căn hộ của Max nawmg ở tầng trên cùng một ngôi biệt thự cổ. Cửa nhà, cửa sổ đều bằng gỗ sơn màu ngọc bích, ốp kính mờ vân hoa. Sàn gạch bông kiểu thời 1980 cũng lấy màu sắc xanh ngọc bích làm chủ đạo. Đồ vật trong nhà đa phần đều màu trắng hoặc ngọc bích. Đứng tựa bên cửa sổ nhìn khoảnh trời đêm bé nhỏ, Bảo Lan nhẹ nhàng bắt chuyện với Max:

- Vì sao anh thích màu ngọc bích đến thế?

- Cô không thấy nó rất đẹp ư? Ngọt mắt, cổ điển và sang trọng. Nó là màu của đá quý, vừa có chất tự nhiên, vừa có chất nhân tạo. Sự hòa quyện hoàn hảo của tĩnh vào động, của thật và giả. – Max vẫn không rời màn hình máy tính, tường tận lý giải bằng giọng bực-mình-mà-kìm-nén.

- Vậy sao nó không xoa dịu được tâm trạng anh? Hai ngày nay anh cứ nhấp nhôm như ngồi trên đống lửa.

- Cô làm thư ký cho tôi năm hôm rồi mà mọi chuyện vẫn bình chân như vại. Cuối tuần sau tôi phải thuyết trình kế hoạch kinh doanh năm năm cho đám vùng và gã Chris chết tiệt của cô!

- Không yên tĩnh không thể nhìn xa. Tâm anh cứ rối lên thì được gì? Bình thản mà tận hưởng từng giây phút, tự nhiên nào sẽ thông suốt. – Bảo Lan đến ngồi trước Max, nhắm mắt thư thái, hai tay chắp trước ngực, ra bộ hít thở đều đặn.

- Nay, khi nào cô định bắt tay làm việc đấy?

- Khi nào tôi có ý tưởng. Thật tình tôi chưa biết phải giúp anh thế nào, nhưng sẽ luôn có đường nếu ta muốn đi. – Bảo Lan vẫn cố chấp nhắm mắt, chơi trò luyện yoga.

Max lườm Bảo Lan ngầm rồi quay lại với những biểu đồ đủ màu đang hiện trên màn hình. Được một phút, Bảo Lan lại quấy anh:

- Lên sân thượng ngắm sao đi.

- Bầu trời đô thị thì đào đâu ra sao? Họa may có đèn của mấy tòa cao ốc.
- Nhìn đắp lánh cũng đẹp mà! – Bảo Lan chớp chớp mắt, nét mặt rất dễ thương, hệt một đứa trẻ đang vòi kẹo.
- Tôi đang làm việc!!! – Max gào ầm lên.
- Lênh sân thượng ngắm sao điiii!!! – Bảo Lan thét lên bằng âm vực vô cùng chói tai, rồi cô lại chuyển giọng mềm mại, nhũn nhặn – Biết đâu hít thở chút khí trờ trong lành sẽ giúp đầu óc tôi minh mẫn, nghĩ ra ý tưởng giúp anh.
- Ma đâu có thở!

Hai bài tay Max quấn chặt quanh cốc cà phê bốc khói, truyền hơi ấm vào thân thể, chống chọi cái rét kỳ quặc mà cơn gió đêm Hè vốn-phải-dịu-nhé mang đến, Anh đưa cốc gần miệng, thổi phù phù vào làn cà phê nâu đặc, phả hơi nóng lên mặt. Bảo Lan ngồi bên cạnh, chăm chú nhìn anh.

- Cô tập trung ngắm sao của mình ấy! – Max cầu kỉnh.
- Anh... Giống hệt Chris. – Nụ cười Bảo Lan ngọt ngào và âu yếm – Khi uống thứ gì nóng, anh ấy cũng ủ tay quanh cốc rồi đưa lên miệng thổi cho hơi ấm táp vào mặt. Thường người cô đơn hay có thói quen này. Tay lạnh, muốn tìm hơi ấm, nhưng không có bàn tay khác để sưởi cho...
- Cô đã chết như thế nào?
- Tôi tự tử. Ngay lúc Chris lên máy bay, tôi đã uống thuốc diệt cỏ. Cắt cổ tay, nốc thuốc ngủ, nhảy lầu, máy trò đó đều có chút xác suất cứu sống, còn thuốc diệt cỏ là chắc chết. Nó độc như chất độc da cam ngày xưa Mỹ rải ấy, và tôi đã nuốt nó vào người.
- Eo! – Max nhăn mặt – Chắc cô đau lắm.
- Tôi không nhớ nữa. – Bảo Lan cười nhạt – Tôi chỉ nhớ sau khi mình đưa cái chai lên miệng là... Tôi thấy mình đứng ở đường băng nhìn máy bay đưa Chris lên cao. Rồi tôi bay đuổi theo máy bay, theo anh ấy suốt chặng hành trình, theo anh ấy suốt gần ấy năm...
- Bay đuổi theo máy bay! Cool! – Max gật gù thú vị – Nhưng tôi chưa muốn thử cảm giác ấy bây giờ, đừng bắt tôi theo cô nhé.

- Người như anh khó thành thiên thần biết bay được! – Bảo Lan hất cao đầu, giọng kiêu ngạo.

- TỰ TỬ mà cũng thành thiên thần ư? Thượng đế thật bất công!

– Anh không có quyền phán xét tôi. Không ai có quyền phán xét cuộc đời người khác, vì họ đâu có sống cuộc đời đó.

Max ừ hử cho qua chuyện, biết nếu kéo dài chủ đề này thế nào cũng lâm bào trận võ mồm dai dẳng. Anh nhắm mắt nuốt ngụm cà phê đắng nghét, mong nó lay dậy mơ tết bào thần kinh mê ngủ, ban tặng mình chút ý tưởng cho cái kế hoạch kinh doanh treo trước mặt.

- Hôn môi một chàng gay chắc thích nhỉ! Tôi để ý, gay rất chăm dùng son dưỡng, có khi còn dùng loại thơm mùi hoa quả nữa. Môi hẳn vừa mềm vừa ngọt, hôn sướng! Con trai bình thường ngại bị chê pê-đê, ít khi đem son dưỡng bên người. Son thơm, son ánh nhũ lại càng không. Hôn họ nếu không khô ráp thì cũng vô vị.

- Đúng là chỉ người ngoài cuộc mới khách quan quan sát tỉ mỉ, nhìn ra tiểu tiết này. Có lý lắm! – Max thật tình khen – Môi tôi có vị mật ong. Tôi không dùng son dưỡng mà luôn đem theo tuýp mật ong nhỏ. Mật ong giúp môi mềm và hồng tự nhiên, lại ngọt thanh nữa, rất sexy!

- Môi anh ấy sẽ ngọt vị anh đào. Anh ấy dùng son dưỡng có chiết xuất anh đào. – Bảo Lan ngẩng mặt nhìn trời, khẽ mỉm cười cùng trí tưởng tượng. Ánh đèn đường vô tình đậu lên đôi gò má cô căng láng, thành hai đốm sáng rực rỡ.

- Hay là đánh mạnh vào thị trường gay? Làm người đi đầu luôn chắc thắng! – Max bẻ ngoặt sang đề tài công việc.

- Cứ theo ý anh, tôi cam đoan Angel Beauty sẽ bỏ chạy. Thị trường gay chỉ màu mỡ và phát triển đâu đâu thôi. Ở Việt Nam, nó còn một chặng đường rất dài.

- Vậy cô hẳn có chủ kiến gì rồi? – Lòng Max bỗng dân một dự cảm rất khả quan

- Đánh vào teen. Mỹ phẩm cho teen bây giờ vẫn còn nghèo nàn dù đây là cái tuổi háo hức và thèm khát làm điệu nhất. Sản phẩm cho teen hầu hết có màu hồng, nhưng đâu phải teen nào cũng ủi mị và mơ mộng.Teen ngày nay cá tính lắm! Mùi thì toàn hoa quả ngọt nước. Công dụng thì nhấn vào làm trắng, chỉ gây tui thân cho con gái da ngăm. Rám chút nắng mới là con gái nhiệt đới, nên tự hào vì vùng đất mình sinh ra.

Angel Beauty có những dòng sản phẩm lạ, mùi dưa hấu, mùi cam quýt, nùi mưa, mùi cà phê sữa, màu thì bảy sắc cầu vồng, đem về chắc chắn hút hàng.

- Cái này tôi cũng có nghĩ qua. – Max chăm chú lắng nghe.
- Nhưng để lâu dài, cần vun dưỡng cho tâm hồn khách hàng. – Bảo Lan hào hứng tiếp tục – Thương hiệu không chỉ bán hàng mà còn tác động vào phát triển xã hội. Ta cần một thông điệp tiếp thị xuyên suốt, lớn lên cùng teen. Làm sao cho vài năm nữa trưởng thành, họ vẫn trung thành với sản phẩm khác của Angel Beauty.
- Một thông điệp xuyên suốt... – Max bóp trán.
- Con gái phải mạnh mẽ! Có thể dùng từ ngữ khác hay hơn, nhưng đấy chính là điều Chris muốn thực hiện. Một cô gái dám thử thách, chấp nhận và từ bỏ, rồi ngẩng cao đầu bước tiếp. Một cô gái yêu cuộc sống, tin cuộc sống trong bất cứ hoàn cảnh nào. Một cô gái có bộ não đi trước trái tim. Những tố chất này nghe thì dễ, nhưng phải rèn rất lâu, rất từ tốn mới được. – Bảo Lan hướng mắt xuống con hẻm nhỏ, cái nhìn mông lung chạy trong không gian tĩnh mịch của đêm.

“Con gái phải mạnh mẽ!” – Max lẩm nhẩm, xuôi theo dòng chảy của những hướng phát triển ý tưởng này. Chợt anh nhận ra...

Con gái phải mạnh mẽ, phải chẳng là vì cô?

- Tôi không biết anh ấy thấy gì trong mơ, nhưng bao năm nay, Chris thường xuyên ác mộng, gọi tên tôi và thức giấc trong đầm đìa mồ hôi. Rồi anh ấy thức đến sáng, trầm lặng ngắm bức ảnh hai chúng tôi để trên bàn làm việc, ánh mắt cứ buồn bã.
- Xin lỗi nếu tôi bất nhã, nhưng thật sự tôi rất tò mò có thể không trả lời nếu bất tiện...
- Cảm giác khó diễn tả lắm, lúc chứng kiến anh ấy sau khi không còn mình lại đi cặp với trai. Ban đầu là gai người, sợ sệt, nhưng dần tôi cảm thấy nhẹ nhõm. Có lẽ thần kinh tôi bất thường, nhưng thật sự tôi vui mừng khi nghĩ rằng mình vĩnh viễn là cô gái duy nhất trong cuộc đời anh ấy. – Bảo Lan quay sang Max, mỉm cười hiền lành – Đấy là chuyện anh tò mò đúng không?
- Thật là một trường hợp rối rắm. Cứ cho anh ta hóa gay vì cô, vì không thể có cảm xúc với bất cứ cô gái nào, đã yêu cô như vậy sao ban đầu còn bỏ đi, để cô nghĩ quẩn?
- Nếu tôi không chết, anh ấy sẽ chẳng day dứt mãi về tôi. Nếu tôi sống, Chris sẽ

chẳng cho tôi được theo sát từng bước chân anh ấy. Chris muốn tôi sống cuộc đời mà anh ấy nghĩ là dành cho tôi. Cuộc đời không có anh ấy.

- Chỉ vì vậy mà cô tự tử? Không một giây suy nghĩ cho cha mẹ?

- Tôi nhắc lại: Anh không có quyền phán xét tôi. Đằng sau mỗi quyết định đều có lý do, có cân nhắc, chọn cái này, bỏ cái kia. Có những lúc phải dứt khoát chọn một, không thể đi nước đôi. – Bảo Lan cúi mặt, giọng nói nhỏ dần – Tôi đã ân hận. – Cô sịt mũi, mắt óng ánh như có nước – Khi ấy tôi chỉ nghĩ, yêu mà không thể bên cạnh anh ấy thì sống vô nghĩa, làm gì cũng nhạt nhẽo. Và tôi nghĩ nếu mình tàng hình, sẽ có thể kề cận anh ấy mà không lo bị ruồng rã. – Cô kết thúc bằng một cái cười tinh quái.

- Nếu cô không bốc đồng làm chuyện ngu xuẩn, thế giới đã có thêm một bánh xe để tiến về phía trước. Cô khá là thông minh.

- Tôi không bằng cấp chứ có kiến thức. – Bảo Lan héch mũi kiêu ngạo – Tôi theo Chris đi học, chăm làm bài và thi cử còn hơn anh ấy, chỉ không được chấm điểm mà thôi. Không học thì cuộc sống của một con ma rất tệ!

4. Sau hai vòng thuyết trình vất vả, công ty Max giành được quyền phân phối chính thức sản phẩm Angel Beauty. Ngay khi Max vừa dứt bút ký vào hợp đồng, Bảo Lan đến sau lưng thầm thì vào tai: “Đến lúc anh trả nợ tôi rồi.”

Max bao nhà hàng năm sao trọn buổi tối, chuẩn bị cho màn cưỡng hôn của Bảo Lan – trong thân xác anh – với Chris. Hai người con trai hôn nhau phải tìm chốn kín bưng, nếu không muốn bị xua đuổi, thậm chí điều tiếng kéo dài khi lỡ ai đó nhận ra một trong hai. Nhưng Bảo Lan kiên quyết đòi hôn trong không gian lăng mạn này, buộc Max phung phí một khoản.

- Nếu cô không xen vào, có khi tôi cũng đã tán tính Chris. Sáng láng, tài giỏi, giàu có. Quá chuẩn! – Mỗi Max mấp máy, âm lượng cực nhỏ, sợ phục vụ nhà hàng tưởng mình bị hâm... Nói chuyện với không khí.

- Hoan nghênh lắm! Chris đã một thân một mình lâu rồi, tôi không muốn anh ấy cô độc mãi. – Bảo Lan ngóng nhìn đồng hồ trên tay Max, nét mặt điềm nhiên nhưng dáng bộ không yên.

- Cô có thể mượn thân xác bất cứ ai để hôn anh ta cơ mà, sao lại chờ những ngần ấy

năm? Sao lại chọn tôi? Tôi thấy cô, nghĩa là Chris cũng có thể thấy cô nếu cô muốn, đúng không?

- Tôi chỉ có thể nhờ một người giúp, và khi xong việc chính là lúc tôi phải rũ bỏ mọi vương vấn, đi tiếp con đường luận hồi sự sống. – Bảo Lan nhìn hai bàn tay mình đan nhau trên đùi – Nếu Chris biết tôi vẫn luôn đi theo, anh ấy sẽ càng bất an, càng dày vò bản thân.
- Tôi rất muốn biết anh ta có gì mà cô yêu sống yêu chết đến vậy. Tới kia! – Max đá mắt về phía cửa, nơi Chris vừa bước vào, đang nhìn một vòng dò xét nhà hàng vắng ngắt.

Qua màn chào hỏi và những câu chuyện xã giao của dân làm ăn, Chris nhìn sang chiếc ghế trống ở giữa anh và Max:

- Chúng ta còn chờ ai nữa à? Nhà hàng này thật nửa mùa, theo quy chuẩn năm sao thì ghế không đề số lẻ.
- Ngồi đây là một cô gái mặc đầm trắng, mang giày đế bằng cột dây màu xanh dương, tóc bím lệch bên vắt trước ngực, da trắng, mắt to, mũi cao, mặt trái xoan. – Max châm chọc nhìn đôi mắt giương tròn của Bảo Lan, rồi xoáy thẳng vào biểu cảm rất khó hiểu trên mặt Chris – Tên cô ấy là Bảo Lan.
- Anh đang làm cái quái gì thế? – Bảo Lan gào ầm lên.
- Cô yên nào! – Max giơ ngửa bàn tay về phía Bảo Lan – Cô bắt tôi cưỡng hôn anh ta rồi cô bỏ đi, để mặc cho tôi sau này nhận trù dập à? Tôi phải cứu mình chứ. Nào cô bé, tối nay tôi cho cô mượn miệng nói hết những gì mà mười một năm qua cô nén chặt. Con gái phải mạnh mẽ! Nếu cô thật sự yêu anh ta thì ít nhất hãy một lần cho anh ta yên lòng đi.
- Anh có thể cho tôi biết anh đang diễn trò gì không? – Giọng Chris lãnh đạm, kiềm chế tất cả xúc cảm.
- Chuyện là thế này, Bảo Lan, cô bạn gái đã mất của anh ép tôi giúp cô ấy hẹn anh ra để cưỡng hôn. Cô ấy muốn nếm vị môi anh nhưng ma không có cảm giác, cần mượn xác tôi. Anh không tin thì có thể hỏi về chuyện cũ của hai người, cô ấy sẽ giúp tôi trả lời.

Chris néo mắt rà soát từng cử động cơ mặt của Max, kỹ lưỡng và xuyên thấu như máy dò hành lý ở sân bay. Rồi anh nhìn chằm chằm vào chiếc ghế trống, ánh mắt

pha lẩn hồ nghi và hy vọng. Nhìn ánh mắt ấy, lòng dạ Bảo Lan phút chốc hóa sụt sùi.

- Để bày tỏ tình ý mà không lắp bắp thì cứ nhầm môi mà hôn. Kẻ bị cưỡng hôn tự khắc sẽ hiểu, trừ khi óc bã đậu. – Max nói nhanh, lặp lại lời Bảo Lan khi thấy Chris vừa khó chịu đẩy ghế đứng dậy.

Chris bàng hoàng nhìn Max không chớp mắt. Được một lát, anh ngồi lại xuống, chậm rãi hỏi những chuyện chỉ có hai người biết, hòng chắc rằng Bảo Lan đang thật sự ở đây.

- Bảo Lan, sinh nhật tớ mười bảy tuổi, cậu đã tặng gì?

- Cô ấy tự tay làm bánh cho anh, hình trái tim, còn có những trái tim nhỏ bằng bông kem rải khắp thân bánh. Hôm ấy trời mưa to gió lớn và cô ây còn gây chuyện lùm xùm.

- Bảo Lan, cậu bằng cách nào phá hỏng lời chia tay tớ ước vào đêm sinh nhật

- Cô ấy năn nỉ anh, rồi dọa mách bố mẹ anh, rồi ngầm viện đến bố mẹ mình. Cô ấy cố tình cãi nhau với bố mẹ, làm đứa con bất trị, nhưng lại ngoan ngoãn hiền淑 khi ở bên anh. Thế là bố mẹ cô ấy dành nhờ cậy anh ở bên chăm sóc. – Max vừa nhắc lời Bảo Lan, vừa gật gù khen hay.

- Bảo Lan, vì sao không thể quên tớ đi? Vì sao cứ bám lấy tớ? – Hai nắm tay Chris ghì trên bàn, hàm răng anh siết chặt nén tiếng nấc, giọng gằn mạnh.

- Nay, tôi thấy câu trả lời hơi ngu ngốc... – Max do dự nhìn Bảo Lan, chờ cái gật đầu xác nhận một lần nữa của cô, rồi mới quay sang Chris – Vì anh đã quỳ xuống cột dây giày cho cô ấy.

Chris nhắm chặt mắt, trán cau lại, tiếng hít thở vang rất mạnh. Anh cố gắng trấn tĩnh, nhưng đám suy nghĩ trong đầu cứ rối mù, kết nối lộn xộn.

Bảo Lan đan chặt hai bàn tay trên đùi, mặt cúi gầm thốn thức. Thân người cô rung lên theo những tràng khóc, nhưng ngặt chặng một giọt nước mắt tung ra. Cô đã không còn có thể sản xuất nước mắt.

Max hết nhìn Chris, lại nhìn Bảo Lan, khâm phục, chạnh lòng và ngán ngẩm hòa làm một: Sao những người này lại yêu khổ sở đến thế, dày đọa nhau ngay cả khi đã hết khả năng trông thấy nhau. Tự dung anh vừa ngưỡng mộ, vừa kinh hãi tình yêu.

- Cô ấy không còn muốn hôn anh nữa! – Max nhìn cái lắc đầu của Bảo Lan, không giấu vẻ tiếc nuối.
- Tớ muốn hôn cậu! – Chris cứng rắn.
- Chris bước đến sát ghế của Max, nhắm mắt chờ đợi.
- Max đứng dậy, đối diện Chris. Anh quay sang Bảo Lan, ánh nhìn hối thúc.

Bảo Lan rụt rè nhích từng bước đến gần Max. Cô bất động vài giây, rồi cắn chặt môi, nhắm nghiền mắt, lao vào trong thân người Max

Hôn, hai đôi môi mềm mại chạm nhẹ vào nhau. Hai đôi mắt nhắm chặt. Một đôi môi thoang thoảng hương bình dị và mơn mởn của những trái anh đào chín mọng đượm sương sớm. Một đôi môi lịm vị mật ong thanh ngọt. Hai làn môi dần ấm áp... Và ngay giữa nụ hôn nồng nàn, Bảo Lan nhảy khỏi thân thể Max. Trong khoảnh khắc đó, cô hé môi cười, nhìn hai chàng trai đang mải miết cùng nụ hôn, rồi vút khỏi nhà hàng bằng lối cửa sổ.

- Cô ấy đã đi rồi! – Max đẩy Chris ra, giọng nói chân thành bỗng pha chút cợt nhả. Anh nháy mắt lá lợi, có ý trêu đùa để làm nhẹ bớt tâm trạng sắp căng đứt của Chris
- Cô ấy nói đúng, môi anh ngon vị anh đào.
- Cô ấy chưa đi đâu... – Chris thì thầm với chính mình, giọng nói chất chứa một niềm tin chắc nịch. Anh hướng đôi mắt rồi ren muôn vàn tâm tình ra bầu trời trĩu nặng ngoài cửa sổ.

5. Đêm Sài Gòn giữa tháng Bảy lặng gió, nhưng da trời đỏ lựng báo hiệu thời tiết sẽ nổi trận xung thiên trong nay mai.

Trên tầng 25 khách sạn giữa trung tâm thành phố, Chris mở cửa sổ phòng, đón khí trời. Máy đĩa bật mãi bài hát Forever của Stratovarius. Giai điệu tha thiết và thẫn thờ rót không thôi những cung bậc man mác vào lòng anh. Và vào lòng Bảo Lan. Cô linh cảm, anh cố ý bật bản nhạc này cho mình nghe. Từng lời hát như dệt ra từ tiếng lòng cô.

“I stand alone in the darkness

The winter of my life came so fast

Memories go back to my childhood

To days I still recall

Oh how happy I was then

There was no sorrow there was no pain

Walking through the green fields

Sunshine in my eyes

I'm still there everywhere

I'm the dust in the wind

I'm the star in the northern sky

I never stayed anywhere

I'm the wind in the trees

Would you wait for me forever?"

(Em đứng một mình trong bóng đêm

Mùa Đông cuộc đời đã đến quá nhanh

Ký ức cứ ùa về thời thơ ấu

Về những ngày mà em vẫn khắc sâu

Ôi ngày ấy thật hạnh phúc

Bi thương và xót xa không tồn tại

Em bước đi trên đồng cỏ xanh>

Với ánh mặt trời soi trong mắt

Em vẫn ở đó, trong từng ngõ ngách

Em là hạt bụi trong gió

Em là vì sao phương bắc

Em không nán lại ở cứ chốn nào

Em là gió lay những cành cây

Anh có chờ em mãi không?)

- Chúng ta, thế hệ teen những năm chín mươi lớn lên cùng phim Mối Tình Đầu[4] luôn xao lòng khi nghe bài hát này nhỉ! – Chris nói chuyện với Bảo Lan, tay vẫn thoăn thoắt xếp hành lý ngày mai về Singapore.

- Cậu biết tớ ở đây sao? – Bảo Lan ngồi trên giường, nhìn Chris khéo léo cuộn quần áo sấp vào valy. Chỉ cách ba bước chân, nhưng anh không thể nghe cô đáp trả.

- Cậu biết không, lúc nào tớ linh cảm rằng cậu rất gần. Nhất là sau khi tớ chia tay tình yêu đầu của mình, linh cảm ấy càng mạnh. Nhiều đêm tớ mở cảng mắt trong bóng tối, hy vọng thấy dáng hình cậu lờ mờ nhưng... Tớ đoán giờ đây cậu trong suốt hơn cả khí nữa!

Bảo Lan tiến sát đến Chris. Cô run run đưa ngón tay búng nhẹ lên đỉnh mũi anh, ve vuốt đôi bờ mi, mê đắm môi... – bao năm qua, cô luôn làm như thế mỗi đêm ngắm anh lắng sâu trong giấc ngủ, dù khi đó nằm bên anh có là một chàng trai khác.

Cô lõ run một nhịp, ngán tay chêch vào trong đầu anh. Cô chua chát

- Tớ thường xuyên mơ thấy cậu, chắc cậu biết. Trong mơ tớ hay nói mớ, gọi tên cậu mà. – Nụ cười trên môi Chris đắng nghét – Những giấc mơ khác thời gian và bối cảnh, nhưng đều cùng một chuyện. Nếu hôm cậu tự tử, cứu được thì sao? Cậu được cứu, rồi cả đời tớ không dám rời bỏ cậu một lần nào nữa, ngoan ngoãn làm con rối cho cậu dắt. Tớ thấy những ngày tháng ấy mình không vui. Tớ sống giả tạo, luôn thương hại, luôn phi báng bản thân. Cuối cùng tớ tự giải thoát bằng cách mà cậu đã làm, rồi tớ bừng tỉnh. Luôn luôn ngay đoạn đó. Khi nghe tim mình đập loạn nhịp vì dư chấn cơn mơ, tớ thật mừng rỡ vì vẫn còn sống. Và... Tớ đã ác độc nghĩ rằng cậu mất đi có khi là một cái kết có hậu. Cho tớ. – Một giọt khóc chầm chậm thành hình trên mi mắt anh, rồi bung thân xuống bờ má – Bên cậu, tớ rất vô lý. Tớ chẳng dám quyết một chuyện gì, chẳng dám làm tổn thương cậu, chỉ biết bạc nhược mà sống. Có lẽ do tớ bạc nhược quen rồi, nên một lần bất ngờ gồng lên đã đâm cậu một nhát.

Chris ngã quy, bưng mặt nức nở. Bảo Lan vòng ôm lấy anh, tựa đầu vào lưng anh. Không phải lần đầu cô thấy anh khóc. Không phải lần đầu cô chửi mình ngu ngốc. Nếu cô vẫn sống, thì bây giờ anh đâu phải khóc một mình. Nhìn người mình yêu cười sẽ rất hạnh phúc. Nhìn người mình yêu khóc càng hạnh phúc bội phần. Bởi nước mắt chỉ thật thà chảy ra trước người được tin tưởng.

- Thỏi son đầu tiên tớ mua... Khi vào siêu thị, trước đống son, tớ đã chọn ngay mùi anh đào mà không phân vân. Có lần chúng ta cùng đọc tạp chí, vừa thấy tấm hình trái anh đào, cậu đã xuýt xoa, rồi yêu thích, say mê những quả tròn căng, dễ thương ấy dù chưa từng biết vị. – Chris đã thổi khóc, ngồi tựa vào chân giường, đùa chơi cùng tuýp son anh đào màu đỏ nhạt trong veo. Dặt dào nhung nhớ cứ sóng sánh trong mắt anh. – Tớ nghĩ nếu là cậu, cậu cũng sẽ chọn nó.

- Cảm ơn cậu! – Nhiều phút suy nghĩ của Bảo Lan chỉ vẩn ra được ba từ ấy. Lòng cô, sau những lời nói của anh, đã phình nở ra, to và hun hút, ngổn ngang mọi loại cảm xúc, nhưng lại như rỗng không.

- Con gái phải mạnh mẽ! Nếu cậu thật sự yêu tớ thì ít nhất hãy một lần cho tớ yên lòng. – Chris ngẩng mặt, rảo nhìn khắp phòng, để Bảo Lan dù có đang ở góc nào cũng nhận ra cái kiên quyết trong ánh mắt anh – Cậu đã hôn tớ rồi, đã mãn nguyện rồi, giờ hãy tiếp tục hành trình của cậu. Cậu không cho phép tớ bước khỏi cuộc đời cậu, vậy cậu hãy chủ động bước khỏi cuộc đời tớ

Bảo Lan nín lặng. Cô nhìn sâu vào mắt Chris. Những ký ức xa xưa về trong đôi mắt anh, chiếu cho cô xem: Hai đứa trẻ gặp nhau trong lớp học, cùng nhau quay bài kiểm tra và bị bắt phạt, một buổi sớm đua xe đạp trên đường đến trường, đêm sinh

nhật đầy mưa gió, chiếc máy bay rẽ qua đám mây mùa Đông khổng lồ...

Bước chậm đến bên cửa sổ, Bảo Lan quay lại hôn gió vĩnh biệt anh.

- Kiếp sau, hãy tìm người nào yêu cậu đến mức cam tâm tình nguyện làm nô lệ cho cậu. Hãy nhận thật nhiều vào, cậu đã cho quá nhiều rồi...

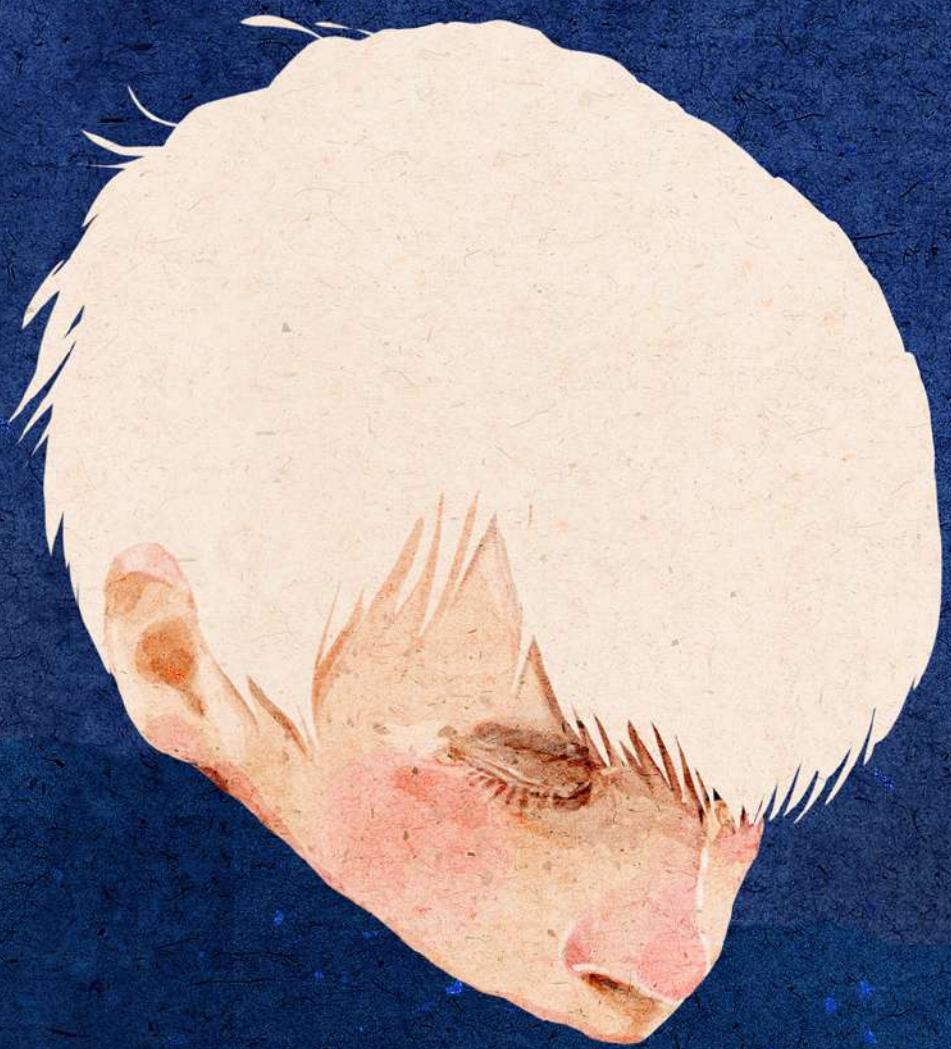
Không nghe hết những lời của Chris, Bảo Lan phóng thân vào không khí, lòng le lói một nỗi sợ. Cô chẳng biết phía trước có gì đang chờ mình, chẳng biết phải trải qua bao nhiêu sự kiện để đến được cuộc hành trình tiếp theo. Cô chỉ biết lao về phía trước với niềm tin rằng mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp. Con gái phải mạnh mẽ! – Cô đã tích cóp can đảm suốt mười một năm qua, để làm điều cuối cùng này vì anh.

Cuốn mỗi lúc một nhanh và chặt vào một lốc xoáy vô hình, Bảo Lan tận hưởng cảm xúc cuối cùng của chặng đường này: Mẫn nguyện. Dù sống, cô đã khoét nhiều vết thương cho bản thân và những người cô yêu quý nhất. Dù sống, cô đã gây một sai lầm không thể hối hận. Nhưng sống, cô đã yêu, yêu thật nhiều. Yêu anh – chỉ vậy thôi cũng đủ khỏa lấp hết những vết thương, những sai lầm của cô.

Chris vẫn độc thoại. Anh không biết Bảo Lan đã đi chưa, chỉ muốn tận dụng từng giây phút để trò chuyện với cô. Linh cảm bảo rằng đây là lần cuối cô gần bên, nên anh muốn cô ghi nhớ thật kỹ giọng nói mình. Anh nói, hy vọng kỳ dị rằng một ngày của vài trăm năm nữa, nhờ giọng nói hồn sâu trong tiềm thức, cô sẽ nhận ra anh – một con người hoàn toàn khác và xứng đáng với cô. Anh nói, rất nhiều lời không thật.

Những giấc mơ của anh, khi choàng tỉnh, khi nghe tim mình loạn nhịp, anh đã luôn suy sụp. Nếu cô được cứu, anh nguyện ngoan ngoãn làm con rối cho cô dắt. Những ngày tháng ấy anh sẽ lấn cấn, sẽ đôi chút phiền lòng vì không được hoàn toàn sống thật, nhưng tâm tư anh sẽ êm ấm. Thế gian này có gì mà không đánh đổi. Tìm được một người yêu mình rất khó. Tìm được một người thân mình thì phải hỏi thần may mắn. Anh đã có, và anh đã quăng đi...

Tạo hóa trêu người. Tạo hóa trêu người.

PLOY

KÝ ÚC HÔN

1.

Sân trường giờ chơi náo động như tổ ong trong lửa. Bên lan can, một đôi nam sinh nữ sinh như tách khỏi không gian đặc âm thanh và hơi người, lặng lẽ đứng ti vai nhau...

“Này, đ đừng đột hẹn một người ra nói yêu thì có vô duyên không?”

“Có. Nhưng là vô duyên dũng cảm.”

“Nếu người ta từ chối thì sao?”

“Thì muốn đào ngay một cái hố mà rúc đầu xuống. Bởi thế người lớn mới hay mò vào chõ kín đáo để tỏ tình.”

“Đối diện người ấy, tim đập thình thịch, mò hôi rịn đầy, làm sao bày tỏ mà không lấp bấp?”

“Hôn, nhầm môi mà hôn. Kẻ bị cưỡng hôn tự khắc sẽ hiểu, trừ khi óc bã đậu.”

“Hôn...” – giọng cậu trai nhẹ như gió may.

Cái nhìn của Trí vô định rơi xuống sân trường ngợp người. Bảo Lan nhìn anh bạn thân, mắt ánh nét cười lém lỉnh, gó má căng ra vì máu dồn lên ửng hồng. Bờ môi cô khẽ run, nơm nớp lo anh sẽ bất thình lình quay sang hôn mình giữa thanh thiên bạch nhật.

>

2. Hai ngày sau.

Chuông reo tan học chưa hết vang vọng, Bảo Lan quay xuống bàn dưới định rủ Trí về nhà mình ăn trưa, thì chỉ kịp thấy bóng anh vừa lỉnh khỉnh cửa sau. Hơn chín năm chung trường chung lớp, chưa bao giờ anh không cùng đi cùng về với cô. Đây là lần đầu. Tim cô vô cớ bật lên một nhịp rất chói. Quơ vội sách vở vào cặp, cô chen đẩy đám bạn, hòng đuổi kịp anh.

Sân trường giờ nghỉ trưa chỉ lác đác vài cụm học sinh trên ghế đá dưới các tán cây, trên những hành lang. Nhóm do xa nhà, nán lại vạ vật chờ tiết học trái giờ buổi chiều. Nhóm đến sớm, tranh thủ gạo bài kiểm tra. Chiếc xe đạp của Trí vẫn chỏng chơ chủ, cau có căm hận vì bị bắt oằn thân hong nắng. Chờ mãi bên hiên mái tôn của bãi xe mà không thấy Trí, Bảo Lan nóng ruột quay lại sân trường, phóng như bay qua các hành lang, ló đầu vào tất cả phòng học tìm anh. Tim cô cứ dồn dập, dọa về một

chuyện chẳng lành.

“Cả nửa tiếng rồi mà cậu cứ vòng vo thế?” – một giọng con trai mệt kiêm nhẫn – “Hẹn tớ ra đây cho chuyện quan trọng mà nayux giờ toàn nói mấy thứ vô thưởng vô phạt!”

“Tớ... Tớ muốn...” – một giọng con trai đang kỳ vỡ tiếng rụt rè đáp trả.

“Hử?! Này cậu định làm gì?” – giọng chàng trai đầu tiên có chút phòng bị, khi thấy anh chàng kia đột ngột tiến sát mình.

Hôn. Chính xác là một đôi môi chủ động ghì ép vào một đôi môi. Hai đôi mắt mở trùng trùng. Tay của chàng trai nãy giờ chỉ biết lắp bắp cứ bấu chặt phần giữa cổ và vai chàng kia, cho đến khi bị xô mạnh ra. Hôn, chỉ nhỉnh hơn một giây.

“Đồ khốn!” – Chàng trai vừa bị cưỡng hôn phun ra với vẻ kinh hãi, dùng mu bàn tay chà qua chà lại môi mình. Cậu ta lao như ma đuổi khỏi khoảng sân con sau dãy nhà thí nghiệm.

Bảo Lan đã kịp nép vào hốc tường, không ai nhận biết sự hiện diện của cô. Cô nhắm nghiền mắt, môi cắn chặt, mũi nín lặng. Cô dừng mọi tiếng động do sự sống cơ thể mình gây ra – tiếng chớp tiếng mồi mấp máy, tiếng thở. Tim cô chỉ dám rón rén những nhịp ngắt quãng.

Bảo Lan đau, Trí đau. Anh ngồi gục xuống giữa khoảng sân nhỏ xíu luôn yên tĩnh và xanh cỏ, nơi hai người họ đã cùng khám phá ra trong ngày đầu tiên nhập trường cấp ba.

Những dòng suy nghĩ cứ rong ruổi khắp tâm trí Bảo Lan. Nhập nhằng, rối rắm, chắp vá, lạ kỳ. Tuy không biết mình đang thật sự nghĩ gì, nhưng cô biết – rõ ràng và chắc chắn – mình muốn gì.

“Đứng dậy đi. Chỗ này tuy vắng nhưng cũng sắp đến giờ vào lớp rồi, nhớ có người trông thấy cậu ngồi thiểu não phơi nắng, lại tưởng học quá hóa hâm.” – Bảo Lan dõng dạc, bên cạnh Trí đang ngồi bệt dưới đất, đầu gục lên gối. Nghe tiếng cô, anh giật mình ngược lên, mắt đỏ hoe dù không dính nước.

“Cậu đã thấy hết ư?” – Trí thều thào, âm điệu phảng phất chút lo sợ.

“Đứng dậy!” – Đôi ngươi Bảo Lan ngập tràn những tình cảm đáng yêu và dễ chịu. Cô chìa tay, có ý kies Trí đứng dậy. Rồi cô nhất quyết không buông tay ra, khi anh đã đứng vững vàng trên mặt đất. Siết chặt tay anh, thần thái cô đột ngột đanh lại, ánh

mắt sắc lạnh – “Cậu là của tôi!”.

3. “Nghe thằng Hải lớp D3 bảo hôm trước Trí hẹn nó ra rồi cưỡng hôn đấy!”

“Giiiiii???”

“Ôe!!! Thật không? Cao ráo xinh trai thế mà bóng à?”

Từ cuộc họp cán bộ lớp định kỳ về, Trí và Bảo Lan nghe ai đó đang phao tin, biến phòng học thành cái chợ. Đứng ngoài cửa, mặt Trí trắng bệch rồi chuyển sang màu xanh lá chuối, chân tay mềm nhũn tưởng mớ bún thiu cầm vào thân mình. Còn mặt Bảo Lan từ trắng chuyển sang đỏ lựng như ngọn lửa no củi. Cô hít một hơi gấp gáp, nắm chặt tay anh lôi vào lớp.

“Chính miệng Hải D3 nói vậy sao?” – Mắt Bảo Lan sáng quắc và nheo gằn lại, dũ dần lia một vòng quanh lớp. Không ai dám ho he. Lũ phân tử khí như tăng cân, đè xuống những con người mới phút trước hãy còn nhốn nháo. Ngột ngạt kéo dài mấy giây. Rồi Bảo Lan hấp háy mắt, phì cười. Cô nói bằng giọng dở-hơi-à – “Hài hước quá đi! Trí là bạn trai tớ mà!”.

Mọi người và Trí còn chưa kịp định thần trước câu nói của Bảo Lan, cô đã quay sang anh, nhón chân rướn người lên hôn. Hôn trật, môi cô chỉ chạm vào mép anh. Nụ hôn hỏng ấy đã lột mất của cô chức bí thư đoàn, vì hành vi thiếu đứng đắn. Nó cũng mở đầu cho một mối “yêu đương” được dung dưỡng bằng những vết thương.

4. Hai tuần sau.

Lang thang cả buổi trong nhà sách, Bảo Lan và Trí tuy luôn gần nhau nhưng gần như chẳng nói câu nào. Thỉnh thoảng anh lén nhìn cô, cái nhìn cứ dài thượt. Cô biết anh có chuyện muốn nói, cũng đoán chuyện đí khôn lọt tai mình nên chẳng chủ động gợi.

“Chúng mình đừng vờ yêu nhau nữa!” – Trí đến đằng sau Bảo Lan, nói khẽ vào tai cô.

“Tớ từ chối.” – Mắt Bảo Lan không đổi sắc, giọng lãnh đạm.

“Cậu thừa biết tớ... Như thế này không đúng. Cậu còn...”

“Sau này cậu yêu ai, tớ chẳng cấm. Tớ không thèm trái tim cậu. Tớ thừa hiểu có cầu cúng thế nào nó cũng mãi chẳng thuộc về mình. Tớ chỉ cần cậu vĩnh viễn bên cạnh tớ, trong tầm mắt tớ.” – Bảo Lan nhìn sâu vào mắt Trí, đôi hàng mi cô ướt rượt. Giọng nói cô chậm rãi, mượt mà và da diết như dòng nước nho đang chảy quanh, ôm ấp một hòn đá to – “Tớ yêu cậu nhiều lắm, sắp tròn mười năm rồi...”

“Tớ không nỡ...”“Đừng trẻ con thế! Hãy nghĩ cho bản thân cậu ấy. Năm mươi năm nữa, cậu chắc chắn sẽ thành đạt và có địa vị. Cậu cần tớ để hòa nhập vào xã hội, để thăng tiến. Phía sau người đàn ông thành công không thể là một thằng đàn ông khác! Ở đời mấy ai thật sự chấp nhận chuyện dị biệt?! Tớ không chịu được kẻ nào đàm tiếu sau lưng, gọi cậu là...” – Bảo Lan ngừng lời. Thanh quản cô cứng đơ, chẳng thể phát âm ra từ đang hiện trong đầu. Cô đảo mắt, bẻ chuyện sang hướng khác – “Hôm ngoài cửa lớp nghe người ta dè bỉu chuyện mình hôn thằng Hải, cảm giác đó cậu nuốt có trôi không?”

Bảo Lan nhìn Trí chòng chọc, nhưng ánh mắt anh cứ hướng xuống đất, cố ý tránh cô. Cô thở hắt một cái, dợm bước đi thì anh níu lại – “Dây giày cậu bung rồi!” – Vừa nói, anh vừa quỳ xuống, cột lại dây giày cho cô. Thấp thoáng từ những kệ sách gần đấy, mấy ánh mắt nữ sinh nhìn họ đầy ngưỡng mộ và thèm thuồng. Đôi má Bảo Lan hâ... hâ...

Được chàng trai mình yêu thích quỳ xuống cột dây giày – hình ảnh này tuyệt đối bắn rụng tim các cô gái. Và trái tim người được cột dây giày thì gần như vô phương hồi tỉnh.

5. Hơn một năm sau. Sinh nhật Trí. Một ngày đầu Đông bị ảnh hưởng áp thấp nhiệt đới.

Bảo Lan tự tay bắt bánh kem mừng sinh nhật anh. Chiếc bánh hình trái tim, trang trí với những trái tim đỏ bằng bông kem, nhỏ li ti và xinh xắn. Cặp nến “17” tỏa bừng một góc quán cà phê. Bữa tối sinh nhật lãng mạn và đầm ấm, dù bị thời tiết mưa to gió công phá bĩnh đôi chút.

“Ước đi...” – Bảo Lan vỗ tay, hối Trí thổi nến. Cô cười yêu như hoa, mắt háo hức, sáng tựa đèn pha.

“Tớ ước... Chúng ta chia tay!”

Bảo Lan phỗng người. Tất cả mọi xúc cảm trong cô đều đu theo lời nói của Trí tan

tàn vào không khí. Cô trân trân nhìn anh, rồi nhìn chiếc bánh mình đã dày công chuẩn bị. Gắng mãi cô mới phả ra được một luồng hơi – “Nếu cậu đã ước vậy...

Chín giờ tối, Trí đón taxi cho Bảo Lan về nhà, sau bữa tiệc sinh nhật lặng im đến ngập thở.

Quá nửa đêm, có những hòn đá nhỏ liên tiếp bị ném lên cửa sổ phòng Trí. Tiếng lôp cộp do đá vụn chạm và mặt kính lọt thỏm giữa tiếng mưa gầm gió rít, nên dù vẫn thức, mãi lâu sau anh mới nhận ra. Rùm ró trong chiếc áo mưa xốp mỏng dính cứ bị gió tạt phần phật, Bảo Lan nép bên tường rào nhà anh, tay thoăn thoắt lấy đá ném lên.

“Tớ vừa gọi điện cho bố mẹ cậu, xin hai bác để cậu ngủ đây đêm nay, sáng mai tớ sẽ đưa cậu về. Đang mưa bão lớn, không nên để hai bác ra đường giờ này.” – Trí dọn chăn gối sang phòng em trai ngủ, sau khi ném cái nhìn đầy thắc mắc, xen chút ngán ngẩm dành cho Bảo Lan – “Tớ cũng hứa với hai bác sẽ... Sẽ không đến gần cậu.”

“Ha! Tầm nhìn người lớn thật hạn hẹp. Cậu có đến gần thì phép màu cũng chẳng xảy ra.” – Bảo Lan vờ cười ngọt ngào trên giường Trí, rồi tiếp tục vò khô tóc bằng khăn bông – “Sau đêm nay, bố mẹ tớ sẽ xem cậu là con rể lý tưởng, rất đàn ông, rất biết cách xử sự. Còn bố mẹ cậu sẽ không ham nhận loại con gái đổ đốn, bất trị là tớ làm con dâu.”

Trí thở dài nhìn Bảo Lan. Anh thừa biết cô đang tìm cách phá lời ước sinh nhật của mình. Im lặng một lúc, anh bước đi, không cả chúc cô ngủ ngon.

“Đừng bỏ tớ...” – Bảo Lan tha thiết, nước mắt thẩm ướt vào giọng nói, khi Trí vừa chạm vào tay nắm cửa – “Không có cậu, tớ biết phải làm sao?”

Trí quay lại, nhìn sâu vào Bảo Lan. Hàng mi cô ngắn lệ, ánh mắt cứ rồi tròn như vòng xoắn trên vỏ ốc. Hết một con miu bị bỏ rơi bên vệ đường – chẳng biết số phận sẽ ra sao nhưng chắc rằng nó sẽ không tốt đẹp. Lòng anh lung lay xao động.

“Nếu cậu dám bỏ tớ, tớ sẽ tung hô mọi chuyện cho bố mẹ cậu biết.” – Bảo Lan thình lình đổi giọng bất cần và đe dọa. Cô liếc nhìn Trí, đôi ngươi sắc lạnh hơn cả kim cương – “Cậu tàn nhẫn với tớ, thì tớ dành tàn nhẫn nhìn bố mẹ cậu suy sụp. Nghĩ xem, khi biết anh con trai bảo bối mình dốc hết kỳ vọng...”

“Âm!” – Cánh cửa đóng sập.

Bên ngoài phòng, Trí đứng như tượng, tay siết lấy cái nắm cửa, cơ mặt căng cứng

trong vô vàn cảm xúc và suy tính. Bên trong, Bảo Lan ngồi phỗng trên giường, ngẩn ngơ nhìn những hạt bụi phe phẩy. Tim cô vừa nãy đập rất nhanh, nay như bị tiếng sập cửa hù cho nín lặng.

Sáu giờ sáng, bố mẹ Bảo Lan đến xin lỗi bố mẹ Trí vì đã làm phiền. Cả bốn vị phụ huynh đều nhợt nhạt và rã rời, sau một đêm gần như không chợp mắt. Nhìn Bảo Lan – đôi hàng mi rưng rưng, ngoan ngoãn cúi đầu, thỏ thẻ xin lỗi người lớn – Trí chợt gai người. Anh như nhận thấy nụ cười tinh quái trong tâm trí cô. Anh nhìn thấy một cô rất khác, ngược hẳn hình ảnh phản chiếu trong mắt mình.

Vài ngày sau, bố mẹ Bảo Lan – vốn trở nên khắt khe với mối quan hệ của hai người khi nghe loáng thoáng rằng họ cặp kè ở trường – đã gặp riêng Trí.

“Con bé đang dậy thì, có chút ngang bướng và khó bảo. Cháu tuy bằng tuổi nhưng lại chín chắn hơn nó, xin cháu hãy giúp chăm sóc Bảo Lan. Hai đứa lớn lên bên nhau, tình cảm rất thân thiết. Có cháu bên cạnh nó, bác yên tâm.” – Với lời gửi gắm này của bố mẹ, Bảo Lan lại mặc nhiên quấn quýt bên Trí. Ước nguyện chia tay của đêm sinh nhật xem như chưa từng được thốt ra.

6. Hai năm sau. Lại đúng ngày sinh nhật Trí. Mùa Đông đem cái rét đến muộn, thời tiết ban đêm cứ rươi mát rất tuyệt.

Bên hai cốc chocolate nóng và rổ bánh quy, Bảo Lan cùng Trí ngồi trên sân thượng ngắm sao. Đây là lần thứ hay sinh nhật anh vắng bóng bánh kem. Cô cố tình không tạo cơ hội cho anh thổi nến rồi ước chuyện chia tay một lần nữa.

“Đầu năm sau tớ sang Anh, người ta vừa mới gửi thư chấp thuận nhập học.” – Trí bám mắt vào bầu trời, không dám đoán phản ứng của Bảo Lan sẽ thế nào. Hai năm qua bên cô, anh lúc nào cũng nơm nớp như tay đang cầm quả lựu đạn cháy ngòi. Anh luôn nâng niu cô, mọi lời nói và hành động đều dè chừng, e sợ chỉ một tíc tắc bất cẩn sẽ lại đẩy cô gây chuyện tổn thương bản thân. Nhưng những vết thương do nỗi mệt mỏi và dần vặt đâm chém xuống lòng anh cũng ngày một lở loét. Mỗi sáng thức giấc, không bao giờ anh thấy tâm hồn mình thanh bình. Luôn luôn có một khối vô hình rất nặng chèn chặt lồng ngực anh. Lần lữa mãi, anh mới có thể buộc mình một lần nữa dứt khoát, thật mạnh mẽ và lý trí.

“Tớ đã biết rồi!” – Bảo Lan hớp ngụm chocolate nóng, bình thản chớp mắt – “Bao năm nay, cậu luôn âm thầm tìm một cơ hội đi thật xa tớ. Những lần cậu nộp đơn xin học bổng, tớ đều biết. Nhưng tớ sẽ chờ.”

“Đừng chờ. Tớ không chỉ muốn đi thật xa cậu. Tớ muốn bước khỏi cuộc đời cậu.” – Trí thu hết can đảm, bơm thật đầy chất tàn nhẫn vào từng lời nói.

“Tớ đáng ghét nhiều thế ư? Cậu muốn rũ bỏ tớ nhiều thế ư?” – Bảo Lan mỉm cười. Một nụ cười xa xăm và nhợt nhạt, như vì tinh tú đang neo đậu trong khoảnh không rất xa, rất xa trên đầu hai người.

“Cả đời này tớ thương cậu. Cả đời này có khi tớ sẽ không tìm được ai yêu tớ, quan tâm tớ, thấu hiểu tớ như cậu. Ngược lại, tớ cũng hiểu cậu. Tớ biết nếu mình vẫn còn chút vương vấn với cuộc sống cậu, dù chỉ là vài dòng email, cậu sẽ không bao giờ từ bỏ. Buộc cậu sống với cái cảm giác vĩnh viễn không có được tình yêu... Tớ đã làm đau cậu đủ rồi.” – Rất khó khăn Trí mới có thể gằn bản thân lại, không cho sự muối khóc ám những âm hơi sụt sít vào giọng nói.

“Hiểu và quan tâm, như vậy đã đủ để hạnh phúc bên nhau suốt đời rồi. Yêu hay không nào quan trọng. Tớ sẽ chia sẻ cậu với chàng trai mà cậu yêu, không ghen tuông. Tớ chỉ cần có cậu bên cạnh.” – Bảo Lan cố chấp và mềm mỏng níu kéo Trí. Từ lâu, cô đã đầu hàng ý nguyện thay đổi xu hướng tình dục của anh, sau bao đêm miệt mài vào sách vở và khối thông tin khổng lồ về người đồng tính trên mạng. Từ lâu nay bên anh, cô lúc nào cũng nơm nớp như tay đang cầm quả lựu đạn cháy ngòi. Cô dự cảm về một ngày anh quyết tâm chấm dứt.

“Chúng ta không đáng bị đau thêm nữa. Bên tớ, cậu sẽ hy sinh và chịu đựng nhiều. Có những chuyện cậu nghĩ đơn giản, nghĩ mình làm được, nhưng khi nó đến thì cậu mới nhận ra là quá sức. Còn khi bên cậu, tớ sẽ luôn mặc cảm. Nó đang gặm nhấm tớ từng ngày đây này!!!” – Trí đột ngột gào lên, nước mắt bật tung khỏi vầng mắt.

“Thôi được rồi!” – Bảo Lan mỉm cười dịu dàng, giọng nói êm ngọt tưởng vừa nhúng vào hũ mật ong – “Cái ngày cậu lên máy bay, tớ sẽ bước ra khỏi cuộc sống cậu. Tớ hứa.”

Yên lặng bao trùm. Hai đôi mắt dõi lên trời, mong đào bới ra vài ngôi sao lẩn trong những dải mây mỏng, nhưng chẳng thể tập trung đón ánh lấp lánh nào.

“Cậu có thể làm cho tớ một điều cuối cùng được không?” – Bảo Lan âu yếm nhìn Trí, giọng buồn bã. Cô nhìn sâu vào mắt anh, mà chẳng thể tìm được hình ảnh mình trong ấy – “Hôn... Hôn trán tớ một cái, như trong phim ấy.”

Trí nhẹ nhàng vén tóc mái Bảo Lan sang bên, rồi đặt môi mình lên trán cô. Trong cái hôn của anh, cô nhắm mắt, tiễn hai giọt nước mắt chảy dài xuống má. Trong cái hôn

của anh, cô mắng bản thân đã trơ trẽn và quá quắt bấu chặt anh ngần ấy năm, đến cuối cùng lại không đủ dũng cảm xin điều mình thèm khát nhất: Nụ hôn môi nồng nàn, như nụ hôn ngày xưa anh cưỡng bức từ cậu bạn. Trong cái hôn của anh, cô mỉm cười lặng lẽ. Trong cái hôn của anh, tim và não cô lạnh ngắt.

7. Máy bay rời sân đỗ...

Bảo Lan ngẩng nhìn máy bay dần mất hút trong rặng mây khổng lồ và u ám, che rợp bầu trời giữa Đông. Cô mỉm cười, nhún nhẹ chân bật lên. Cô bay dần cao, chẳng mấy chốc đã theo kịp và đậu trên cánh máy bay. Cô thướt tha từng bước sát đến ô cửa sổ Trí ngồi. Cô hôn lên cửa kính một cái đánh chọt gửi đến anh, còn anh vẫn chăm chú vào trang sách đang đọc.

Suốt hành trình xuyên lục địa, không lúc nào Bảo Lan thôi say sưa ngắm Trí. Anh ăn. Anh đọc sách. Anh ngủ. Anh nghe nhạc. Đây là lần đầu tiên sau rất nhiều năm cô được thỏa thích ngắm anh gần đến thế, mà không sợ khiến anh kém tự nhiên. Anh cười mãn nguyện luôn hiện diện trên môi cô.

Chặng bay dài nửa vòng Trái Đất. Ở phi trường gọi về nhà báo hạ cánh bình an, Trí khuỷu ngã khi hay tin Bảo Lan qua đời. Cô tự tử, ngay thời khắc máy bay anh cất cánh.

HOÀNG ANH TÚ

PHẢN CHIẾU

Tin nhắn gửi từ chính mình

Bắt đầu bằng một tin nhắn kỳ lạ. Lúc ấy chừng 11h đêm, Di đang ngồi ở bar Sunrise. Một mình. Tin nhắn không biết đến từ lúc nào vì phần thời gian gửi chỉ toàn dãy số 0. 00h00- 00/00/00. Cả số điện thoại đã gửi tin nhắn vào máy của Di cũng kỳ lạ: Đúng số máy của Di. Như thể Di tự gửi cho chính bản thân mình vậy. Lúc ấy chừng 11h đêm. Quán đã thưa vắng khách. Ngoài trời mưa nhỏ. Ca sĩ cũng đã về. Quán chơi nhạc tự động. Bản I Don't Believe You của Pink.

"... I don't mind it

I still don't mind at all

It's like one of those bad dreams when you can't wake up

Looks like you've given up, you've had enough

But I want more no I won't stop

'cause I just know you'll come around... right?..."

Di cầm máy điện thoại lên xem mà miệng còn lẩm nhẩm theo ca từ và chất giọng khàn khàn da diết của Pink. Di chỉ thực sự khụng lại khi thấy thời gian gửi và số điện thoại người gửi. Nội dung tin nhắn chỉ vỏn vẹn: "Có thể SMS được không?"

Quán bar Sunrise nằm trên tầng 25 khách sạn mà Di đang ở. Từ góc ngồi của Di, qua những tấm kính cường lực, một không gian phía dưới đường nhìn rất giống một đoạn đường Hà Nội. Những dải cây cổ thụ xanh mướt, những con đường nhỏ với ngọn đèn đường vàng ấm. Trời lại đang mưa nữa. Từ hồi phát hiện ra góc ngồi này, tối nào Di cũng lên đây và ngồi lại chính chỗ này. Để nhớ Hà Nội. Và nhớ anh. Phải, nhớ anh nhiều hơn. Khóa học về truyền thông của Di kéo dài 3 tháng. Tạm biệt anh, tạm biệt Hà Nội trong 3 tháng quả là một khoảng thời gian khắc nghiệt với Di. Trong suốt những ngày đầu sang bên này, không ngày nào là Di không vật vã nhớ nỗi nhớ. Nhớ những vỉa hè nghẹn hương hoa sữa, bồng bềnh những ngày tháng 5 lá vàng rơi đầy đường, tháng 6 mưa suốt hay những ngày Đông se sắt lạnh cay xè mắt. Nhớ bàn tay anh ấm áp bao trọn bàn tay nhỏ bé của Di. Và bật lên câu thơ Hà Nội nhỏ như bàn tay con gái- Nhỏ như tay em trong tay anh. Nhớ đến buốt ngực những quán vỉa hè hai đứa ngồi buổi chiều muộn. Khóa học mới được 7 ngày thì Di hay tin anh gặp tai nạn. Trước đó chừng nửa tiếng, anh còn nhắn cho Di. Tin nhắn ấy Di vẫn giữ trong máy đây này. Anh nhắn "Anh nhớ em phát điên lên này, Di ơi!". Nửa tiếng sau, anh bị tai nạn. Lúc đó, Di cũng đang ngồi ở chính quán bar Sunrise này. Di đang nghe bài

hát I Don't Believe You của Pink. Những người chứng kiến vụ tai nạn đã lấy máy điện thoại của anh. Và họ đã gọi tới cuộc gọi gần nhất trong máy còn lưu: Cho Di. Lúc đó, Di còn đủ bình tĩnh để gọi về cho em gái của anh để báo tin. Nhưng sau đó, Di không còn nhớ gì nữa. Chỉ biết khi Di tỉnh dậy thì đã thấy cả bố và mẹ mình. Họ bay sang đây vì biết Di sẽ sốc lắm khi nghe tin bạn trai bị tai nạn. Họ đưa Di về dự đám tang của anh. Sau lễ cúng 3 ngày của anh, Di lại bay trở lại để hoàn tất khóa học. Dù Di biết mình sẽ chẳng thể tập trung mà học cho được. Nhưng Di vẫn muốn đi. Vì Di biết còn ở lại đó một ngày là một ngày trái tim Di bị vắt kiệt, bị cào xé. Di như kẻ mất hồn. Vật vờ. Lủi thủi. Không trò chuyện. Không tiếp xúc với ai. Di tê liệt hoàn toàn khả năng giao tiếp. Di đi đi về về như một cái bóng. Và cả chiếc điện thoại này nữa, không còn anh, nó câm bặt. Nhưng Di vẫn giữ nó. Bởi nó gắn liền với anh, với tình yêu của Di. Cho đến hôm nay, một tin nhắn kỳ lạ tới.

“Được! Tự giới thiệu đi”.

Di soạn tin nhắn trả lời và bấm send. Reply ngay trên tin nhắn đó và tờ mờ không biết thế nào bởi tin nhắn đó được gửi từ chính số điện thoại của Di mà. Chưa đầy một phút, chính xác là 20 giây sau khi gửi và một giây sau khi có report báo hiệu tin nhắn đã gửi thành công, máy của Di đã báo có tin nhắn mới:

“Mình là Di. An Di”.

Di giật mình. Liệu có phải một ai đó đang trêu chọc cô không? Bởi quả thật, Di tên đầy đủ là An Di.

“Đừng đùa nữa! Nói thật đi rồi sẽ chat. Bằng không thì thôi”

Lại cũng chưa đầy 20 giây. Thậm chí còn nhanh hơn. Tin đáp lại:

“Mình nói thật. Mình là An Di đang ở Việt Nam. Chính xác là Hà Nội. Chính xác hơn nữa là tại quán cà phê mà bạn sẽ nghĩ ra ngay khi đọc tin này”

Di nghĩ đến quán Amor.

Tin nhắn tới:

“Chính xác đấy! Amor. Tầng 2. Phòng ngoài. Bàn sát tường. Và đang nhở da diết lần đầu tiên gặp Bảo ở đó”

Di muốn rứt máy điện thoại.

Quán bar Sunrise – Singapore – Hiện tại

- Điều đó thật kỳ lạ phải không, anh Tú?

Di dừng câu chuyện và cầm ly nước lên nhấp một ngụm nhỏ. Di đúng chất thiếu nữ Hà Nội cổ. Mỏng manh như sương khói. Tưởng chừng như tôi có thể nhìn xuyên qua Di vậy. Cô đẹp. Một vẻ đẹp như sương sớm. Mỉm cười với Di, tôi đáp:

- Cũng có thể làm được điều đó nếu như anh gửi tin cho Di từ trên mạng. Điều đó cũng có thể lý giải được việc anh ta hoặc cô ta sử dụng bàn phím máy tính nên mới có thể trả lời nhanh như vậy.

- Nhưng tại sao cô ta biết em đang nghĩ đến quá Amor? Và lại còn biết tường tận bàn nào.

- Chuyện này cũng có thể giải thích rằng cô ta hoặc anh ta là người rất thân với Di nên biết được tường tận Di sang Singapore để khuây khỏa sau khi Bảo mất. Và họ cũng biết chuyện Di với Bảo gặp nhau lúc nào, ở đâu.

- Không anh Tú ạ, em thì vẫn tin cô ấy nói thật. Thậm chí đã có lúc em còn nghĩ cô ta là một phần trong em đmag mắc kẹt ở trong chính chiếc điện thoại này. Nếu anh Tú biết, chiếc điện thoại này chính là chiếc điện thoại chứng nhân tình yêu của em và Bảo. Em đã mua nó đúng ngày quen Bảo và tin nhắn đầu tiên em nhận được là từ Bảo.

- Anh không cho là vậy, nhưng thôi, Di có thể kể tiếp không?

Di gật đầu. Cô ngồi ngay ngắn lại và tiếp tục câu chuyện. Một câu chuyện của chính cô nhưng để khách quan, Di đứng từ ngoài nhìn vào và kể lại. Là tôi nghĩ thế.

Một An Di khác

Quán bar Sunrise. Lúc ấy cũng đã là 12h rồi. Những người phục vụ đã về hết. Có lẽ vì chỗ ngồi của Di hơi khuất nên họ đã không nhìn thấy Di và tưởng Di đã rời quán. Hoặc cũng có thể học biết Di là khách quen nên không ai có ý kiến nếu Di vẫn tiếp tục muốn ngồi lại. Là gì đi nữa thì quán bar cũng đã không còn ai. Ánh sáng được hắt vào chỗ ngồi của Di là từ dàn đèn trang trí tòa nhà. Ánh sáng vừa đủ để Di không cảm

thấy bị lạc lõng. Chiếc điện thoại trên tay và nước mắt chực chảy trong khói mắt. Di nhớ Bảo. Cồn cào nhớ.

“Bạn là ai? Sao bạn biết điều ấy? Bạn đừng làm tớ đau khổ nữa được không? Đừng lôi Bảo ra đùa cợt tớ nữa. Tớ van cậu đấy!”

“Mình không dối bạn. Mình cũng đau đớn như bạn thôi. Tin mình đi. Trái tim của mình cũng đang thắt lên như trái tim của bạn đây này. Mình và bạn là một. Chỉ khác, mình đang ở Việt Nam. Còn bạn đang ở Singapore. Bạn chạy trốn nỗi đau mất mát. Còn mình cố gắng đối diện với những nỗi đau mất mát. Chỉ vậy thôi.”

“Nếu cậu là tớ, cậu hãy chứng minh đi”

“Mình đang mặc váy Gucci có chân váy màu cam mà có một lần Bảo đã lỡ đánh rớt vài giọt cà phê vào, bạn nhớ không, An Di?”

“Không thể nào! Bởi tớ đang mặc nó trên người kia mà?”

“Tất nhiên rồi! Bởi bạn với mình là một mà. Bạn mặc bộ nào thì mình mặc bộ ấy. Ngay cả khi bạn đang bấu tay vào đùi thì mình cũng cảm nhận được cái đau ấy”

Di lạnh toát người. Quả thật, cô đang bấu chặt những ngón tay vào đùi mình. Di nhìn lướt quán bar để chắc chắn không còn ai xung quanh, rồi cô nhẹ nhàng luồn tay vào ngực mình, cô cao nhẹ vào bên ngực trái của mình. Ngay lập tức tin nhắn đến:

“Bạn làm xước ngực mình rồi đấy!”

Đến lúc này thì Di hoảng loạn thực sự. Cô nhìn xung quanh. Quán bar vắng lặng. Nhưng cảm giác lúc này của Di như thể đâu đó có rất nhiều những ánh nhìn. Cứ như thể từ một tòa cao ốc khác, ai đó đang dùng ống nhòm để nhìn Di. Hoặc đâu đó trong chính quán bar này, có một cái camera nào đó. Những tấm kính cường lực bao quanh quán bar phản chiếu hình ảnh của Di. Như thế, mọi hình ảnh phản chiếu ấy đều rất khác so với hình ảnh thực. Rất nhiều An Di với rất nhiều ánh mắt và tâm trạng khác nhau đang tập trung nhìn vào cô – An Di thực.

Quán bar Sunrise – Singapore – Hiện tại

- Rồi sao nữa? – Tôi bắt đầu bị câu chuyện của Di cuốn hút.

- Em bỏ chạy ra khỏi quán bar ấy. Cái cảm giác lúc đó thật đáng sợ anh Tú ạ!
- Phải! Anh nghe thôi mà cũng đã sờn gai ốc lên đây này! – Tôi thú nhận mà không cần phải xấu hổ.
- Em thề với anh là ít nhất 8 hình ảnh phản chiếu của em với 8 cái nhìn khác nhau. 8 thái độ khác nhau. Thậm chí em còn thấy một trong số đó vẫn còn ngồi nguyên ấm kín phản chiếu cái bàn góc em đã ngồi. Mặc dù lúc đó em đã đứng dậy rồi đấy nhé!
- Có thể nào là do lúc đó Di đang hoảng loạn nên mới nhìn ra như vậy không?
- Là chính em đấy anh ơi! Chẳng ai lại đi sơ chính bóng của mình trong gương cả.
- Rồi sao nữa, Di kể tiếp đi em?
- Vâng, lúc đó em chạy ra thang máy. Bấm thanh máy về tầng 5, phòng của em.

Di kể lại bằng giọng hoảng loạn thực sự như thể mọi thứ vừa diễn ra vậy. Điều đó khiến cho tôi cảm thấy khẩn trương vô cùng. Cũng chính trong quán bar Sunrise này, 80 ngày trước, sự kiện ly kỳ đó đã xảy ra với An Di. Chỉ nghe thôi mà tôi đã thấy ớn lạnh. Giờ này, quán bar Sunrise cũng rất vắng khách. Hình như chỉ có tôi với An Di thì phải. Bởi góc này khuất nên tôi chẳng nhìn thấy ai.

Đối diện và phản chiếu

Thang máy. Khi bạn đang hoảng sợ, tốt nhất đừng bước vào thang máy. Bởi cái không gian hộp ấy có thể gia tăng nỗi sợ của bạn. Nhưng lúc đó, Di hoàn toàn không còn lựa chọn nào khác. Cô bỏ chạy ra khỏi quán bar. Bấm thang máy. Và mọi chuyện trở nên đáng sợ hơn. Ngay trong thang máy.

“Bạn sợ ư? Bạn sợ chính bản thân mình ư?”

Di ném vội chiếc điện thoại xuống đất ngay sau khi đọc xong tin nhắn đó. Nhưng rồi có một sức mạnh khiến cô lại cúi xuống nhặt máy điện thoại lên. Là Bảo. Chiếc điện thoại này Di mua nó đúng ngày cô gặp Bảo. Và Bảo là người đầu tiên nhắn tin cho Di. Chiếc máy này đi cùng mối tình của Di và Bảo. Trong máy hiện còn chứa đến hơn 4.000 tin nhắn giữa Di và Bảo. Cái tin nhắn cuối cùng trước khi Bảo mất cũng vẫn được lưu giữ cẩn thận.

“Đừng bao giờ vứt chiếc máy điện thoại này đi vì với CHÚNG TA, Di ạ!”

Di vô thức gật gật đầu. Và Di càng kinh hãi hơn khi thấy trong tấm gương phòng thang máy, hình ảnh phản chiếu của Di không gật đầu như Di. Trái lại, hình ảnh ấy lại nhìn Di như thể hài lòng với cái gật đầu của Di vậy. Di đưa tay lên vuốt tấm gương. Trong gương, Di kia cũng đưa tay lên. Hai bàn tay chạm vào nhau. Hơi lạnh của tấm gương truyền qua tay Di và luồn lách từ tay vòng qua sống lưng Di. Lạnh toát. Di thả tay xuống. Hình ảnh trong gương cũng thả tay xuống. Nhưng có vẻ chậm hơn. Di làm bộ vô tình, hơi choãi chân. Trong gương, Di kia cũng choãi chân. Thang máy dừng lại ở tầng 5. Di thở phào nhẹ nhõm nhưng rồi lại ớn lạnh. Di choãi chân về bên phải. Trong gương, Di kia cũng choãi chân về bên phải. Mà lẽ ra, theo nguyên lý phản chiếu, phải là ngược lại mới đúng. Di ù té chạy.

Hành lang hun hút. Tấm thảm hành lang đỏ rực dưới ánh đèn led trăng. Cuối hành lang. Di khụng lại khi thấy hình ảnh của Di đang phản chiếu lại. Cuối hành lang, một tấm gương lớn. Di lúu ríu chân tay. Vội vã tra khóa vào ổ. Vừa tra khóa vừa liếc nhìn. Hình ảnh của Di từ cuối hành lang không giống Di. Hình ảnh phản chiếu chỉ là Di kia đang đứng lặng nhìn Di. Tin nhắn tới

“Hãy bình tĩnh lại! CHÚNG TA là một kia mà. Mình sẽ chờ khi bạn hoàn toàn bình tĩnh chúng ta sẽ nói chuyện tiếp. Chúc ngủ ngon, An Di”.

Di đổ vật xuống giường.

Quán bar Sunrise – Singapore – Hiện tại

- Đó quả là một đêm dài với em, Di nhỉ? – Tôi khẽ đặt tay lên tay Di. Khuôn mặt của cô hiện giờ dù chỉ là kể lại, cũng đầy vẻ hốt hoảng.
- Không anh ạ, trái lại, em đổ vật ra giường và cũng chỉ chừng chưa đầy 15 phút, em ngủ ngay. Mà rõ ràng là ngủ rất ngon í!
- Ngủ luôn? Có lẽ là do em quá mệt! Sau những hoảng sợ và căng thẳng thần kinh như vậy, nhất định sẽ ngủ rất say!
- Có lẽ là vậy!

Di im lặng. Đôi mắt cô mông lung nhìn ra phía ngoài. Tôi cũng chẳng tiện hỏi thêm dù đang rất tò mò muốn biết câu chuyện sau đó sẽ tiến triển đến đâu. Quán đang

chơi bài Little House của Amanda Seyfried. Mỗi lần nghe bài này tôi lại nhớ đến bộ phim Dear John đoạn Amanda Seyfried ôm đàn ghi ta và hát cho John, bạn trai của cô nghe.

“... You can catch me

Don't you run

Don't you run

If you live another day

In this happy little house

The fire's here to stay

To light the night

To help us grow

To help us grow

It is not said

I always know..."

Di đột ngọt bảo:

- Ngày xưa, em với Bảo đã từng xem đi xem lại bộ phim này. Dear John, anh nhỉ?

Tôi gật đầu. Di lẩm nhẩm hát theo. Một lúc, như chợt nhớ ra, cô hỏi tôi

- Anh Tú ở Sing đến bao giờ về?

Tôi đáp:

- Anh sẽ bay chuyến sáng mai. Bay thẳng về Hà Nội.

Di bỗng cầm tay tôi:

- Anh Tú giúp em một điều được không?

Tôi gật đầu. Di bảo:

- Giúp em sang thắp nén nhang cho anh Bảo. Ngày mai, 15/7 là tròn 100 ngày của anh ấy.

- Vậy là Di không về?

- Nào phải em không muốn về. Chỉ là...

Không thể trở về

Di không biết mình đã ngủ bao lâu nữa. Chỉ biết khi tỉnh lại thì đồng hồ trong phòng đã chỉ 11h đêm. Có gần chục tin nhắn trong máy điện thoại. Là của An Di từ Hà Nội gửi. Những tin nhắn nối nhau thành một tin nhắn dài:

“CHÚNG TA là hai nửa trong cùng một thân xác. CHÚNG TA bị tách rời nhau kể từ khi Bảo mất. Nó giống như Miu trong Người tình Sputnik của Haruki Murakami mà CHÚNG TA đã đọc khi CHÚNG TA là một thể thống nhất vậy. Bạn hẳn còn nhớ đoạn Miu ở trên vòng đu quay dùng ống nhòm nhìn về phía căn phòng thuê của mình chứ? Miu đã nhìn thấy chính bản thân chị ta đang ở trong căn phòng ấy. Và từ đó, Miu không còn phân định nổi Miu trên đu quay và Miu trong căn phòng kia ai là Miu thật và ai chỉ là một phản chiếu của Miu thật nữa. CHÚNG TA cũng vậy. Ngày bạn bay sang Sing, mình đã nhìn thấy bạn. Mình đã từng rất sốc khi phát hiện ra điều này. Và phải đến hôm nay, sau 10 ngày, mình mới bình tĩnh lại để nhắn tin cho bạn. Mình muốn bạn biết rằng CHÚNG TA đã tách làm hai nửa. Một nửa An Di trốn tại Singapore cho chính bản thân mình, vì tương lai của chính mình. Còn một nửa khác của An Di vẫn đang sống ở Hà Nội. Vật vã mỗi ngày. Bạn phải hiểu rằng mình đã nhiều lần không còn muốn sống. Mình đã nhiều ngày lang thang qua khắp những con đường mà ngày xưa chúng ta đã từng đi qua. Cùng với Bảo. Mình đã khóc cạn hết nước mắt rồi. Mình biết, rồi một ngày u ám nào đó, mình sẽ tìm đường đến với Bảo. Bạn yên tâm, mình chết không có nghĩa là bạn chết. Nếu bạn không về Hà Nội trước khi mình ra đi, bạn sẽ còn sống. Bởi số phận đã bắt CHÚNG TA một trong hai sẽ phải biến mất trên thế gian này. Mình sẽ đi thay bạn. Bạn đừng tìm cách về Hà Nội lúc này, khi mình còn ở đây. Bởi nếu bạn về, cả hai CHÚNG TA đều không thể cùng tồn tại được nữa. Khi mà hai nửa CHÚNG TA chạm mặt nhau, chắc chắn, đó sẽ là điều khủng khiếp. Vô cùng khủng khiếp. Mình không bao giờ để chuyện đó xảy ra. Hãy ở lại. Hãy ngồi ở quán

bar Sunrise. Rồi mình sẽ bảo cho bạn ngày bạn được về. Xin đừng giận và hãy tin vào mình”.

Quán bar Sunrise – Singapore – Hiện tại

- Anh chẳng tin! – Tôi nói ngay sau khi Di dừng lại.
- Không! Anh không phải là em nên anh nghĩ vậy thôi. Em thì tin. Bởi em đã từng đọc Người tình Sputnik của Haruki Murakami rồi. Quả thực là có chuyện ấy đấy anh Tú ạ! Nó không thể giải thích nổi đâu. Một cái tôi ở phía bên này: Singapore đang ngồi với anh và kể cho anh nghe câu chuyện này. Và một cái tôi ở phía bên kia: Hà Nội, có lẽ đang ngồi ở một quán nào đó nhớ thương Bảo.
- Nếu quả thật có như vậy, anh hứa sẽ tìm đến An Di phía bên kia để hỏi cho ra lẽ!
- Cũng được thôi! Nhưng anh Tú ạ, có một điều khiến em rất hoang mang. Và điều đó mới thực sự khiến em trong suốt 80 ngày qua không dám nghĩ đến chuyện bay về Hà Nội.
- Đó là điều gì?
- Anh có thể cho là em bị bệnh tâm thần phân liệt hay đại loại một thứ bệnh nào đó tương tự, nhưng em rất sợ khi em phát hiện ra An Di phía bên này là An Di ảo. Một An Di không có thật. Một An Di chỉ là linh hồn mắc kẹt. Còn thể xác An Di thực đang sống và hít thở lại chính là An Di phía bên kia – Hà Nội.
- Anh vẫn đang chạm được vào An Di đấy thôi! Thế nên, anh nghĩ An Di phía bên kia mới chính là một An Di mắc kẹt.
- Em cũng không biết nữa.
- Anh dám chắc đấy!
- Anh không biết đâu, bởi từ lúc em sang đây, anh là người đầu tiên em trò chuyện.
- Thế những ngày qua em...?
- Em như một con bé chết rồi ấy mà! Em bỗng trở nên ngại tiếp xúc. Em còn tưởng em bị tê liệt khả năng giao tiếp nữa kìa.

- Vậy tại sao vừa gặp anh em đã trò chuyện?
- Em không biết nữa. Chỉ biết rằng khi anh bước vào phòng của em, em bỗng cảm thấy mình tràn trề sinh khí trở lại. Nó giống như thế nào ý nhỉ? À phải rồi, nó giống như anh đang ốm liệt giường bỗng sớm mai tỉnh giấc thấy mình bỗng hoàn toàn khỏe mạnh vậy.
- Thảo nào khi anh vào nhầm phòng, em đã không hốt hoảng thì chớ lại còn vui vẻ ra mặt.
- Phải đấy anh à! Vừa thấy anh, em bỗng như vớ được cái phao cứu sinh vậy. Mọi cảm giác trở nên sống động. Tự nhiên em thèm đến thắt ruột được kể cho anh nghe, được nói tất cả những gì em đang giữ trong lòng. Cảm giác đó rất kỳ lạ anh à!

Tôi gật đầu. Nhìn Di tươi tắn trở lại chứ không u ám như khi kể câu chuyện của cô, tôi tin vào những định mệnh như vậy. Lúc gã tiếp tân đưa tôi chìa khóa phòng 5974, phòng của An Di, gã có vẻ ái ngại và rụt rè không dám chắc. Tôi còn nghĩ chắc đó là một căn phòng rất tệ nên gã ái ngại khi phải cho tôi vào phòng đó. Nhưng hóa ra đó chỉ là vì gã lảng đãng quá, quên mất rằng phòng đó đã được công ty của An Di thuê dài hạn cho cô. Cái kiểu nhớ nhở quên quên của tụi tiếp tân thật đáng trách. Khi tôi bước vào phòng và phát hiện ra An Di, tôi lúng túng thật sự. Định bụng xuống mắng cho gã tiếp tân một trận. Nhưng rồi An Di đã kéo tôi lại. Cái vẻ mặt ngỡ ngàng rồi mừng rỡ của An Di lúc ấy thật đáng yêu. Chính cô đề nghị ở chung phòng với tôi dù đó là lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau.

- Nay, lúc đó em không sợ nửa đêm anh mò sang giường em à?
- Không! Em cảm thấy rất tin tưởng anh.
- Chời chời, em nhìn anh mà nói em tin tưởng anh khác gì em bảo anh-giống-một-gã-gay. Chỉ thích đàn ông – tuyệt đối an toàn với chị em phụ nữ?
- Hahaha... Không! Anh ổn mà! Tin em đi! Các bà các cô tuổi sồn sồn cực thích anh đấy!
- Em đừng dìm hàng anh vậy chứ, An Di!

Cô cười phớ lớ. Nhìn Di, quả thật tim tôi cũng rung rinh. Có lẽ, một ngày đẹp trời nào đó, tôi sẽ viết một teenstory về những ngày tôi với Di ở chung phòng. Đó sẽ là một câu chuyện rất đẹp. Như đoạn đầu của phim Dear John vậy.

- Anh Tú hứa với Di chuyện Di nhờ giúp nhé!
- Được! Anh hứa! Và anh cũng sẽ tìm An Di phía bên kia.
- Tùy anh thôi! Nếu anh gặp An Di phía bên kia thì cho em gửi lời chào đến cô ấy. Giá như em có thể ngồi đối diện với một nửa của mình. Có lẽ, đó sẽ là một buổi trò chuyện rất tuyệt. Chúng em sẽ có thể thành thật mọi điều với nhau về chính bản thân mình.
- Anh cũng nghĩ vậy! Nếu là anh, anh cũng sẽ làm như vậy: Ngồi đối diện với một nửa của mình để tự vấn lại chính bản thân. Nhưng tưởng tượng ra cảnh ấy, thút thít là cũng hãi phết, em nhỉ!

Trở về Hà Nội

Sáng 15/7, tôi rời khách sạn Sunrise. Người quản lý khách sạn xin lỗi tôi về việc đã tiếp tân đã đưa tôi vào ở trong căn phòng 5974. Tiếng Anh của tôi vốn kém, lại thêm cái thứ tiếng Anh giọng Singapore khiến tôi ù ù cạc cạc. Chỉ biết rằng đại ý ông ta xin lỗi và miễn phí hoàn toàn thiền thuê phòng của tôi trong 4 ngày lưu trú tại đây. Thôi, tôi chỉ cần biết vậy là đủ. Tôi cũng chẳng nói gì thêm chỉ cảm ơn ông ta và ra xe để tới sân bay. Tôi không chào tạm biệt An Di được vì cô đã lên lớp học từ sớm. Thế nên tôi chỉ để lại mảnh giấy ghi vội lời tạm biệt và hẹn sẽ gọi điện lại cho cô sau khi về Hà Nội. Muốn viết thêm một chút những lời tình cảm song ngữ thế nào lại thôi. Đôi khi, trái tim người vốn chật hẹp. Nếu một ai đó chưa ra thì người khác làm sao có thể vào? Tốt nhất là hãy để một ngày đẹp trời nào đó, khi trái tim của cô ấy đủ rộng trở lại, tôi sẽ bước vào.

Hà Nội đón tôi bằng cái nắng gay gắt. Từ Nội Bài vào nội đô mất hơn 3 tiếng vì kẹt xe. Tôi về qua nhà cất đồ đạc, tắm rửa và ăn mặc chỉnh tề. Tôi thực hiện lời hứa với An Di: Tới nhà Bảo và thắp cho anh ta một nén nhang. Nếu quả thật có An Di phía bên kia tôi chắc sẽ gặp cô ấy tại nhà Bảo. 100 ngày của người đã khuất được gọi là lễ tốt khốc. Có nghĩa là lễ thôi khóc. Nghe các cụ nói thì sau 100 ngày, vong của người chết mới thực sự rời khỏi. Chứ trong 100 ngày, hồn người chết vẫn phảng phất và lẩn quẩn trong nhà hoặc chính nơi họ đã tử nạn. Hồi xưa, khi còn viết truyện ma trên Hoa Học Trò, tôi vẫn thường đọc khác nhiều những câu chuyện như thế này. Rằng ngoài điện trường vật lý đã được ứng dụng trong thực tiễn, còn có điện trường sinh học. Những cá thể có cùng tần số cảm ứng trong điện trường sinh học, mặc dầu ở cách xa nhau rất xa vẫn nhận được những nguồn thông tin của nhau. Các nhà khoa

học đã vận dụng những phát triển đó để giải thích về điềm, về giấc mơ, về những biểu hiện tâm, sinh lý bất thường khi thân nhân (có thể cách nhau rất xa về không gian) có cùng tần số điện trường sinh học có sự biến bất thường. Người ta bảo chết là hết. Nhưng, chết chưa phải là đã hết khi người chết còn tồn tại trong tâm trí người sống. Sau khi chết, tim ngừng đập, máu ngừng chảy, thần kinh cảm giác ngừng hoạt động, vỏ não chưa bị hủy, xung quanh hiện trường phát từ não vẫn chưa ngừng phát sóng. Lớp đất dày không ngăn được sóng điện vật lý hay sóng điện sinh học. Cá thể sống có tần số điện trường sinh học tương ứng vẫn tiếp nhận được tín hiệu, do đó hiện tượng báo mộng chưa hẳn là vu vơ, không đáng tin. Phải chăng vì lẽ đó mà các cụ cho rằng âm hồn còn phảng phất, chưa siêu thoát.

Nhà Bảo làm lễ 100 ngày cho Bảo cưng lớn. Tôi vào thắp nén nhang cho Bảo. Nhìn bức ảnh của cậu ta mà tôi rưng rưng. Cậu ta thật trẻ. Chợt thấy cuộc sống này quá mong manh. Chắp tay thì thầm: Bảo ạ! Cậu yên tâm nhé! Ở một nơi xa, hãy phù hộ cho sức khỏe và tương lai của An Di. Cô ấy chưa bao giờ ngừng yêu cậu. Chắc chắn. Suốt cả cuộc đời của cô ấy. Ngay cả nếu cô ấy có yêu và lập gia đình với một ai khác thì cậu vẫn mãi mãi ngự trị trong trái tim của cô ấy.

Mẹ của Bảo, đôi mắt hổm sâu vì khóc thương con trai, cảm ơn tôi.

- Cháu là bạn học cùng Bảo hay làm chung cơ quan với Bảo?

Tôi đáp:

- Dạ, cháu là bạn của An Di.

Mẹ Bảo bật khóc:

- Ủ, ừ... cháu qua nhà An Di chưa? Nếu cháu chưa qua thì chắc đi cùng xe với nhà bác. Chỗc bác cũng phải sang nhà bên ấy thắp nén nhang cho An Di. Bác với mẹ của con bé đang tính chọn ngày và mời thầy về tổ chức lễ cưới cho vong của hai đứa đoàn tụ.

Tôi choáng váng. Cố gắng vịn tay vào chiếc bàn bên cạnh để khỏi ngã và lấp bắp:

- An Di... An Di không phải đang ở bên Singapore ư?

Mẹ của Bảo khụng lại"

- Cháu vẫn chưa biết ư? An Di đã mất đúng ngày Bảo tai nạn. Mất bên Singapore ngay sau khi nhận tin Bảo mất. Con bé nghe tin Bảo mất đã uống thuốc ngủ quá liều

ngay trong phòng của khách sạn. Phải 3 ngày sau bố mẹ con bé mới biết tin và sang bên ấy mang xác về.

Tôi thấy đất trời quay cuồng. Và hình như tôi mắc kẹt lại trong nụ cười rạng rỡ của An Di buổi trò chuyện tối qua...

Hà Nội 15/7/2011

HOÀNG ANH TÚ

SOI CHIẾU

An Di đã uống thuốc ngủ quá liều trong phòng 5974 của khách sạn Sunrise tại Singapore 100 ngày trước. Khi ấy, có lẽ cô đã rất vô thức khi uống quá nhiều thuốc ngủ. Điều đó đã kết liễu cô. Có lẽ chỉ là cảm thấy bế tắc trước cái chết do tai nạn cách đây nửa giờ của bạn trai cô: Quang Bảo. Không thư tuyệt mệnh. Không dấu hiệu báo trước. Dù nhân viên quán bar Sunrise trên tầng 25 trả lời cảnh sát rằng cô nghe điện thoại xong còn gọi điện cho ai đó rồi mới ngất xỉu. Chính nhân viên quán bar đã bế cô xuống phòng của cô. Sau đó, họ không thấy cô ra nữa. 2 hôm sau nhân viên khách sạn dùng chìa khóa dự phòng để mở cửa và phát hiện ra thi thể của cô. Các chuyên gia tâm lý cho rằng cô tự vẫn là ngoài tầm kiểm soát của chính cô. Khi gặp một cơn sốc quá mạnh, cô đã mất kiểm soát chính bản thân mình và dẫn đến hành động vô thức ấy như một cách giải thoát.

Căn phòng 5974 đã được niêm phong và chỉ mở lại sau 3 tháng. Tuy vậy, quản lý khách sạn vẫn yêu cầu nhân viên tiếp tân không phục vụ phòng ấy cho khách. Anh chàng nhân viên mới vào đã không biết và cho tôi ở căn phòng đó. Tôi ở đấy 3 đêm. Quản lý khách sạn đã muốn chuyển phòng cho tôi nhưng tôi từ chối. Bởi ở đó, tôi đã gặp An Di. Tôi đã ở chung phòng với An Di trong 3 đêm. Ban ngày, An Di luôn không có mặt. Tôi còn tưởng là cô ấy đi học. Thế nên ban ngày là lúc tôi bắt xe đi chơi.

Hôm đầu tiên khi gặp An Di, cô ấy đã rất bất ngờ và có những biểu hiện vui vẻ, mừng rỡ. Đó là bởi tôi nhìn thấy cô ấy và cô ấy có thể nói chuyện được với tôi. Một hồn mà vất vưởng suốt 97 ngày cho đến thời điểm gặp tôi lần đầu tiên đủ biết thèm được nói chuyện đến chừng nào. Cứ thử tưởng tượng bạn là một hồn ma. Mọi người không ai nhìn thấy bạn. Mọi người không ai nghe thấy bạn nói. Thật là đáng sợ. Càng đáng sợ hơn là An Di hoàn toàn không hay biết gì đến chuyện mình đã chết. Cô ấy vẫn nghĩ rằng mình còn sống. Thậm chí cô ấy còn nghĩ rằng ở Hà Nội, có một An Di khác đang sống. Cô ấy tin rằng con người ta ai cũng có hai nửa. Một ngày xấu trời nào đó, hai nửa ấy đột ngột tách ra khỏi nhau và thất lạc nhau. Là cô ấy nghĩ vậy để giải thích cho việc tại sao suốt 97 ngày qua không aở nhà gọi điện cho cô ấy.

- Hắn là có một An Di phía bên kia đang sống ở Hà Nội nên mọi người mới quên em!

Khi ấy, tôi còn chưa biết mình đang trò chuyện cùng với một hồn ma. Về sau này tôi tự hỏi: Nếu tôi biết An Di là một hồn ma, tôi có sẵn sàng ngồi trò chuyện cùng cô ấy không? Tôi không trả lời được vì quả thật, ở bên cô ấy, mọi thứ thật tuyệt vời.

Sau khi từ nhà Bảo về, tôi cùng mẹ Bảo qua nhà An Di. Đó là một ngôi nhà hai tầng kiểu Pháp nằm sâu trong ngõ nhỏ. Bức ảnh An Di trên ban thờ khiến tôi không cầm được nước mắt. Khi thắp nén nhang cho An Di, tôi cảm giác cô ấy đang mỉm cười với tôi. Một nụ cười như lời cảm ơn. Tôi chẳng kể cho ai nghe về cuộc gặp của tôi với An Di trong suốt 3 đêm ở khách sạn Sunrise phòng u5974. Tôi muốn giữ nó cho riêng mình. Tôi muốn giữ lại hình ảnh An Di nằm ngủ thiêm thiếp trong vòng tay tôi đêm cuối cùng trước khi tôi rời khỏi Singapore để về Hà Nội. Đêm ấy, An Di đã sang giường tôi và bảo:

- Anh không ngại chứ?

Tôi ngại gì kia chứ? Ngay cả đến lúc này, khi đã biết chắc chắn An Di chỉ là một hồn ma lưu lạc không biết mình đã chết thì tôi vẫn sẵn sàng ôm lấy cô ấy. Huống chi lúc đó, khi mà tôi chỉ hiểu rằng An Di là một cô gái đang mắc kẹt trong những đau đớn vì mất bạn trai. An Di đã nằm khoanh tròn trong lòng tôi như một con mèo vậy. Đêm ấy, tôi biết trái tim mình đã hoàn toàn thuộc về An Di. Tôi đã từng nghĩ: Chỉ cần tôi kiên trì và trân trọng mối tình cũ của An Di với Bảo, tôi tin, An Di sẽ thuộc về tôi. Yêu cô ấy, tôi sẵn sàng yêu cả Bảo cùng mối tình trong ký ức của họ. Tại sao không? Tại sao phải ghen với quá khứ của cô ấy. Nhất là chàng trai trong quá khứ ấy đã mất. Trong tôi, một tình yêu vừa chớm. Nhưng tôi sẽ không bao giờ nói cho An Di biết điều đó đâu. Bởi hãy để vết thương trong cô liền miệng cái đã.

Tôi lại nhớ đến quay quắt cảnh hai đứa nói chuyện với nhau trên quán bar Sunrise khi cô ấy cười. Nụ cười ấy không thể đẹp hơn. Rạng rỡ và chói lòa.

Phải! Đến tận bây giờ, khi đã biết An Di vĩnh viễn không còn lại trên cõi đời này thì tôi mới cảm nhận được rõ ràng một nửa (chỉ bằng một nửa thôi) nỗi đau mà An Di đã gánh chịu khi hay tin Bảo tai nạn. An Di của tôi đã chết rồi. Và tôi (may mắn ư) mới chỉ đơn phương yêu cô ấy. Vậy mà sự mất mát đã khiến tôi thấy trống rỗng lắm rồi. Trống rỗng suốt lòng mình.

An Di và Bảo

Tôi nhớ mãi bản I Don't Believe You của Pink khi An Di hát khe khẽ trong đêm đầu tiên tôi nằm giường bên cạnh.

“... I don't mind it

I don't mind at all

It's like one of those bad dreams when you can't wake up

It's like you've given up, you've had enough

But I want more no I won't stop

'Cause I just know you'll come around... Right?..."

Tuy không hay bằng Pink hát song cũng đủ khiến tôi mê mẩn. An Di kể rằng cô ấy bị ám ảnh bản này là vì khi cô ấy đang nghe nó thì nghe tin Bảo – bạn trai của cô ấy tử nạn. Từ đó, cô ấy luôn nghe và hát bản này mỗi khi nhớ đến Bảo.

- Mà kỳ lạ lắm nhé! Quán bar Sunrise trên tầng 25 ấy, luôn phát đi phát lại bản này mỗi khi em ngồi trên đó!

Và An Di rủ tôi lên quán bar ấy ngồi ngay trong đêm đầu tiên ấy. Lúc đó chừng 12h rồi. Quán cũng sắp đóng cửa. Chọn một bàn khuất, tôi ngồi với An Di và nghe câu chuyện của cô về Bảo, về những ngày An Di và Bảo yêu nhau.

- Đó là chuỗi ngày đẹp nhất của em, anh Tú ạ! Em lần đầu tiên biết được vị tình yêu ngây ngất đến thế nào.

An Di quen Bảo khi cả hai còn học chung trường Đại học. Bảo là típ con trai nhiệt thành. Còn An Di lại là mẫu phụ nữ cần nhiều khí trời để thở. Cô có thể nay nhảy khắp nơi. Bảo nhiệt thành theo sau cô chưa bao giờ than vãn. Họ cứ thế mà yêu nhau nồng nhiệt đến độ An Di sẵn sàng từ bỏ tự do chỉ để được nằm như một con mèo lười bên Bảo ngày qua ngày. Còn Bảo chỉ thích được ở bên An Di, được chăm sóc cho An Di. Hai người như hình với bóng vậy. Ngày An Di được cử đi học một khóa học ngắn ngày tại Singapre, Bảo là người động viên cô đi. An Di lùng khùng suốt nhưng rồi Bảo giục mãi cô mới chịu đi. Tiếc rằng, chỉ sau 7 ngày kể từ khi cô sang Sing, ở nhà, Bảo đã gặp tai nạn dẫn đến tử vong. An Di kể, trong suốt thời gian trước, cô không ngừng tự trách mình đã rời bỏ Bảo mà đi sang bên này.

- Giá như em còn ở Hà Nội, chắc gì anh Bảo đã chết! Mà nếu có chết thì anh ấy cũng phải dắt em theo cùng chứ? Tại sao anh ấy ác với em vậy? Em biết sống làm sao khi không còn anh ấy nữa?

- Di ạ, em đừng nghĩ quẩn vậy – tôi an ủi – đó có thể là do số trời đã định như vậy. Làm sao tránh khỏi. Em phải sống thật mạnh mẽ! Phải sống thay cho cả cuộc đời

còn lại của Bảo nữa.

- Vâng! Đó cũng là lý do em sang trở lại đây! Em không muốn kết thúc khóa học ngay khi nó chưa bắt đầu. Em muốn học không chỉ 3 tháng. Em sẽ đăng ký để học tiếp lên. Dù 3 năm, 5 năm em cũng ở lại để học. Nhất định!

Quả thật, An Di (và cả tôi, cả bạn) đều chưa ai được học cách vượt qua những mất mát. Cuộc sống luôn mong manh như thế. Mỗi mất mát lại khiến cho chúng ta thương tổn nhiều hơn. Đôi khi, đó sẽ là một thương tổn vĩnh viễn. Như với An Di.

An Di và An Di

Tôi cũng đã từng đọc qua người tình Sputnik của Haruki Murakami. Ôi cũng đã từng rất ấn tượng phần Chuyện về Miu và vòng đu quay. Hình như nó nằm ở trang 194 hay 195 gì đấy. Nhiều khi tôi tự hỏi: Nếu tôi rơi và trường hợp của Miu, tôi sẽ thế nào? Thậm chí tôi còn biến nó thành bài trắc nghiệm cho riêng mình. Một cái tôi phía bên này nhìn thấy một cái tôi phía bên kia sẽ là những phản chiếu khác về chính bản thân mình. Trong truyện, sau đó, Miu bạc trắng tóc và đánh mất đi hoàn toàn con người của mình. Miu sau đó đã trở thành một con người hoàn toàn khác. Còn An Di?

- Từ lúc em nhận được tin nhắn của An Di phía bên kia đến bây giờ, em thấy mình có thay đổi nhiều không? – Tôi hỏi An Di.

- Khác nhiều chứ! Em nghĩ là vậy. Mà không phải từ khi em nhận được tin nhắn đâu. Mà là từ khi em sang đây lại sau khi đã chịu tang Bảo 3 ngày. Em thấy mình hoàn toàn lạnh lùng. Cái lạnh ấy lan tỏa cả vào đôi bàn tay của em nữa. Cả mặt em. Cả thân thể em. Nhiều lúc lạnh run lên.

- Nhưng anh nghĩ đó là vì em vừa gặp cú sốc nên thay đổi vậy thôi!

- Cũng có thể xảy ra điều đó. Tuy nhiên, em vẫn thích cách giải thích rằng con người của em đã bị tách làm 2 nửa rồi. Có! Chắc chắn cơ một cuộc tách ra trong em.

- Liệu có khi nào, trong một ngày đẹp trời, em và phía bên kia sẽ hợp lại làm một không?

- Em không biết nữa nhưng chắc chắn rằng em đã thôi muốn khóc rồi! Em không muốn hợp nhất để rồi em lại vật vã đau khổ như An Di phía bên kia đâu. Em còn cuộc sống của em. Em còn tương lai của em. Rồi em cũng sẽ yêu một ai đó khác Bảo. Em

cũng sẽ có gia đình của em. Dù rằng em còn yêu Bảo đến tận cuối cuộc đời của mình thì em vẫn muốn có một ai đó khác để yêu trong đời thực. Em là vậy, phụ nữ cung Leo luôn là vậy.

- Em thuộc cung Leo à? Vậy là sắp sinh nhật em rồi đấy nhỉ? Böyle giờ là tháng 7 mà? Cung Leo bắt đầu từ 23/7 đến 23/8 mà!

- Vâng! Em sẽ đón sinh nhật năm nay của em tại đây! Hy vọng nếu có dịp, 5/8 năm nay anh bay sang đây cắt bánh kem cùng em nhé!

-

5/8/2011

Tôi trở lại Singapore đúng ngày 5/8 – sinh nhật của An Di. Tôi lên quan bar Sunrise và đề nghị quán mở bản Little House của Amanda Seyfried.

“You can catch me

Don't you run

Don't you run

If you live another day

In this happy little house

The fire's here to stay

To light the night,

To help us grow

To help us grow

It is not said

I always know..."

Tôi không biết An Di có còn quanh quất đâu đây không song tôi vẫn muốn được chúc mừng sinh nhật cô. Tới 12h đêm và bước sang ngày 5/8, tôi châm nến lên chiếc bánh gato. Một ngọn gió thổi qua những ngọn nến tắt phút. Tôi biết An Di đã tới. Quả thật, An Di đã tới.

- Cảm ơn anh!

Tôi mỉm cười. Nhìn An Di xanh xao

- Em thế nào rồi?

An Di không đáp câu hỏi của tôi, cô lại nói sang câu chuyện khác:

- Anh có tin vào định mệnh không?

Tôi gật đầu. Chẳng phải sao mà tôi là người duy nhất nhìn thấy An Di? Tôi bảo An Di:

- Định mệnh của anh là sẽ gặp em và giúp em trở về Hà Nội!

An Di lắc đầu:

- Không chỉ có vậy thôi đâu anh à! Nếu em không chết, định mệnh sắp đặt em sẽ gặp anh và trở thành bạn gái của anh. Chính anh chứ không phải là ai khác sẽ giúp em tạm xếp Bảo vào ký ức để sống tiếp những năm tháng còn lại của cuộc đời mình. Là anh. Là anh đấy, Tú à!

Tôi ngẩn người. Chẳng thể kìm được những giọt nước mắt đang chảy dài trên khuôn mặt của mình. Tôi tin vào những gì An Di nói. Nếu thời gian quay ngược trở lại, tôi bước vào phòng 5974 lúc An Di đang tìm kiếm lối thoát bằng những viên thuốc ngủ, có lẽ, tôi sẽ giữ lại được An Di ở lại cuộc đời này. An Di nhìn tôi trìu mến:

- Anh có tiếc em không?

Tôi gật gật đầu.

An Di cầm tay tôi:

- Nếu có thể đi cùng em, anh có sẵn sàng không?

Tôi lại gật gật đầu.

An Di đứng dậy dắt tay tôi đi. Chúng tôi đi xuyên qua lớp kính cường lực của quán bar Sunrise. Bên dưới kia, một góc rất giống một đoạn phố Hà Nội. Một ngọn gió ngược chiều quất vào mặt tôi khiến tôi bừng tỉnh. Là mơ hay là thực? Những ngọn đã lui tàn. Tôi đứng dậy và trở về phòng 5974. Ở đó, tôi có một khoảng trống cần được lấp đầy...

Tháng 7/2011

PHAN HỒN NHIÊN

PIANO TRẮNG

Không có gì để bận tâm nhiều vào sáng thứ Bảy. Chỉ cần dậy trước tám giờ, đi bộ thong thả trên con đường râm mát. Ngoài quyển sách tiếng Anh cầm theo trong tay, nhất thiết đừng quên thẻ khóa điện tử tích hợp mở ra hai lớp cửa trong ngoài của cái showroom nhạc cụ. Chỉ cần cố gắng đôi chút như vậy. Bởi khi đã đến nơi làm việc, mở hết cửa chớp cho ánh sáng tràn vào qua ô kính, lут mắt qua những cây đàn piano quen thuộc đặt rải rác trên sàn gỗ đánh xi bóng loáng, thì có thể tự pha một cốc capuccino cỡ lớn, mở một đĩa nhạc dễ chịu kiểu Pieces for piano của Krenek, sau đó tiếp tục chìm vào cuộc phiêu lưu dang dở của các nhân vật trong sách. Thỉnh thoảng, có mỏi mắt tí chút, sẽ đổi hướng nhìn ra ngoài vỉa hè, nơi các vệt nắng xuyên qua những tán cổ thụ xanh mát, rơi rớt trên bậc thềm lót đá hoa cương. Trên con đường một chiều trơn mượt, những chiếc ô tô vô số nối nhau chạy mãi, dường như chẳng ai có ý định dừng lại. Càng hiếm hoi người nào có ý định ghé vào showroom chọn mua một chiếc dương cầm trong một buổi sáng yên tĩnh như thế này.

Hưng lật sang trang sách kế tiếp. Chỉ còn một chương cuối cùng. Dự đoán của anh về kết cuộc của những kẻ phiêu lưu chừng như đã sát với những gì nhà văn sắp viết. Luôn là vậy, dù trong sách hay trong đời thực, thì vẫn dễ chịu hơn nhiều khi phía trước là những gì có thể tiên liệu rõ ràng. Như các sự kiện trong đời anh chẳng hạn. Từ ngày rời trường đại học, Hưng làm việc cho một văn phòng kiến trúc danh tiếng. Thời gian cuối tuần, anh phụ giúp trông coi showroom nhạc cụ cho một người thân trong gia đình, là cách gắn bó với thế giới âm nhạc cổ điển anh từng say mê thời niên thiếu. Hưng cũng không gắn bó mật thiết với bất kỳ ai bởi anh muốn duy trì đời sống độc thân tự do và vui vẻ cho đến năm ba mươi hai tuổi. Hết thảy những điều trên đều được anh sắp xếp chính xác, như đoàn tàu có sẵn lịch trình. Tuy vậy, thảng hoặc anh cũng tự hỏi, nếu dấn thân vào một cuộc phiêu lưu bất ngờ thì sẽ ra sao. Nhưng anh thường bỏ lửng câu hỏi ấy, chuyển mối bận tâm sang một đầu việc đấy đơn giản và thực tế hơn. Như lúc này đây là đặt cuốn sách xuống, bước vào trong xoay nhẹ vài tấm rèm nhựa ngăn bớt các luồng nắng chói gắt sẽ hắt hơi nóng trực tiếp lên mấy cây đàn upright ngay cạnh bức tường.

Quay lại chỗ ngồi trong chiếc ghế mềm ưa thích, Hưng thoảng giật mình. Trong lúc anh lúi híu với những tấm rèm nhựa, một vị khách bước vào showroom tự bao giờ. Cô ta lặng lẽ đến mức không gây ra bất kỳ tiếng động nào, dù tiếng đẩy cửa hay âm thanh của gót giày gỗ trên mặt sàn gỗ sồi. Không nhìn thấy anh, hoặc quá chú tâm vào những cây đàn, vị khách mảnh khảnh ấy đã tiến sang gian bên piano đắt giá nhất của cả showroom. Theo thông lệ, anh sẽ phải đi cùng khách, giới thiệu họ tính năng của từng mẫu đàn hay ưu điểm của từng nhãn hiệu, hoặc tốt hơn nữa là tạo nên bầu không khí thân thiện, bằng cách tán gẫu đôi chút về âm nhạc, chi sẻ một vài bí mật

thú vị về cây đàn của những tên tuổi lớn, ở quá khứ hay hiện tại, tùy vào hứng thú của từng khách hàng. Nhưng, với vị khác vừa đến, có gì đó giống như bức tường vô hình ngăn anh tiến lại, càng không thể thực hiện dù chỉ một phần nhỏ trong các kỹ năng đã thuộc lòng.

Bài cuối cùng trong đĩa nhạc của Krenek chấm dứt. Hưng vẫn đứng im, lắng nghe động tĩnh từ vị khách. Lúc này, cô ta đã tiến đến gần cây đàn màu trắng, chiếc đàn mới nhất vừa nhập về tuần trước – công chúa của những cô nàng dương cầm, như lời ông giám đốc nhãn hiệu người Nhật thích thú nhận xét. Dù hiếm khi để ý đến vẻ ngoài của chung quanh, thì Hưng vẫn nhận ra rằng, khi ở cạnh vị khách, vẻ đẹp tinh tế tuyệt hảo của chiếc đàn cũng mờ hẳn đi. Mà cô gái này ăn mặc vô cùng giản dị. Cái áo chemise nhẹ màu trắng hơi dài hơn bình thường, với dải thắt lưng quấn hờ quanh eo lưng thon nhỏ. Quần capri ngắn để lộ đôi chân gầy. Và kiểu giày đế mềm của vũ công ballet lướt đi như không hề chạm vào mặt sàn gỗ. Ngay cả cái túi lớn khoác trên vai cũng như khe khẽ nói rằng, cô ta không muốn ai để mắt đến mình cả. Món trang sức duy nhất khiến vị khách nổi bật trong mọi gian có lẽ là mái tóc. Một mái tóc ánh lên màu nâu đỏ khác thường, mềm mại, viền quanh khuôn mặt nhỏ nhắn, không hẳn xinh đẹp, nhưng khiến Hưng ngỡ như từng gặp ở đâu đó. Chỉ là ảo giác thôi, anh gạt qua ý nghĩ kỳ quặc.

Vẫn nhẹ nhàng như thế, cô ta khẽ mở nắp, nhấc lên dải nhung phủ màu kem ngà, chăm chú nhìn những phím đàn đen trắng hồi lâu, theo đuổi một ý nghĩ vô định nào đấy. Bất chợt, ngón trỏ của cô ta gõ nhẹ xuống. Vang lên âm thanh trong trẻo. Tiếng rơi của một giọt nước. Tiếng hót đột nhiên của một con chim vô hình trong cánh rừng xanh thẳm... Notti giáng. Vài giây sau, Hưng mới nhận ra.

Anh đi về phía người khách. Cô ta đã đây lại nắp hộp đàn, bình thản ngoảnh nhìn anh. Để phá vỡ sự im lặng, anh lên tiếng trước:

- Cô có muốn xem thử mấy chiếc upright hoặc piano điện tử, nhỏ gọn hơn, âm thanh của chúng cũng không tệ đâu.

Mái tóc hung đỏ lắc nhẹ:

- Tôi sẽ lấy chiếc đàn màu trắng này!

Một lần nữa Hưng giật mình. Giọng nói người khách đặc biệt. Đôi tai thính nhạy của anh nhận ra ngay. Cách phát âm của cô ta nhẹ, nhưng tạo ra cảm giác sâu thẳm, như không phải ngân lên từ một thanh quản bình thường.

- À, ừm, có lẽ tôi chưa nói giá của nó cho cô biết! – Hưng thật sự ái ngại, gắng pha

trò – Có thể cô sẽ ngất đấy!

Vị khách hàng này không có vẻ gì của một người giàu có. Cô ta đi bộ chứ không có tài xế lái xe đưa đón như phần lớn các khách hàng khác từng đến đây chọn đàn hoặc đặt hàng. Chưa kể nhìn ở khoảng cách gần, vẻ gầy gò của cô ta rõ ràng là của người phải làm việc rất nhiều. Điểm dễ chịu nhất mà Hưng nhận thấy là cô ta không hề trang điểm, dù như vậy để lộ làn da tựa men sứ, trắng muốt, hơi ngả xanh. Có lẽ cô ta là nhân viên văn phòng thường xuyên phải thức khuya dịch thuật tài liệu sổ sách hoặc một người làm loại việc gì đó có liên quan chút ít đến nghệ thuật. Nhưng như thế thì vẫn chưa đủ để sở hữu một cây đàn trị giá cả một gia tài như chiếc grand piano trắng kem nhập trực tiếp từ Đức này.

- Đắt lắm ư? – Đôi lông mày thanh tú của cô gái trẻ hơi nhướn lên – Có ai đã đặt hàng nó trước rồi sao?

- Cô đoán gần đúng vấn đề rồi đấy. Chính xác là nó đắt đến mức chưa ai dám đặt mua nó cả, dù có hơn vài chục lượt khách đến đây chỉ để ngắm nghĩa nó từ hôm chiếc đàn được đưa thẳng từ sân bay về showroom! – Hưng thành thật. Khi đưa ra các thông tin thực tế, bầu không khí giữa họ trở nên dễ chịu hǎ

- Thôi được, tôi sẽ suy nghĩ về cây đàn thêm một thời gian! – Vị khách gõ nhẹ một ngón tay lên thái dương, bỗng mỉm cười. Nụ cười khiến những tia sáng lấp lánh hiện lên từ đáy đôi mắt nâu sẫm, ấm áp và tràn đầy sức sống – Anh cho tôi số điện thoại chứ. Tôi có thể gọi lại, khi đã quyết định xong.

Không do dự, anh đưa cho cô ta namecard của mình, sau đó ghi vào sổ tên vị khách hàng tiềm năng. Cô ta bảo anh cứ ghi tên cô ta là Khải Minh. Khi anh hỏi số điện thoại, cô ta lưỡng lự đôi chút, rồi im lặng. Cũng chẳng sao. Nếu cần chọn mua đàn, cô ta sẽ tự liên lạc lại.

Trong lúc chờ anh tìm quyển brochure giới thiệu chi tiết các mẫu đàn bày trong showroom, anh bảo Khải Minh cứ việc ngồi chờ tổng chiếc ghế mềm của anh. Khi anh quay trở lại, cô gái đã ngồi lọt thỏm trong lòng ghế. Như một đứa trẻ mệt nhoài bỗng được nghỉ ngơi, cô ta co lên cả hai chân, lướt qua trang đầu tiên quyển sách Hưng đang đọc, đôi môi hơi mấp máy. Chiếc ghế da tình cờ lọt trong luồng nắng dịu vừa hắt vào từ cửa kính. Hưng khụng lại. Cảm giác bàng hoàng choán đầy. Giống như một thiên thần trong đôi giày ballet ngộ nghĩnh lướt qua thế giới này, mỗi chân, ghé vào cái showroom buồn chán, ngồi nghỉ lại. Một điều gì đấy giản dị, mà cũng thật khó tin, và khiến người ta xúc động đến nao lòng.

Hưng loay hoay đun thêm chút nước sôi trong cái ấm điện. Anh hỏi vị khách có hay

đọc sách không, cô ta rụt rè lắc đầu, rồi giải thích thêm: “Trước đây tôi thích đọc. Nhưng giờ thì không còn thời gian!” Anh pha một cốc cappuccino cho khách. “Ngon quá!” – Cô ta nhấm thử, chờ nguội, rồi uống từng ngụm to, khoan khoái đặc biệt, đến mức anh không thể không cất lên câu hỏi tò mò:

- Cô chưa bao giờ uống thứ cà phê đóng gói sẵn có thêm chút kem sữa hay sao?
- Ba năm trở lại đây thì không, kể từ lúc tôi hai mươi mốt tuổi! – Minh nhún vai – Tôi không được lên cân. Cũng không được phép để cho mụn nhọt hiện trên mặt.
- Tôi chưa từng biết có những kiểu đòi hỏi lạ lùng như thế! – Hưng bật cười.

Cô ta cười theo. Một lần nữa, vẻ tươi tắn bất chợt làm ửng lên g nhợt nhạt:

- Do yêu cầu của công việc thôi mà...

Rồi như lo sợ Hưng sẽ hỏi sâu hơn cái lý do bí mật, vị khách đứng bật dậy, nhìn đồng hồ và khoác chiếc túi vintage lên vai. Giọng nói êm nhẹ chùng hambio xuống:

- Không còn thời gian nữa. Đến lúc tôi phải về nhà để soạn hành lý rồi. Chiều nay tôi có chuyến bay.

Anh đưa cho cô quyển sách tiếng Anh bỏ túi, nói nhanh:

- Minh giữ lấy mà đọc. Câu chuyện đọc trên máy bay sẽ thú vị đấy. Không cần phải trả lại đâu!
- Anh đọc chưa xong mà! – Cô gái bối rối.
- Đúng thế. Nhưng tôi có thể đoán được đoạn kết của nó! – Hưng cười, với một chút tự hào.
- Anh luôn đoán được kết thúc của tất cả mọi việc ư? – Đôi mắt nâu sẫm nhìn thẳng vào mắt anh.

Hưng im lặng, không thể có câu trả lời thích hợp. Lần đầu tiên, anh nhìn vào một đôi mắt lạ lùng đến vậy. Còn hơn cả đẹp. Một đôi mắt mà khi soi vào, người ta không chỉ nhìn thấy chính mình, mà còn thấy cả những gì họ từng ao ước nhưng không thể gọi tên, những điều yên ả nhất mà cũng nồng nhiệt nhất. Những phần tốt lành ngỡ đã quên đâu đó hay chẳng còn dám hy vọng trong cuộc đời này...

Vị khách đột ngột xoay người. Như khi bước vào không gian này, cô ta nhẹ nhàng đẩy cửa kính, mau chóng biến mất trên vỉa hè chấp chới những đốm nắng.

Những ngày làm việc căng thẳng liên tục ở văn phòng kiến trúc. Một đồ án thiết kế do nhóm Hưng thjwc hiện được chọn thi công. Một loạt các yêu cầu mới nảy sinh, buộc anh phải tập trung đầu óc và thời gian. Thế nhưng, vẫn có vài khoảng hẹp, anh trôi ra ngoài các đầu việc vây bủa, chợt nhận ra mình đang nghĩ về đôi giày mềm bước đi không tiếng động, một ánh nhìn nâu thăm, và cái giọng nói trầm mượt xa xăm như bong ra từ một giấc mơ. Cô ấy bay đi công tác, có thể chưa về. Hưng tự an ủi. Rồi anh lại tự trách móc, giá như hôm ấy anh can đảm hơn, hỏi biết số điện thoại của cô. Anh không thể tin rằng, mình có thể bận tâm về một ai khác, nhiều đến thế. Như thể mỗi phân tử không khí quanh anh đều bám chặt những hình ảnh của cô.

Cuối tuần, Hưng thức dậy sớm, rảo bước từ nhà ra showroom, sớm hơn cả giờ trực cần thiết. Dù chẳng hề muốn cảm xúc vượt tầm kiểm soát đi quá xa, thì anh vẫn phải thừa nhận rằng anh đang chờ đợi. Đôi khi anh nhìn chằm chằm chiếc ghế của mình, như thể cô ấy sắp hiện ra, ngồi lọt thỏm trong đấy, đôi chân đẹp đẽ co lại. Bất cứ mũi giày nào bước lên bậc thềm lót đá hoa cương cũng đều khiến anh giật mình ngược lên, tim đập nhanh hơn một nhịp. Nhưng chỉ là một ông bố nào đấy đến chọn đàn cho con gái. Hoặc bà trưởng giả muốn mua một cây đàn càng cầu kỳ càng tốt, làm vật trang trí cho phòng khách hào hoáng chứ chẳng phải để con cái tập luyện. Hưng làm tất cả những gì đã thuộc nằm lòng. Giới thiệu hàng. Trò chuyện và tán gẫu với khách. Có khi anh còn ngồi vào một cây đàn điện tử, chơi thử một đoạn trong bài The white peacock của Griffes. Bầu không khí rung lên vui nhộn. Những vị khách đến. Những chiếc đàn lần lượt được đưa ra khỏi showroom. Chỉ có cô gái với đôi mắt lấp ló chẳng hề quay lại. Và chiếc grand piano trắng vẫn lặng lẽ đứng im giữa gian phòng rộng nhất, in bóng xuống mặt sàn nâu trầm của những mảng ghép gỗ sồi.

Khi Hưng không còn hy vọng nữa, điện thoại bỗng đổ chuông. Số lạ. Lúc ấy đã hơn mươi một giờ khuya. Anh đang ngồi trước máy tính, chú mục vào bản vẽ bằng một trung tâm thương mại. Anh hờ hững nhắc máy. Giọng nói khiến máu anh như đông lại bên dưới làn da.

- Anh nhận ra em chứ? – Minh đổi cách xưng hô – Em gọi muộn, vì em vừa bay về...
- Để hỏi về chiếc piano trắng có còn ở showroom không, nếu anh đoán không nhầm?
- Câu hỏi bật ra như từ một tên ngốc, hoàn toàn trái ngược với cảm giác mừng vui đang khiến từng ngón tay anh run bắt lên.

- Không... À vâng, đúng vậy! – Đầu dây bên kia hụt hẫng, nhưng lấy lại bình tĩnh rất nhanh – Cây đàn vẫn còn đấy chứ?
- Vẫn còhắng ai có thể mua nó cả. Nhưng Minh này, em ổn chứ? – Khi hỏi câu ấy, anh nhắm mắt lại. Giá cô ấy hiểu, anh không ổn chút nào. Vì anh đã nhớ cô từng giây từng phút.
- Em đã đọc xong quyển sách anh cho em. Trên chuyến bay về, em nghĩ khá nhiều về tình trạng đơn độc. Và em nghĩ việc đầu tiên cần làm khi về đến nhà là gọi điện thoại cho anh.
- Em đang ở đây? – Hưng hỏi nhanh, bình tĩnh lại, quyết định sửa chữa sai lầm – Anh cần gấp em ngay!
- Anh không sợ sẽ phạm sai lầm chứ? – Gioijng Minh thoánh phân vân.
- Đọc địa chỉ của em đi! – Hưng nhắc lại, rành mạch, như một mệnh lệnh mà người nghe không thể chối từ.

Hưng ở lại nhà Minh trong buổi tối hôm ấy. Dường như giữa họ, không phải là một tháng xa cách mà chỉ là mới hôm qua cô ấy bước vào showroom, và hôm nay họ được gặp lại. Vẫn là chiếc chemise nhẹ, nhưng giờ đây cô ấy khoác thêm chiếc cardigan mỏng không tay, chống lại các đợt gió lạnh về đêm. Vẫn là giọng nói ấm và sâu thẳm như chạm vào một điểm bí mật nào đó bên trong tâm hồn kẻ khác, nhưng giờ đây chen vào các khoảng lặng đột nhiên giữa câu chuyện của họ. Mà các câu chuyện thì cứ nối nhau, nở ra dễ dàng, như những nhánh lá vươn dài, viền theo một con đường trắng bất tận nối giữa đêm tối. Họ nói về sức mạnh cần thiết của những ngón tay khi chơi đàn, những đĩa nhạc bán cổ điển đang được ưa chuộng của vài người chơi dương cầm tên tuổi, nói về quyển sách và những chuyến phiêu lưu không định trước, về những điều có thể gặp, và cả những điều mất đi trong cuộc đời này. Thỉnh thoảng, cả hai bỗng im lặng cùng lúc. Rồi cô ấy lại tìm được một đề tài mới ngay, trước khi anh kịp hỏi cô đã đi đâu, làm gì trong suốt một tháng rời khỏi thành phố.

- Anh ở lại thêm với em một lúc nữa được không? – Minh chợt đề nghị.
- Được, nhưng em sao vậy?
- Hội chứng jetlag đáng ghét! – Minh phàn nàn về sự mất ngủ do lệch múi giờ. Mắt cô nhèo lại như đứa nghịch ngợm – Nhưng Hưng này, anh có muốn uống cà phê và

ăn chút gì nóng cho buổi tối không? Em biết nấu nướng đấy, dù không thật sự giỏi.

- Em không sợ lên cân và có đốm mụn trên mặt sao? – Anh sực nhớ, bật cười.

- Vẫn sợ. Nhưng đêm nay thì không.

Trong khi Minh lúi húi nấu nướng trong bếp, anh nhìn quanh ngôi nhà. Một không gian không quá lớn, nhưng đủ rộng để khiến người ta cảm thấy đơn độc trong một đêm thế này. Ngôi nhà trệt với khu vườn nhỏ bao quanh. Chừng như Minh mới chuyển về đây. Ngoài vài vật dụng hết sức cần thiết, ngôi nhà còn quá trống trải. Không có tranh ảnh hay các vật dụng cần thiết cho biết chủ nhân của nó là ai, làm công việc gì, những kỷ niệm làm nên con người cô ấy. Ở mảnh tường đối diện chỗ anh ngồi, ô cửa sổ nhìn ra mảnh vườn khuya. Những vòm lá yên tĩnh, ngay cả khi chuyển động trong gió. Hưng chợt hiểu, cô ấy mơ ước về chiếc piano trắng, để đặt vào đúng ô cửa sổ ấy.

Họ ngồi ăn bên chiếc bàn nhỏ. Mùi thức ăn và cà phê thơm dịu. Cô gái gần như không ăn chút gì, chỉ uống tách cappuccino lớn, và nhìn anh ăn.

- Em đang nghĩ gì vậy?

- Thật hạnh phúc khi nhìn thấy một ai khác ở bên cạnh mình, như lúc này! – Cô đưa ra nhận xét gần như kỳ dị.

Hưng không nói gì nữa, chậm rãi uống từng ngụm cà phê lớn. Bất chợt anh nhìn vào gương mặt đối diện, nói chậm rãi:

- Sự thật là anh mới chỉ gặp em đúng một lần. Nhưng một điều gì đấy, không sao hiểu được, buộc anh nghĩ về em, liên tục. Gần như anh bị phát điên. Chưa bao giờ như thế với anh trước đây.

- Em cũng vậy! – Giọng cô gái vang lên, với sự thành thật sâu thẳm – Em đã mong từng ngày để chấm dứt chuyến đi xa theo hợp đồng. Trở về nhà, và gọi cho anh.

Những tia lấp lánh dưới đáy mắt thăm nau. Những đốm sao xa thẳm trong vườn khuya. Vầng trán trắng muốt. Gò những hõm xanh như men sứ. Đôi môi nhỏ nhắn và mềm dịu. Mái tóc nau đỏ bám lên vai anh, níu giữ, thở nhẹ nhẹ. Anh giữ chặt cô trong tay, như thể một chút sơ sảy thôi, cô ấy sẽ cúi xuống, tìm đôi giày ballet mềm mại của mình, bước ra khỏi đời anh, không tiếng động.

Anh thức giấc trong cái giường có tấm drap vẽ những cơn sóng biển. Cảm giác tê nhẹ một bên cánh tay. Minh gói trên cánh tay ấy, say ngủ. Anh xoay người, ngắm hàng lông mi dày rợp in bóng. Khi anh cúi xuống, hôn lên trán cô dịu dàng, Minh bỗng cựa nhẹ, choàng tỉnh. Nhìn đồng hồ trong điện thoại, cô thốt lên:

- Trợ lý của em sắp đến. Sáng nay em có một cuộc tập với ban nhạc.
- Trợ lý gì? Ban nhạc gì cơ? – Hưng sững sờ.
- Anh hiểu công việc của một ca sĩ mà! – Cô nói nhanh, đi vội vào phòng tắm.

Hưng ngồi im. Các chi tiết như những mảnh ghép hình đã vào đúng vị trí. Cô ấy là một ca sĩ nổi tiếng. Chỉ có điều, khi đi hát, cô ấy không dùng cái tên thật Khải Minh. Một tháng vừa rồi, cô ấy đi biểu diễn ở nước ngoài. Cô ấy đủ tài năng, nổi tiếng và giàu có để tự mua một ngôi nhà thế này. Tất nhiên, cô ấy cũng thừa sức để mua cái grand piano trắng. Cô ấy trì hoãn mua nó, có lẽ vì những lời khuyên và nhận xét ngắn ngủi của anh hôm ấy. Anh từng ngỡ ngàng thấy gương mặt cô nơi đâu. Chỉ là khi không mặc trang phục biểu diễn, không hóa trang rực rỡ, thì cô giống hệt một thiên thần yếu ớt và mỏe mệt đi lạc vào thế giới này.

Hưng mặc quần áo, nhặt chìa khóa xe trên chiếc bàn, lặng lẽ rời đi.

Chiếc piano trắng đã được chuyển đến nơi cần phải đến.

Các ngày cuối tuần, Hưng ở nhà, tập trung vẽ các đồ án thiết kế. Anh không đi ra trước showroom nữa. Bất kỳ cuộc phiêu lưu nào cũng phải đến điểm kết thúc. Nhưng lần này, anh không thể đoán được đoạn kết của mình lại buồn đến vậy. Hình ảnh Khải Minh hiện di khắp nơi. Trên các áp phích quảng cáo. Những bìa tạp chí. Cả những lúc bắt chốt anh bật TV. Nhưng sáng rõ và ám ảnh anh hơn hết, vẫn là chính cô, giản dị và trong suốt, như lúc cô bước lên vào showroom, đặt ngón tay lên nốt mi giáng diệu kỳ của chiếc piano trắng.

Mình chẳng là gì với cô ấy cả. Có chăng, chỉ là một gã kiến trúc sư quèn ngớ ngẩn, với những nhầm lẫn khó tha thứ khi phân biệt và đoán biết con người. Cô ấy cần gì loại người chỉ biết ngồi đọc sách phiêu lưu trong showroom như mình chứ. Mình chỉ cần đường và làm phiền một ngôi sao như cô ấy mà thôi. Mình muốn gặp cô ấy biết bao. Nhưng lòng thương hại thì mình chẳng bao giờ muốn... Những ý nghĩ tồi tệ u ám vắng lên không ngớt, khiến anh bấm nút từ chối tất cả các cuộc gọi từ cô ấy. Tuần sau thì cô ấy không gọi nữa. Có lẽ cô ấy lại bay đến một vùng đất nào đó, xa hắn nơi

này.

Hai tháng trôi đi từ sau cái đêm lạ lùng ấy. Tâm trạng Hưng chậm rãi tìm lại sự bình ổn. Nhìn về những gì đã qua, anh nghĩ hệt như một giấc mơ không có thực. Cuộc sống phải tiếp tục, như nó luôn phải tiếp tục. Tại sao anh lại phá vỡ nhịp điệu của nó?

Có những chiếc piano mới nhập về showroom. Người nhà và cả ông giám đốc nhãn hàng người Nhật đều mong anh quay trở lại phụ việc. Quá hiếm người vừa biết thử đàn lẩn biết kể chuyện hóm hỉnh để người ta không thể từ chối một cây đàn piano. Chẳng còn những cảm xúc khó khăn nữa, anh đồng ý.

Hưng đi thong thả trên con đường rợp bóng cây. Đã gần hết mùa Hạ. Bầu không khí dịu xuống. Các vệt gió nối tiếp, phảng phất hương vị của mùa mưa sắp đến. Từ xa, qua làn nắng nhẹ, bất chợt anh nhận ra có một bóng người đứng trên bậc thềm trước cửa showroom. Mái tóc bay tung trong các đợt gió. Màu tóc hung đỏ không thể nhầm lẫn. Dù hàng trăm lần tự bảo đã không còn vấn vương, tim anh vẫn đập mạnh. Càng mạnh hơn khi đứng trước mặt cô gái mặc chiếc áo trắng ấy. Đôi mắt nâu sẫm không rời khỏi anh:

- Em mới bay về.
- Anh cũng đoán vậy! – Hưng nói khẽ.
- Em đã nghĩ rất nhiều, trong suốt thời gian vừa qua. Người ta có thể tạm quên tình trạng của mình khi làm việc điên cuồng. Nhưng, khi trên máy bay quay trở về nhà, thật đáng sợ khi lại nhận ra mình chỉ có một mình. Và định phải gặp anh, để hỏi anh một điều thôi...
- Ủ, em nói đi.

Vài giây im lặng trôi qua, Minh thì thầm:

- Em chỉ muốn hỏi rằng, anh có can đảm phiêu lưu cùng em trong cuộc sống này không, dù chưa thể biết trước đoạn kết sẽ ra sao...

Cổ họng anh nghẹn lại. Bước thêm một bước nữa, sát gần Minh hơn, anh vòng tay ôm quanh lưng cô. Họ đứng im như thế, trong những vệt nắng xanh, trong các đợt gió mang hơi mưa, và trong âm thanh rầm rì của những dòng xe nối nhau trên con đường bất tận.

PHAN HỒN NHIÊN

CÂY THÔNG

Tiếng chuông như một lưỡi cưa sắc ngọt cắt đứt nhánh cây rậm rạp hoang đường của cơn ác mộng sáng thứ Bảy. Xuyên qua những bụi lá phát sáng chói mắt còn bám theo rơi rớt từ giấc mơ, tim vẫn đập thình thịch, Hoan lảo đảo bước ra phòng khách. Giữa khung cảnh quen thuộc nhòa mờ, một kẻ lạ mặt đột ngột xuất hiện. Tiếng thét cất lên. Nhưng tức khắc nó tắt ngấm. Kẻ lạ rình rập trong nhà thực ra chỉ là cái bóng. Cái bóng của chính Hoan đang đổ dài trên nền đá hoa cương phòng khách trơn nhẵn không bám bụi. Hoặc cô dậy quá muộn khi nắng đã lên cao. Hoặc góc nghiêng Trái Đất với Mặt Trời tháng Mười Hai đã cho phép nắng sáng thản nhiên chiếu vào căn hộ. Phải mất thêm một phút tìm kiếm, thẻ điện tử mở cửa mới thấy trong bồn thủy tinh rửa mặt. Trên tấm kính có độ phóng đại một trăm phần trăm, dòng chữ được viết bằng son dưỡng ẩm nhắc nhở cuộc hẹn khách hàng quan trọng trưa nay. Một ngày thứ Bảy như hàng trăm thứ Bảy khác trong đời. Rối loạn. Kiệt sức. Và đầy ắp các đầu việc chưa xong của tuần trước và những việc cần làm sớm cho tuần sau.

Nhân viên bưu điện kiên nhẫn đứng chờ ngoài cửa. Chẳng buồn nhìn gương mặt chủ nhà ngái ngủ, anh ta chìa ra chiếc hộp dán kín băng keo, bút và mảnh giấy.

- Anh đi làm từ mấy giờ? – Ký vào tờ giấy nhận bưu phẩm, Hoan chợt tò mò hỏi.
- Bảy giờ. Như bình thường. Có việc gì không?
- Đã bao giờ anh căm ghét những ngày bình thường của anh chưa?
- Không. Tôi thấy ổn. Tôi kiếm được tiền... – Người bưu tá thoảng ngập ngừng, rồi nói thêm – Cũng đôi khi khó chịu chút ít. Chẳng hạn mấy ngày lễ trọng đại cuối năm, mọi người được tụ tập, gửi quà cho nhau. Còn tôi vẫn đi làm và đứng ngoài rìa tất cả.
- Tôi hiểu! – Hoan gật dù sự thật là cô không thể hình dung có kiểu khổ sở ấy.

Gửi anh nhân viên bưu điện chút tiền cà phê, Hoan cầm gói quà vào phòng. Cô chỉnh đồng hồ báo thức trong điện thoại và dự định ngủ tiếp cho đến mười một giờ trưa. Bụng hơi đói vì bữa tối qua chỉ là cốc nước cà-rốt ép, nhưng có lẽ không ăn gì hết thì hơn. Khi gặp đối tác trưa nay, sẽ tranh thủ đặt một món gì thật ngon. Dưới nhà, một đứa bé đang tập piano đoạn mở đầu của bài Working girl. Mình biết bài nhạc này, Hoan tự nhủ. Giai điệu đơn giản, vui vẻ. Nhưng đến một lúc, những đoạn nhạc cứ lặp đi lặp lại trở nên kinh khủng, không sao chịu nổi. Hoạn chụp gối lên đầu. Để chống cự ánh nắng rực rỡ ngoài cửa sổ, cô quờ tay tìm được dưới nệm tấm che mắt xanh thẫm có in logo một hãng máy bay. Đôi mắt mệt mỏi mười sáu tiếng mỗi ngày dán

chặt vào các bản thiết kế trên màn hình máy tính dịu xuống, dễ chịu hẳn. Nhưng giấc ngủ không trở lại nữa. Lời bộc bạch ngắn ngủi của người bưu tá bám lại trong đầu, trộn cùng giai điệu của bài Working girl, gợi nên một cảm giác buồn rầu kỳ quặc.

Bưu phẩm

Hoan cắt lớp băng keo bên ngoài bưu kiện. Quà của mẹ từ Pháp. Theo thứ tự sắp xếp ngăn nắp từ trên xuống dưới, bộ trang điểm dành cho mắt tông xám khói thời trang nhất trong mùa Đông này. Chiếc khăn trải bàn nhỏ viền đăng-ten. Cái mũ beret màu xám nhạt, nhẹ như một năm lông cừu mềm mại. Và dưới cùng, trong chiếc phong bì phảng phất mùi thơm quen thuộc của thứ nước hoa mẹ dùng, tấm bưu thiếp vẽ phong cảnh ngôi làng chìm trong tuyết và một bóng người đi xuyên qua đám tuyết ấy để trở về nhà có cái cửa sổ bé xíu đang hắt ra ánh lửa vàng dịu.

“Mẹ sẽ về Việt Nam, trước Noel một tuần. Mẹ tin rằng con đã sắp đặt mọi thứ ổn thỏa và đẹp đẽ. Hy vọng con vẫn dành cho mẹ một phòng trong căn hộ 102 mét vuông. Họ gặp lại sau ba tuần nữa. Hôn con lên trán. Mẹ.”

Hoan đưa mắt nhìn mấy món quà chắc chắn đã được mẹ chọn lựa kỹ càng. Đầu óc thực tế của người làm thiết kế nội thất chuyên nghiệp khiến Hoan luôn chia thế giới ra làm hai mục đơn giản: Dùng được và không dùng được. Trừ một chút son cho những ngày nhợt nhạt, cô gần như không dùng mỹ phẩm bao giờ. Giá mẹ gửi chai thuốc chống khô mắt chỉ định cho người dùng máy tính sẽ tốt hơn bộ trang điểm này. Ngay cả vài ngày lạnh nhất sắp tới trong năm, hẳn cũng chẳng ai đội beret len ở thành phố nhiệt đới. Còn chiếc khăn trải bàn để làm gì nhỉ, khi căn hộ rộng 102 mét vuông của cô hoàn toàn không có một thứ đồ đặc nào, trừ tấm nệm ngả lưng, chiếc laptop kê trên thùng giấy đựng đầy sách và vài món đồ dùng cá nhân chất đầy trong kệ phòng tắm.

Tháo hẳn miếng che mắt vẫn còn cài vắt vỏo trên tóc, Hoan mở laptop, gõ vài dòng e-mail báo mẹ biết cô đã nhận được quà. Đọc lại những dòng chữ rắn rỏi trong bưu thiếp một lần nữa, cô dựa hẳn lưng vào tường. Bỗng, hiện lên trước mắt cô hình ảnh mẹ đi bộ trên những vỉa hè thốc tháo từng trận gió cuối Thu. Ngón chân xanh tái tội nghiệp giấu trong đôi giày thấp đế mềm. Một chiếc lá khô từ cây du nào đấy rụng xuống, tình cờ bám trên vành mũ rộng. Rồi bà đẩy cửa bước vào cửa hiệu mua sắm ưa thích nằm choán góc phố, hẳn đã hỏi tới hỏi lui ông quản lý tốt bụng cả triệu câu chẳng đâu vào đâu mới chọn được bộ mỹ phẩm ưng ý và cái beret trang nhã đắt tiền để gửi cho con gái sống một mình. Không về nhà ngay, bà đi tiếp đến hiệu bán đồ trang trí làm bằng tay, đắn đo và móc hết chỗ tiền mặt còn lại trong ví, mua chiếc

khăn trải bàn viền đăng-ten tuyệt đẹp này, chỉ cốt làm cô con gái làm nghề thiết kế nội thất ngạc nhiên. Và khi ngồi bên bàn giấy nhìn ra cửa sổ, viết những dòng chữ ngắn ngủi lên bức bưu thiếp, bà nghĩ gì nhỉ? Niềm thương nhớ đưa con đã hơn một năm nay không gặp. Nỗi cô độc nào đấy khi sống ở nơi xa. Hoặc đơn giản hơn, tất cả những việc ấy là để bà lảng tránh trạng thái buồn bã từ các tranh cãi vụn vặt, thường xuyên và cũng đầy sức hủy hoại với ông bố dượng người Pháp của Hoan

Vượt lên trên hết thảy phỏng đoán, thực tế rõ ràng nhất là bà mẹ khắt khe với các chuẩn mực của Hoan sắp bay về. Và cô sẽ phải biến căn hộ ba phòng ngủ thành một nơi ấm áp tiện nghi, để bà mẹ trở về tận hưởng một sum họp gia đình đúng nghĩa.

Nhà tư vấn

Thật may mắn khi vị khách hàng hẹn gặp Hoan ở một quán cà phê chỉ cách tòa chung cư nơi cô sống hai ngã tư. Chẳng rõ cây son hôm qua dùng để viết lên gương đã quăng đâu, cô dành để mặt mộc. Mái tóc xoăn nhẹ ngả màu nâu đỏ chải qua loa, buộc lên đỉnh đầu bằng một sợi dây thun. Điều an ủi duy nhất là chiếc quần jeans và cái áo tunic màu trắng kẻ sọc xám không cần ủi phẳng, chỉ thắt chiếc thắt lưng da bên ngoài là ổn. Chiếc túi laptop đầy ắp thiết kế tuyệt đẹp từng làm cho các khách hàng trước kia đeo chéo trên vai, tay nắm chặt xấp giấy A4, Hoan vừa rảo bước trên vỉa hè, vừa tranh thủ đọc được chữ nào hay chữ nấy bản liệt kê các yêu cầu của khách hàng.

Đàn ông trẻ. Độc thân. Dân văn phòng. Diện tích căn hộ 102 mét vuông, ba phòng ngủ. Hầm, một căn hộ khổng lồ, với 2 mét vuông kỳ quặc kia hẳn chính là diện tích cái ban-công tí hin cặp bên cạnh bếp. Yêu cầu thiết kế đề cao công năng. Không gian thoáng rộng quan trọng hơn vật dụng. Chú trọng ánh sáng tự nhiên. Đồ đạc được làm theo trào lưu bảo vệ môi trường. Nguồn gốc tái chế sau khi sử dụng càng tốt. Cô lướt mắt xuống chi tiết quan trọng. Tất nhiên, với các dữ kiện nêu trên, vị khách này đề ra khoản chi không quá 120 triệu đồng. Một đơn hàng phổ thông, không thu lợi nhiều cho văn phòng, hoàn toàn tương xứng với một designer có gương mặt không trang điểm, mái tóc hơi rối và bộ trang phục không mấy chỉnh chu.

Khả năng phán đoán hình ảnh con người thông qua các dữ kiện và số liệu của Hoan không tệ. Khách hàng khá giống với những gì cô đã phác thảo khi đi trên đường. Anh ta tên Nguyên. Cao. Tóc ngắn. Nửa trên gương mặt – với đôi mắt sẫm và cái mũi kiêu hanh – là tập hợp của các chi tiết gây nên ấn tượng xa cách. Còn nửa dưới – khói miệng châm biếm cùng khuôn hàm nghiêm lạnh – lại ngầm khiến cho người ta hiểu, chỉ có kẻ mất trí mới cố ý làm trái đề xuất của con người đề cao nguyên tắc này. Sau

màn bắt tay chào hỏi khá miến cưỡng, khách hàng và Hoan bàng hoàng khi nhận ra họ ăn mặc khá giống nhau. Chỉ có điều, anh ta mặc vải xám có kẻ sọc trắng. Trong khi cô ních đầy bụng một đĩ mì Ý và cốc nước chanh xay to vật, khách hàng chăm chú nhìn cô, hơi chế nhạo. “Có việc gì không?” – Cô hỏi, với một chút gây hấn. Anh ta mỉm cười, lướt mắt qua phương án thiết kế. Nguyên yêu cầu tư vấn cụ thể hơn. Khá nhiều điểm, anh ta ngăn lại, đề xuất phương án chiếu sáng hoặc lựa chọn chất liệu. Trả lời bằng giọng điềm tĩnh nhất có thể, Hoan thầm nghĩ chừng như xảy ra một nhầm lẫn nào đó. Ở đây, ai mới là designer chuyên nghiệp? Ở đây, ai mới là nhà tư vấn?

Gần hai giờ thảo luận, bản vẽ cuối cùng được thống nhất. Khách hàng chợt hỏi:

- Cô có cho rằng sẽ tốt hơn nếu thay phương án lót ván sàn phòng ngủ bằng việc trải chiếu Tatami theo kiểu người Nhật rồi đặt nệm gấp lên?
- Một đề xuất thực sự độc đáo và thông minh. Tuy nhiên, Hoan không thể không chống cự. Bằng giọng nói của lòng tự ái bị tổn thương, cô nheo mắt:
- Tìm đâu loại chiếu Tatami ấy? Anh thừa biết, nếu đặt hàng để nhập của Nhật, giá còn cao hơn cả lót ván sàn.
- Điều đó đúng, với người khác. Nhưng không đúng với tôi. Hắn cô biết, tôi làm cho công ty người Nhật. Chuyên về xuất nhập khẩu. Tôi biết một số địa chỉ gia công loại chiếu ấy. Có thể mua với giá rẻ. Tất nhiên, mua số lượng càng cao giá sẽ càng rẻ.
- Còn ai nữa mà “số lượng càng cao”?
- Cô có cần mua gì không? – Bất chợt ngược lên, đôi mắt anh ta tình cờ nhìn sâu vào mắt Hoan.

Bạn shopping

Căn hộ của Nguyên ở đầu kia thành phố. Bố trí các phòng, cửa sổ và bếp rất giống căn hộ của Hoan. Đến nhà khách hàng một lần, xem qua mặt bằng, cô không quá ngạc nhiên về sự tương đồng. Một khuôn mẫu hoàn hảo cho những kẻ độc thân. Suy cho cùng, người ta nuôi ảo giác những thứ mình sở hữu thật khác biệt. Thực tế thì họ chỉ là một trong một triệu bản sao giống hệt nhau rải khắp thế giới này.

Trừ một số kệ tủ lớn đặt hàng thông qua văn phòng thiết kế, các món đồ đặc khác

trong căn hộ 102 mét vuông của Nguyên do Hoan đích thân khảo sát giá cả và lựa chọn. Thật kỳ quặc, những cửa hàng mà cuối cùng cô tìm được món đồ ưng ý luôn là địa chỉ mà Nguyên giới thiệu hoặc anh ta đưa cô đến. Ở tuần kế tiếp sau khi hợp đồng ký kết, họ thường xuyên đi cùng nhau. Theo cách của hai người cảnh giác nhau cực độ, nhưng vẫn kết hợp cùng nhau dưới một áp lực kỳ dị của công việc. “Chúng ta là bạn shopping!” – Anh ta gọi tên mối quan hệ, mỉm cười tinh quái.

Dù không thoải mái, Hoan vẫn phải thừa nhận thứ thẩm mỹ tối giản kết hợp các yêu cầu chính xác của anh ta tạo nên một phong cách đặc biệt, không tệ chút nào. Những chuyến đi liên tục, giao tiếp khoáng đạt tạo cho Nguyên một trường hiểu biết rộng rãi và đủ thú vị để Hoan không thể không chăm chú lắng nghe anh ta và luôn ngạc nhiên. Tuy vậy, một đôi lần, cách anh ta nhận xét chính xác và thản nhiên về chính Hoan làm cô giận điên. Mấy giá trị bản thân như bằng cấp danh giá, làm việc trong guồng máy hoàn hảo, cả việc cô sống độc lập chừng như không có giá trị mấy trong mắt anh ta. Hôm ấy, trong một cửa hàng outlet, khi họ lựa chọn các bộ ghế phòng khách, anh ta thả người xuống một chiếc sofa Hoan đề xuất, nhướn mày:

- Chọn cho cô hay cho tôi?
- Nếu anh thích, nó là của anh. Tôi có thể chọn cái khác.
- Hợp với cô hơn!
- Tại sao?
- Nó khá thích hợp với cảnh tượng sau một tuần làm việc mệt lả ở văn phòng, cô nằm dài trên nó vào sáng thứ Bảy, tự nhủ cuộc sống đang vận hành tốt đẹp. Nhưng thật sự thì cô có thể khóc òa lên, chỉ vì đâu đấy vọng đến bản nhạc nói rằng cô phải làm việc quá nhiều, không ai thật sự yêu thương cô. Nói ngắn gọn, cô là người cô độc.
- Bằng cách nào anh biết như thế?
- Cô đang thừa nhận là tôi nói
- Anh phán đoán như vậy, vì chính anh cũng rơi vào tình trạng cô độc hệt vậy! – Hoan giận điên.
- Tôi đâu có phủ nhận điều ấy như cô! – Nguyên nhún vai.

Rốt cuộc, họ chọn hai cái sofa kiểu dáng giống nhau tại cửa hàng outlet. Mua hay cái một lúc nên được giảm giá hai mươi lăm phần trăm. Không tệ. Tất nhiên, vẫn có

vài khác biệt. Chẳng hạn vải bọc ghế của Nguyên màu xám với các kẻ sọc nhỏ màu xanh. Còn Hoan ngược lại. Nền xanh, và sọc xám. Họ còn được tặng thêm hai chiếc gối tựa lưng bọc vải mềm. Anh ta đưa luôn chiếc gối cho cô, nheo mắt:

- Của cô đấy!
- Anh không lấy sao?
- Tôi biết cô thích chúng.
- Sao anh biết điều đó? – Hoan cảnh giác.
- Chẳng phải khi sống một mình, các cô giá đều muốn ôm một chiếc gối ngủ đấy sao! – Nguyên lơ đãng gõ ngón tay lên một kệ gỗ xếp tạp chí.

Hoan mím môi, im lặng. Theo nguyên tắc công ty, lẽ phải luôn thuộc về khách hàng. Nếu tiếp tục tranh cãi, chắc chắn, anh ta sẽ lôi cô và mọi thứ liên quan đến cô xuống địa ngục của sự khôi hài. Không ai giỏi hơn anh ta khi thực hiện điều đó.

Những e-mail

Ngày về của mẹ đang gần đến. Và căn hộ của Hoan đang đầy lên.

Các e-mail cô gửi mẹ vững tin hơn. Giờ đây, rút tiền dành dụm trong tài khoản mua thêm món đồ nào đó trong nhà, cô tin rằng, mọi việc sẽ thật ổn, khi mẹ bay về.

Sàn ghế, tủ kệ, các bức tường trống rỗng trong phòng khách lác đác hiện ra một vài bức tranh phong cảnh màu nước do mẹ Hoan vẽ. Chủ Nhật trước, đến tiệm đóng khung các bức ảnh do Nguyên chụp để trang trí cho căn hộ anh ta, cô mang theo tập tranh của mẹ, làm chung một lượt. Những bức tranh với bầu không khí nhẹ xốp xa xăm hơi buồn, nhưng ít nhất, chúng khiến không khí căn hộ bớt lạnh lẽo khô khốc.

Bài trí căn hộ của mình mang lại cảm giác lạ lùng. Khác hẳn công việc cô làm mỗi ngày với các không gian của kẻ khác. Việc lựa chọn đồ vật, suy nghĩ vị trí xếp đặt, thiết kế lại các nguồn sáng đột nhiên đặt Hoan vào tình thế không thể lảng tránh tương lai của chính cô. Chẳng hạn khi đặt bộ sofa nền xanh sọc xám cạnh bức tường kính, phủ tấm khăn trải viền đăng-ten mẹ gửi về lên chiếc bàn kính thanh nhã, những ngày sắp tới bỗng hiện ra trước mắt, khi ngồi bó gối nhìn ra bầu trời trong suốt không một gợn mây. Hoặc những buổi mưa trút chân, nằm im trong lòng ghế, đừng đọc gì hết,

đừng nghĩ gì hết, nếu không muốn rơi thẳng vào cảm giác âm u...

E-mail của mẹ cho biết chuyến đi đã thu xếp xong. Nhưng bà không vui vì lại xảy ra tranh cãi với người sống cùng. Những khó chịu vặt vãnh không bao giờ có thể chấm dứt, ngay cả khi bà chỉ thử dứt bỏ nhịp sống bấy lâu quen thuộc.

E-mail của bố dượng Hoan cho biết ông lo lắng khi những ngày sắp tới phải ở nhà một mình. Nhưng ông không thể cùng về Việt Nam, vì kỳ phép năm đã hết.

Hoan chăm chú đọc các e-mail, tự hỏi, vì sao tất cả đều không thể hài lòng với cuộc đời của mình. Tất cả đều muốn tìm kiếm một điều gì đó. Nhưng can đảm là một điều thật khó khăn. Còn cô thì sao?

Khi cô chống cằm bần thần, góc màn hình báo có e-mail mới.

Từ khách hàng.

Anh ta cho biết mới mua được hai hộp than không khói. Sẽ đưa cho cô một hộp, để dùng cho món thịt nướng trong đêm Giáng sinh. Vì cô là bạn shopping.

Một cây thông nh>

Hợp đồng đã kết thúc đúng hạn. Căn hộ của Nguyên hoàn thành trước Noel năm ngày. Và căn hộ của nữ thiết kế trẻ cũng vậy. Ngày cuối cùng, ah ta còn rut Hoan đi siêu thị, chỉ dẫn cô mua các loại gia vị đóng chai để chế biến món thịt nướng ngon lành trong chớp mắt.

- Anh sẽ làm thịt nướng ở đâu? – Cô thực sự muốn biết.

- Ở khoảnh ban-công 2 mét vuông. Cô cũng vậy chứ?

Hoan gật. Khi anh ta hỏi ai sẽ cùng dự tiệc cuối năm, cô nhắc đến mẹ. Chợt, cô cũng muốn biết về người sẽ dùng món thịt nướng với anh ta, bên cạnh cây thông, trong căn hộ thiết kế đẹp đẽ và nhẹ nhàng ấy. Nhưng một điều gì đấy ngăn cô lại. Hợp đồng kết thúc. Chẳng còn lý do gì để gặp anh ta nữa. Những cuộc sống riêng biệt. Những bận tâm mới. Những vội vã mới. Biết quá rõ về nhau để làm gì?

Hoan về căn hộ của mình. Bầu trời xám mờ. Từ tầng hầm để xe đi lên, gió thốc lạnh. Choàng lại áo khoác, cô chợt khụng lại. Khoảng sân chung của tòa nhà, thảm cỏ

mượt và hồ nước xanh trong vắt, từ lúc nào đó hiện lên một bầy tuần lộc và Santa Claus. Những đám bông tuyết già trắng xóa. Nhưng không khí thì lạnh thật. Lúc bấm nút thang máy, ngón tay Hoan run nhẹ. Có lẽ mẹ đã về, đã tìm thấy thẻ từ vào nhà giấu dưới khe cửa, đã ngồi trong căn hộ xinh xắn. Đã cảm thấy ấm áp trong không gian đầy đủ tiện nghi. Cô rảo nhanh xuyên qua dãy hành lang lờ mờ ánh sáng xanh thăm. Cửa vẫn đóng chặt như khi cô rời đi. Không ai cả.

E-mail của mẹ cho biết chuyến bay của bà đã bị hoãn. Nhân viên hãng máy bay đình công. Không kịp để book vé hãng khác.

Nhưng không sao cả. Vẫn ổn. Dượng rất vui vì mẹ ở lại với ông. Mẹ và dượng đã làm hòa. Ông hứa trưa nay sẽ chở mẹ đi về vùng biển miền Nam, để mẹ vẽ phong cảnh biển mùa Đông. Con đón Noel một mình vậy. Giữ sức khỏe nhé. Mẹ luôn yêu thương con. Joyeux Noel!

Hoan ngồi co chân trong ghế sofa, nhìn ra bầu trời xám trắng. Mặt Trời mùa Đông nhạt màu, không chói mắt. Nhưng cô vẫn đau mắt kính khủng. Tất cả những mệt nhọc của những ngày làm việc bất tận bỗng chốc đổ ụp xuống. Cô đeo lên mắt miếng che có logo hàng không, nằm im, khóc. Người bưu tá hôm trước nói đúng. Không dễ chịu chút nào khi nhận ra mình chỉ là một kẻ ngoài rìa.

Văn phòng thiết kế được nghỉ ba ngày.

Lúc mặc áo khoác để ra ngoài mua vài quyển sách và đĩa nhạc, Hoan lấy ra chiếc mũ beret, trùm lên đầu. Sẽ đọc sách. Sẽ nghe nhạc. Và sẽ ngủ nữa. Ý tưởng về bữa ăn Réveillon đã mất. Khi Hoan xuống hầm để xe, bỗng có điện thoại. Nguyên gọi. Anh ta hỏi nhà cô ở đâu.

- Có việc gì không? – Cô hỏi khô khan.

- Tôi được ông chủ người Nhật tặng cây thông nhỏ! – Lần đầu tiên, anh ta để lộ sự bối rối – Tôi ở một mình. Có lẽ, cây thông dành cho cô và mẹ cô thì tốt hơn.

- Tôi cũng chỉ có một mình. Mẹ tôi không về kịp! – Hoan nói giản dị. Khi nói giản dị, thì sẽ không thấy mình là kẻ tội nghiệp.

Đầu máy bên kia lặng đi. Một vệt gió khiến thảm cỏ xanh trước tòa nhà rờn nhẹ như cái rùng mình. Một đám tuyết từ trên mũ Santa Claus bay nhẹ, rơi xuống mặt nước hồ, khiến vị thiên thần áo đỏ và bầy tuần lộc như sấp vút lên, lướt qua các ô cửa của những căn hộ lặng lẽ, đơn độc.

- Em có muốn tôi đến nhà, mang cho em cây thông? Chúng ta sẽ cùng trang trí nó, và cùng nấu bữa ăn Réveillon ngoài ban công tí hin? – Giọng nói vọng đến, như từ một thế giới khác.
- Có! – Hoan chầm chập đáp khẽ, cũng thì thầm.

HẢI MIÊN

ĐỎ NHƯ LỬA CHÁY

1.

Khi anh trông thấy người phụ nữ đó, mặc chiếc áo đầm đỏ như lửa cháy, tay dắt theo một đứa nhỏ, anh thốt kêu lên: “Lạy Chúa! Con chưa từng phạm tội. Xin Người đừng để con phạm tội”.

Nhưng Chúa thì bận rộn, cả loài người cần đến Người, ngoài ra Ông còn phải giải quyết một số việc riêng, mà đứa bé đã nắm tay người phụ nữ lôi tuột chị đến bên anh, vỗ vỗ vào chiếc ghế kế bên:

- Con thích ngồi ở đây, với chú này.

Người mẹ (chắc thế rồi) nở với anh một nụ cười nhã nhặn, như xin phép, như xin lỗi đã làm phiền. Rồi chờ khi anh đưa tay mồi, chị nhẹ nhàng ngồi xuống. Trong phút chốc tình cờ, ánh mắt họ giao nhau. Rồi nhanh chóng nhìn lảng đi nơi khác. Nhưng chỉ trong một tích tắc ấy thôi, anh đọc thấy sự muộn phiền bối rối của chị và chị đọc thấy ánh mắt thẳng thắn của anh.

Trong anh, gào lên một thứ tiếng nói, như mệnh lệnh, như van nài, của một thứ bản năng sâu kín nhất, khi đối diện một nguy cơ, nỗi bất an, rằng hoặc là anh phải đứng dậy, đi chỗ khác. Hoặc là anh sẽ lún bước với người phụ nữ này. Hoặc là họ sẽ mắc vào cái bẫy tai quái của ông già số mệnh.

Nhưng khi anh đang tìm một cái cớ đủ lịch sự để đứng lên thì đứa bé, độ hơn 4 tuổi, đã quay sang mẹ nó, và hỏi:

- Mẹ, chú này tên gì?

Chị nhìn anh, nhuộm mắt cười. Anh đáp lời cô bé:

- Chú tên Phong. Còn cháu?

- Cháu là Vôva. Chú mấy tuổi?

Anh bật cười:

- Chú ba mươi hai tuổi.

Đứa bé chăm chăm nhìn anh, hỏi tiếp:

- Răng của chú mấy tuổi?

(Ôi, trẻ con!)

- Cũng ba mươi hai tuổi.

- Vậy mắt chú mấy tuổi?

- Cũng ba hai tuổi.

- Còn tóc của chú?

- Cũng ba hai tuổi.

Cô bé thở một hơi dài, chu tròn đôi môi đỏ thắm, thất vọng kết luận:

- Cái gì của chú cũng ba hai tuổi hết!

Cả anh và chị cùng bật cười. Anh thấy yêu đứa bé này quá đỗi. Và mẹ của bé, mùi nước hoa sâu thẳm của nàng, dịu ngọt, huyền hoặc như mùi gỗ rừng già nhiệt đới... Anh không sao đứng lên nổi.

Đó là ngày anh gặp chị, người phụ nữ mặc tấm áo đỏ như lửa cháy, tay dắt theo một đứa nhỏ, luôn mở rộng mắt và hỏi: “Đây là cái gì? Nó mấy tuổi?”.

Anh tên Phong. Anh ba mươi hai tuổi. Anh làm thiết kế nội thất. Hôm đó, anh mặc chiếc sơ – mi màu tro.

Anh có vợ. Và chưa từng phạm tội.

2. Để tránh việc có quá nhiều người nhầm họ là hai vợ chồng và một đứa con, chị xin phép anh qua bàn khác ngồi. Anh nhún vai:

- Chỉ sợ chị phiền, còn tôi thì không sao cả. Đâu phải sự hiểu lầm nào cũng tệ!

Chị ôm vai con, cười, nụ cười sáng bừng, hồn nhiên và trẻ như một thiếu nữ (một phụ nữ với đôi mắt muộn phiền bối rối và nụ cười thiếu nữ, tại sao lại có người như vậy? Vì tại sao anh lại gặp gỡ?)

- Chúng tôi là hai người phụ nữ tự do.

Đứa bé cười khanh khách, nói tiếp theo mẹ:

- Tự do như cánh chim trời!

“Chúng tôi tự do”, tự dung anh như cất được tảng đá đè nặng trên ngực khi nghe chị nói điều đó. Làm như anh cũng là một người tự do!

Trời mưa như một cái thùng dốc người đáy khi buổi tiệc tàn. Người mẹ bối rối nhìn trời. Còn Vôva thì chỉ chực vùng khỏi tay mẹ để chạy ào ra hiên, nghịch nước. Anh ái ngại hỏi:

- Chị và bé đến đây bằng g

- Chúng tôi đi xe buýt.

Anh biết bến xe buýt đó, cách khách sạn nơi họ đứng chừng năm, bảy phút đi bộ.

- Hay chị quá giang xe của tôi, ít nhất cũng không phải chờ đợi hoặc ướt sũng.

Đứa bé reo lên:

- Chú Phong có xe hơi hả? Xe của chú mấy tuổi?

Phong nâng nhẹ cầm nó:

- Xe chú năm tuổi.

Lần này, nó ngạc nhiên, so vai và bĩu môi, ý bảo “Sao không phải là ba hai tuổi?”. Nhưng nó chỉ nói:

- Cháu thích xe hơi.

Anh phân trần:

- Một chiếc xe cũ, nhỏ và thấp, chạy chậm. Một con rùa thì đúng hơn.

- Tôi thích con rùa đó, vì nó có cái mai đủ lớn cho tất cả chúng ta ẩn náu – chị cười, nói đùa. Một lần nữa anh lại phải quay nhìn chị. Mọi thứ đối với chị đều tự nhiên, nhẹ nhõm, và có chút hài hước. Những phẩm chất thường thấy ở đàn ông nhiều hơn là ở phụ nữ. Nhưng phẩm chất đó ở chị càng tuyệt vời, khi nó được diễn đạt bằng giọng nói gợi cảm với những cử chỉ duyên dáng của nữ tính.

Đứa bé thật sự vui thích với chiếc xe. Nó liên tục cầm nắm, sờ mó hết bộ phận này đến bộ phận khác, hỏi anh về tên gọi, dùng để làm gì. Sau đó luôn luôn kèm theo một câu bình luận thật buồn cười. Và khi anh chỉ mong nó im lặng để anh có thể trò chuyện với mẹ của bé, thì nó lăn ra ngủ, đầu ngoeo sang một bên, đôi môi đỏ thắm dấu ra. Một đứa bé thật đáng yêu, và cũng thật biết điều, anh thảm nghĩ.

- Vợ anh đây, phải không?

Chỉ vào tấm ảnh để trên xe, chị hỏi. Anh gật đầu, không phải không có phần hân diện.

- Cô ấy trẻ, và thật đẹp, hiền dịu. Cô ấy yêu anh nhiều.

Chị làm anh bất ngờ. Chưa người nào nói với anh về vợ anh như vậy, ít nhất là ở lần gặp đầu tiên.

Đáng lẽ trò chuyện với chị, anh lại nghĩ về vợ. Anh yêu nàng ba năm, và đã chung sống với nàng được hai năm. Tất cả ý nghĩ của anh về vợ là “cô ấy trẻ, xinh và ngoan”.

3. Như một phép lịch sự tối thiểu, chị mời anh vào nhà uống trà. Anh biết mình nên từ chối và phỏng xe đi, coi như một trong muôn vàn cuộc gặp gỡ tình cờ, ngắn ngủi khác. Nhưng đứa bé thức dậy và bày tỏ một lòng mến khách nhiệt thành, hơn mẹ nó rất nhiều. Nó cứ nắm lấy tay anh và nài nỉ:

- Chú vào đi, vào nhà cháu đi. Rồi chú sẽ thấy, đó là một thiên đường.

Anh cười, nói như thanh minh:

- Chị có một cô chủ nhô hiếu khách chưa từng thấy.

Chị mở rộng cánh cửa, nói với anh:

- ThẬy kỳ lạ, nó chỉ như vậy với anh thôi. Trước đây, cứ gặp nam giới là Vôva cau mặt lại, lầm lỳ, khó vâng lời nữa.

- Tôi cũng vậy. Tôi chỉ thật sự chú ý đến trẻ con và thấy chúng thú vị từ khi gặp Vôva. Trước đây, tôi rất ngại con nít, chỉ không ngại những cô bé từ 18 tuổi trở lên thôi.

ị bật cười vui vẻ và mời anh vào nhà.

Khi bước qua ngưỡng cửa, anh thấy gì?

Một tiểu thiên đường bày ra trước mắt anh, hay đơn giản hơn, là một chiếc tổ êm ái và ấm áp. Căn phòng nhỏ gọn gàng, bài trí giản dị nhưng rất chọn lọc, màu sắc tươi sáng, ghế sofa êm và ấm áp như một vòng tay ôm. Một chốc sau, căn phòng nhỏ dậy lên thơm nức mùi cà phê, ca cao, sữa và bánh nướng. “Nếu mình đang không có một căn nhà khác chờ đợi, nếu mình là một khách qua đường, thèm một chỗ ngả lưng mà lọt vào đây thì sao nhỉ?”, anh tự hỏi mình.

- Con ghét sữa!

Đứa bé la to khi mẹ nó đưa ly sữa ấm cho nó. Nhưng bắt gặp ánh mắt nghiêm khắc của mẹ, nó ngoan ngoãn đón lấy, vừa uống vừa nhún nhún trên ghế, trông hạnh phúc và yêu đời, chứ không có vẻ gì là “ghét sữa” cả. Anh tự nhủ: “Ánh mắt nàng có uy lực. Không hiểu nam giới có như đứa trẻ kia không, thường la to ‘tôi ghét lấy vợ’, cho đến khi bắt gặp nàng...”

Nàng ngồi vào chiếc ghế bên phải anh, uống cacao thật nhiều sữa. Trông chị mềm mại, thoải mái, tự nhiên trong căn phòng ấm áp, xinh xắn của mình. Ở mẹ con chị và căn nhà của họ, toát lên một vẻ an nhiên, mãn nguyện, hoàn toàn không thấy bóng dáng của cái gọi là quạnh quẽ, món thường thấy ở những ngôi nhà thiếu đàn ông.

Cô bé nhờ anh sửa cho nó một món đồ chơi. Và khi anh chỉnh lại dây cót, chiếc xe hình con chó đốm lại chạy ro ro, cô bé khoái chí cười vang và bảo mẹ:

- Mẹ, mẹ đọc thơ cho chú Phong nghe đi.

Chị giải thích:

- Để cảm ơn ai, Vôva lại bảo tôi đọc thơ, không cần biết người đó có thích hay không.

- Mẹ, mẹ đọc thơ đi chứ.

Đứa bé thúc giục. Chị với tay lấy một cuốn sách trên giá, và nhún vai nhìn anh, ý bảo: “Anh dành chịu khó vậy

Với một giọng trầm trồ, có hơi thở buồn rầu và đầy xúc cảm, chị đọc lời đề từ: “Họ yêu nhau, nhưng chẳng người nào muốn nói ra”.

- A, mẹ đọc thơ Nga!

Đứa bé reo lên, anh giật mình, bảo chị:

- Vôva làm tôi mặc cảm về kiến thức văn chương của mình quá.

Chị lắc đầu, có ý bảo đừng để ý đến nó, khi cô bé đã tự nhiên ngồi cuộn tròn trong lòng anh, nhấm nháp bánh nướng và làm rơi đầy vụn bánh xuống áo anh.

Họ yêu nhau từ lâu và đầm thắm

Khắc khoải buồn và say đắm cuồng điên

Nhưng như thù, hai người cùng lẩn tránh

Và lời đổi trao nhạt nhẽo, tẻ buồn

Họ chia tay, đau thâm và kiêu hãnh

Bóng dáng yêu chỉ thảng gặp trong mơ

Thần chết đến: trời bên kia hội ngộ...

Nhưng còn đâu nhận lại được người xưa

Bài thơ Nga đó, anh nghe nàng đọc vào tối đó, thay cho lời cảm ơn của hai mẹ con gửi đến anh, anh đâu ngờ, sẽ vận vào đời anh. Không, vào đời họ, như một định mệnh.

Khi anh đứng dậy, cố che giấu vẻ luyến tiếc, từ biệt ho ra về, đứa bé thốt lên: “Đã ở thiên đường, tại sao chú lại còn đi đâu!?

Anh sững sờ nhìn đứa bé.

Những chân lý vĩ đại nhất thường mượn đôi môi của trẻ con để thốt lên.

Những sự thật giản dị nhất thường bị người lớn làm cho rối tung và phức tạp. Rồi lẩn tránh.

Anh suýt bảo như vậy, nếu như chị không bật cười và giải thích:

- Anh bị Vôva lừa rồi. Nó thường nói như một cuốn sách vậy đó, vì nó nhớ gần hết những gì tôi đọc cho nó nghe.

4. Trong những sự tình cờ nhất luôn có những sắp đặt vô hình.

Trong những hạnh phúc trọn vẹn nhất luôn ẩn giấu những điều nhạt nhẽo.

Trong người đàn ông vững vàng, hài lòng nhất về vợ mình, vẫn ngủ yên một khao khát.

Cho đến một ngày, khao khát ấy thức dậy.

5. Anh yêu Chi Mai, vợ mình. Chi Mai tôn sùng anh, như một thố dân tôn sùng Mặt Trời. Họ không giàu, nhưng đầy đủ. Chi Mai mãn nguyện. Anh nghĩ mình hạnh phúc.

Nhưng dạo gần đây, anh thường nhớ tới bé Vôva. Và mẹ của nó. Có đôi khi, anh ngồi hàng giờ trước hiên nhà, và nghĩ về họ. Dưới vẻ mặt phảng lặng của anh, mọi thứ đã không còn phảng lặng. Cảm giác nhung nhớ từ lâu mất đi, giờ bỗng thức dậy, cồn cào. Anh tự nhủ rằng, nếu mình cố gắng, mình sẽ thắng được con sâu gặm nhấm trái tim đó. Nó sẽ ngủ yên.

Nó sẽ để cho anh

6. Một ngày, chưa bao giờ trước đó, trong điện thoại di động của anh vang lên tiếng một đứa con nít: “Chú Phongơi, con chó đốm của cháu không chạy nữa. Mẹ nói nó bệnh. Cháu thấy nó gần chết rồi. Sao chú không tới. Chú biết làm nó sống lại”. Giọng Vôva muốn khóc.

- Sao cháu biết số điện thoại của chú?

- Vì con chó đốm của cháu cần chú.

Trước đây, anh không hề quan tâm đến con nít. Anh chưa bao giờ là bạn của chúng. Nhưng đây là Vôva.

7. Khi anh tới, chị mặc một tấm áo đỏ rực như lửa. Mái tóc dày đen xanh của chị xõa xuống vai, ngời lên một thứ sức sống mãnh liệt. Như thiêu đốt.

Chị vừa bước ra từ phòng tắm, trắng muốt, tinh sạch và thơm mát. Gần giống như một cánh hoa.

Thấy anh, chị mỉm cười, giản dị như đón một người bạn. Trong ánh mắt tinh lăng chị nhìn anh, thật khó đoán biết chị có chút gì như sự mừng rõ hay không.

Chị pha cà phê cho anh, mời anh ăn một chút mứt chị mới làm hôm qua và ngồi yên lặng đọc sách, khi anh và Vôva trò chuyện và “chữa bệnh” cho con chó đốm, những câu chuyện thay đổi để tài liên tục bất tận. Thỉnh thoảng, chị ngưng đọc, nhìn sang họ, mỉm cười.

Bằng sự tinh nhạy đặc biệt, anh biết, mỗi khi anh nói, chị ngưng đọc, lắng nghe. Nhưng nét mặt không hề thay đổi. Một vẻ bình thản và phảng lặng, như là không cảm xúc.

Con chó đốm ngúc ngoắc đuôi chạy đi. Vôva giục mẹ

- Mẹ đọc thơ đi.

Nhưng chị bảo chú Phong sẽ ốm, nếu con cứ cảm ơn chú bằng cách đó. Chị rủ:

- Chúng ta hát tặng chú một bài đi. Như vậy chú đỡ trầm cảm hơn.

Anh nhịp nhịp chân nghe họ hát: “Tôi yêu bạn, bạn yêu tôi. Cuộc đời này thật là đáng sống...” Chị hát giọng trầm. Vôva hát giọng Vôva, cao chót lói.

Một bài hát của thiếu nhi. Nhưng anh lại nghĩ suy kiểu suy nghĩ của người lớn. Và thở dài.

Một lúc, nàng nhắm mắt, có thể là thiếp ngủ chốc lát.

Lúc này, nếu ta ôm nàng vào lòng. Nếu ta đặt lên đôi môi ẩm ướt của nàng một nụ hôn. Nếu ta đặt một ngón tay lên chiếc cổ áo đỏ rực như lửa cháy kia... Có lẽ nàng vẫn nhắm nghiền mắt và thiếp ngủ như thế. Như thể nàng sinh ra, là để cho anh. Là thuộc về anh. Việc của nàng chỉ là chờ đợi. Chờ đợi và không thôi thúc.

Nhưng nếu vì một lý do gì đó, anh không đến được với nàng, thì sao? Nàng sẽ lại nắm tay cô con gái nhỏ của mình, cười vang, an nhiên đi tiếp cuộc hành trình của họ.

Như là hạnh phúc của họ đã sẵn có đó. Không có anh, nơi đây cũng đã là một tiểu thiên đường.

- Có điều gì đang khuấy động tâm trí anh, phải không?

Đột nhiên, chị cất tiếng. Và anh biết mình không phải trả lời. Chị đứng dậy, bế Vôva đã say ngủ trong lòng anh, đặt vào giường. Chó đốm đã chạy rồi. Cà phê đã uống cạn rồi. Bé Vôva cũng đã ngủ. Những điều muốn nói đằng nào cũng không thể nói. Anh còn việc gì để ở lại đây?

Họ yêu nhau từ lâu và đầm thắm

Khắc khoải buồn và say đắm cuồng điên...

Những câu thơ ấy vang lên trong anh, bằng giọng đọc của chị, không biết lần thứ bao nhiêu, kể từ hôm anh được chị và bé Vôva “cảm ơn” bằng bài thơ này.

8. Lúc anh lái xe về, Chi Mai ngồi nhìn qua cửa sổ.

Nàng vui ríu rít như chim. Nàng nói về món bánh cuốn mà nàng tự tay xay bộ, tráng bánh, làm nhân. Để cảm ơn nàng, anh cắm cúi ăn thật nhiều. Có một lúc, một giọt nước mắt to tướng rơi xuống đĩa bánh. Không phân định được là dành cho người phụ nữ nào. Hay là dành cho chính mình.

Anh ngồi hàng giờ trước hiên nhà. Và nhớ về họ, bên cạnh Chi Mai. Anh không nói một tiếng nào. Chi Mai cố gắng thở thật nhẹ. Anh thấy thương vợ mình, nhưng anh không biết làm gì để bày tỏ tình cảm đó. Miệng lưỡi của anh, chân tay của anh, tất thảy chúng đều bất động trước vợ mình. Chúng muốn một điều gì khác. Chúng có những niềm khát khao khác, anh không thể điều khiển.

9. Anh đã gần như quên được đường đến nhà nàng. Bằng cách mỗi tối bắc ghế ngồi hàng giờ liền trước hiên nhà. Mắt nhìn đăm đăm vào một cái cây nào đó. Không nói gì hết.

Anh cố gắng tỏ ra mình kiên cường. Anh lao vào làm việc như đó là lẽ sống của anh. Anh cười nói và tấu hài.

Nhưng trong thâm tâm, anh biết mình buồn.

Chi Mai cũng lặng lẽ như anh. Nàng cố tìm hiểu xem điều gì đã chiếm hữu chồng nàng. Chi Mai đau khổ, nỗi đau khổ cho nàng và cả cho anh.

Những mối tình, nếu không được cả hai chăm sóc và vun xới, thì trước sau gì cũng chết. Anh tự nhủ như vậy. Và anh khắc khoải chờ đợi ngày nó lui tà

Nhưng trên thực tế, trái tim anh cứ tiếp máu cho nó, mỗi ngày, mỗi giờ.

Anh cùng Chi Mai đi du lịch, thật xa và dài ngày. Sau một chuyến đi, mình như trở thành một người mới, anh hy vọng vào điều đó. Chi Mai thích biển, anh thích núi, và họ đi biển. Ở biển, mỗi hoàng hôn, anh lại đứng tì ngực vào ban – công, nhìn Mặt Trời lặn hàng giờ liền. Lâu lâu, nhìn ra bãi tắm thấy Chi Mai đang một mình nghịch cát ngoài ấy, anh đưa tay vẫy và mỉm cười với nàng, những nụ cười nặng trĩu.

Vào một hôm anh đang đứng tì ngực vào ban – công nhìn Mặt Trời như thế, thì anh nhận được tin nhắn của chị: “Xin anh hãy đến. Sức sống đang rời bỏ thiên đường của chúng tôi, từng ngày”.

Chiếc máy trong tay anh run lên, muốn tan chảy ra. Một lúc, anh tự sỉ vả mình. Buộc một phụ nữ như chị phải kết liễu niềm kiêu hãnh của mình đều thốt lên điều đó, có phải là anh đã hơm hĩnh quá không, độc ác quá không? Và như vậy, cũng đã là phạm tội rồi không!?

Anh bảo vợ sửa soạn về lại thành phố ngay chuyến tàu tốc hành đầu tiên của sáng hôm sau. Chi Mai vâng lời anh nhưng không giấu được vẻ băn khoăn. Anh im lặng, không nói lý do. Anh thường xuyên như vậy, khi cần phải nói dối thì im lặng.

Anh sửa soạn đến nhà chị, như đi nghênh đón số phận của mình. Cho dù số phận đó thế nào đi nữa, anh cũng muốn biết. Cũng không còn cách nào khác. Càng trốn chạy, nó càng luồn sau vào trái tim anh, tụ lại thành một nỗi buồn rầu, dìm cuộc sống của anh trong những chiều mưa triền miên. Những chiều mưa không biết có ngày tận.

10. Không chỉ cơ thể, mà cả trái tim anh cũng run lên, khi Vôva theo một cô gái hàng xóm đi xem phim. Hàng rào hồn nhiên vững chắc nhất giữa họ đột nhiên bị dỡ bỏ. Và cả hai hoảng hốt, lo sợ. Lý trí bảo họ tháo chạy, nhưng tình cảm và toàn bộ cơ thể họ chống lại mệnh lệnh đó.

Cơ thể và trái tim chúng ta có những lý lẽ riêng, những mong muốn riêng, những đòi hỏi riêng, những quy luật riêng mà không phải lúc nào cũng cần sự can thiệp của lý trí. "Khi yêu, tôi cho cơ thể của tôi quyền tự do hành động", người phụ nữ viết văn thông minh nhất thế giới đã viết ra câu đó. Vậy tại sao ta, những người kém thông minh hơn, lại không tin theo?

Nhưng anh không biết bắt đầu từ đâu.

Trong dáng vẻ chị ngồi, trong đôi tay chị ngoan ngoãn buông xuôi theo thành ghế sofa, không có sự phòng thủ nào cả. Nhưng trong đôi mắt đen loáng nước, rất thông minh và bí ẩn của chị, lại cho thấy một lời cảnh báo. Rằng chị là một bí mật bất khả xâm phạm.

Rồi, không biết bắt đầu từ ai trước, họ giải phóng cho nhau khỏi những che đậy và vướng víu.

Và anh trôi đi, như trong một giấc mơ.

Chị nằm đó, dưới mắt anh bồng bềnh trăng muốt giữa quần vải đỏ, như một đóa thạch tuyết bồng bềnh trên phiến lá của nó. Khi bắt gặp ánh mắt anh nhìn, chị hơi co người lại. Yêu vô cùng vẻ e thẹn tự nhiên của một người đàn bà, ngay cả khi họ đã thuộc về người đàn ông mà họ mong muốn nhất.

Khi chị bị bao bọc bởi vải vóc, trông chị hơi gầy và mảnh mai. Nhưng khi cơ thể chị được bộc lộ, anh ngạc nhiên thấy chị thật tròn đầy, mềm mại với những dẻ xương nhỏ nhắn. Đôi chân chị dài, mềm dẻo và linh hoạt, như của một nghệ sĩ xiếc. Cả cơ thể chị thoát khỏi cái vẻ điềm tĩnh thường ngày, để nhập vào một điệu vũ thầm lặng với tất cả sự sôi nổi và đam mê, bồng bột. Nhưng vẫn e dè. Cái e dè muôn thuở của người đàn bà phương Đông.

Có một lúc, từ đôi mắt nhắm nghiền của nàng, hai giọt nước mắt lớn ứa ra. Nàng nói, tiếng như có vết xước, chân thành và cầu khẩn:

- Đừng kết tội em. Đừng đánh giá em.

Chỉ trong những giây phút ngắn ngủi, với sự tiếp xúc và lắng nghe của mọi giác quan, mọi bộ phận của hai cơ thể, anh hiểu nàng nhiều hơn bao nhiêu giờ liền họ ngồi bên nhau, trước đó

Trong những giây phút hư ảo đó, nàng bộc lộ mình chân thực và hoàn toàn. Vẻ điềm tĩnh nhưng quyết liệt của nàng. Niềm kiêu hãnh cứng rắn nhưng yếu đuối và đa cảm

của nàng. Sự kiên cường và nỗi tuyệt vọng của nàng. Những giằng co và những thỏa hiệp của nàng. Hạnh phúc và nỗi đau khổ của nàng. Tất cả được nói lên bởi nhịp điệu của cơ thể nàng, một cơ thể mềm dẻo và linh hoạt, có ngôn ngữ riêng, đầy sức biểu cảm.

Hòa điệu với ngôn ngữ đặc biệt đó, là những cảm xúc và năng lượng trong anh được khai phá. Anh hoàn toàn thoát khỏi nhịp điệu hoặc uể oải hoặc vội vã thường ngày để cất lên một thứ nhịp điệu nhiều biến tấu hơn, dịu dàng hơn nhưng cũng mãnh liệt hơn.

Trước đó, anh thường cho rằng, con người chỉ có một thứ ngôn ngữ hiệu quả để diễn đạt bản thân, và anh cũng chỉ sử dụng nó: Tiếng nói, chữ viết. Ngoài ra, không còn một phương tiện diễn đạt nào khác. Và anh say mê những con chữ, ngụp lặn trong nó, chơi đùa với nó, sáng tạo trên nó, như một nghệ sĩ xiếc tung hứng với quả bóng nhỏ trong tay mình. Và anh lấy làm vui thích vì điều đó. Anh cũng kiêu ngạo vì điều đó, rằng trên đôi môi anh, dưới những đầu ngón tay anh, tiếng nói và chữ viết tuôn ra như một dòng thác vô tận, với những lung linh biến hóa không ai ngờ trước được.

Cho đến những giây phút này, khi anh dùng đến mọi giác quan, mọi tế bào để lắng nghe và cảm nhận thứ ngôn ngữ khác từ cơ thể nàng, anh tự cười mình hờ hĩnh. Thực ra, thứ ngôn ngữ ký hiệu chỉ là những cái vỏ trống rỗng. Rất nhiều khi chúng bất lực. Ngôn ngữ cơ thể nàng không vậy. Chúng khơi mở những nguồn cảm xúc mới, chúng giải thoát những ý niệm bí tù hãm và chúng giải phóng những nguồn năng lượng chìm ẩn trong anh.

Khi nàng chuồi khỏi anh, anh hốt nhiên hoảng sợ, về những ngày không có nàng. Anh muốn níu nàng lại. Nhưng trong tay anh, chỉ là một nhúm satin rực đỏ.

Anh mở mắt. Hương thơm của chị vẫn còn lẩn khuất đâu đó. Trên ngón tay đeo nhẫn của anh, còn in một vết son của chị. Nhưng anh, y phục hoàn toàn chỉnh tề. Thậm chí, đôi tất dưới chân anh vẫn còn ôm gọn lấy bàn chân. Và khi nàng bước ra từ nhà sau, trên tay bưng tô súp nghi ngút khói, thì trên người nàng, tấm áo rộng đỏ thắm đó, không một nếp nhăn.

Anh khép mắt lại hồi nhớ về những cảm xúc vừa trải qua. Rốt cuộc là anh và nàng, vừa trải qua những hoan lạc thật sự, hay chỉ là một giấc mơ, một đợt sóng tưởng tượng giao thoa của cả hai người?

11. Anh rời khỏi nhà nàng khi đêm đã về khuya. Nhưng Vôva vẫn muốn anh ngồi

nghe nó huyên thuyên về bộ phim thần thoại mà nó vừa xem. Vôva nhắc lại anh, “Đã ở thiên đường, sao chú còn đi đâu?” Anh dịu dàng nói với Vôva, như với một người bạn:

- Chú phải rời bỏ, để thiên đường mãi là thiên đường.

Ngược đôi mắt tròn to, thông minh và nhạy cảm nhìn lâu vào mặt anh, Vôva hỏi:

- Chú buồn, phải không ạ?

Anh không chỉ buồn.

Anh muốn khóc.

Anh muốn gào lên.

- Tại sao hoàng tử lại nói: “Ai đang yêu mà chẳng đớn đau?”

Vôva là vậy. Nó thường đuổi theo những thắc mắc của nó, thay bằng tiếp tục đề tài mà nó vừa khơi ra.

12. Đã nhiều buổi chiều trôi qua.

Anh bắc ghế ra hiên, ngồi im lặng hàng giờ liền. Mắt anh nhìn đăm đắm vào một cái cây trong vườn. Nhưng không thấy gì hết. Cũng không nghĩ gì hết. Chỉ có cơ thể trắng muốt của chị bồng bềnh giữa quần lụa đỏ, như một đóa thạch tuyết nổi giữa phiến lá của nó, cứ như một thách đố trước mắt anh...

Anh chăm chú nhìn vào cuốn sách để trước mặt, cuốn sách về người đàn ông đang sống một cuộc đời bình thường, cùng với vợ, đột nhiên tìm thấy số mệnh của mình, vào năm anh ta hơn ba mươi tuổi, vào một buổi sáng anh ta đi tìm bắt sưu tầm côn trùng. Anh ta lọt xuống hố cát, ở dưới ấy đã có sẵn một người đàn bà, và số phận anh ta là mãi mãi ở lại dưới ấy, cùng với người đàn bà xúc cát đổ đi mỗi ngày, nếu không muốn cả hai bị chôn sống trong hố cát đó.

Anh đọc lơ đãnh nhưng vẫn có thể nở một nụ cười chua chát.

Anh nói với Chi Mai, ngồi đan móc bên cạnh anh, lùi về phía sau một chút:

- Nếu em muốn thở dài, em cứ thở dài.

Chi Mai, nói nhỏ, thầm đầm nỗi buồn rầu sau một thoáng ngập ngừng:

- Sao anh không đi đến một nơi nào đó. Em thấy anh đang chết dần.

Bằng câu nói đó, Chi Mai giữ anh ở lại mãi mãi với nàng.

13. Ở cơ quan anh vẫn tung hứng với những con chữ của mình. Anh làm việc nhiều hơn. Và ngôn từ của anh nhiều sức nặng hơn. Không ai nhận thấy có điều gì lạ ở anh. Anh cố gắng tỏ ra kiên cường. Anh cười nói và tấu hài. Nhưng trong thâm tâm, anh biết mình buồn.

14. Đến ngày thứ mười ba, anh đầu hàng chính mình. Từ cơ quan, anh lái xe đến thẳng nhà nàng. Anh chỉ muốn nhìn thấy nàng, từ xa thôi, và hoàn toàn lặng lẽ. Anh cũng ao ước được nghe tiếng Vôva, ca hát hay thắc mắc một điều gì đó, với mẹ. Anh như kẻ độc hành trên sa mạc. Cô đơn. Buồn bã. Và khát cháy. Ảo ảnh của ốc đảo cứ bồng bềnh trong tâm trí.

Hoàn toàn im lặng. Cửa khóa. Những vật cỏ xanh tươi trước cổng đã úa vàng và khô đi. Một tấm biển kẻ sơn xanh treo lủng lẳng trước cổng “NHÀ BÁN”, địa chỉ liên lạc của một công ty môi giới địa ốc quen thuộc.

Hoàn toàn im lặng. Thiên đường đã rời bỏ ngôi nhà của nó.

Anh đứng bất động trước cánh cổng, chưa quen thuộc nhưng đã quá đỗi thân yêu ấy, và không muốn rời chân đi đâu nữa. Cho đến khi cô gái hàng xóm, cô gái đã đưa Vôva đi coi phim hôm nào, rụt rè tiến đến bên anh, đưa cho anh một gói quà nhỏ, nói với anh bằng giọng cảm thông sâu xa: “Ông ta đã về, và đưa họ đi”.

Cầm gói quà nhỏ trên tay, mùi nước hoa quen thuộc của nàng kín đáo luồn sâu vào hơi thở anh. Anh run lên và biết rằng, cuộc chiến đấu chống lại nàng và bản thân anh, thế là từ đây đã có người chấm dứt hộ anh.

“Em và Vôva đã nói dối anh, ở lần gặp gỡ đầu tiên, rằng em và Vôva là hai người phụ nữ tự do, tự do như cánh chim trời. Em cũng không hiểu điều gì đã buộc em phải nói dối anh như vậy.

Em sẽ sống một đời vui, vì đã một lần gặp anh” (**)

Thốt nhiên, anh thấy căm giận nàng, khi nàng dùng câu này với anh, “em sẽ sống một đời vui, vì đã một lần gặp anh”. Nó là sự vô vọng, nàng không biết sao? Nó chặn đứng hy vọng và nỗ lực của một người.

Nhưng rồi, anh cũng bình tâm lại. Như mọi người đàn ông đang yêu trên thế gian này, vẫn đau đớn cho người mình yêu hơn cho bản thân mình. Nàng như thế nào khi viết cho anh mấy dòng ngắn ngủi đó?

Nàng gửi lại cho anh, lọ nước hoa nàng dùng, chỉ còn hơn một nửa. Khi anh mở nắp lọ, mùi gỗ rừng già nhiệt đới, với anh đã là mùi cơ thể nàng, lặng lẽ bay lên, luồn sâu vào lồng ngực anh, là lúc anh muốn khóc lên, anh muốn gào lên. Tại sao số phận của anh lại là như vậy? Tại sao số phận của họ lại là như vậy?

Số phận, tại sao lại được quyền nhầm lẫn?

Anh vào xe hơi. Cho nổ máy. Vội vã mở nhạc. Anh cần một sự khuấy động, đánh lạc hướng tâm trí. Nhưng rồi anh nhanh chóng tắt phut nhạc đi, gục đầu xuống vô – lặng

Ôi, người đàn bà của anh, người đàn bà của cả một đời anh! Đừng ai nói với anh rằng tri âm, nghĩa là một lần gặp gỡ đủ cho cả một đời! Cảm giác có một đôi mắt cứ đau đáu nhìn mình, anh ngẩng lên, và thấy ảnh của Chi Mai. Trong ánh, trông nàng buồn, như muốn khóc. Nàng trẻ. Nàng đẹp. Nàng hiền dịu. Và nàng yêu anh.

15. Ngày lại ngày trôi qua.

Này nắng. Và ngày mưa.

Tất cả trôi qua trước mắt anh.

16. Mỗi khi cảm giác nhung nhớ thiêu đốt trong anh, anh lại hé mở lọ nước hoa, và hít một hơi sâu, vào tận lồng ngực, vào tận mỗi tế bào. Có lúc, anh cảm nhận rõ ràng, tâm hồn anh cũng giống như một cơ thể, nó có đôi lá phổi, và nó được nuôi sống bằng mùi thơm của tinh chất gỗ rừng già.

Mùi nước hoa quen thuộc, luôn khiến anh nhớ về nàng, cơ thể nàng, và đêm hôm đó.

Nhiều năm trôi qua, anh vẫn không thôi day dứt, rằng cái đêm đó, ở nhà nàng, họ đã hoàn toàn thuộc về nhau chưa? Hay chỉ là một giao thoa giấc mơ của hai người?

Nếu lần nào, anh làm vương một chút nước hoa trên ngón tay mình, thì đêm hôm đó, anh mơ thấy nàng, và anh, trên chiếc sofa ở nhà nàng, với chiếc áo rộng đỏ như lửa cháy...

Trong anh, nung nhớ và khao khát cứ quyết chặt vào nhau. Và anh không sao từ bỏ. Anh tin rằng, nếu một ngày nào đó, lọ nước hoa này khô cạn, anh không còn tìm thấy hương thơm cơ thể nàng nữa, thì anh sẽ như người đi trên sa mạc. Chân vẫn bước đi. Đôi lá phổi khô cháy. Không còn mơ thấy ốc đảo. Một cái xác rỗng không.

Lọ nước hoa sau nhiều năm không vơi cạn, mãi mãi ở định mức cũ. Dù anh ghé thăm nó, mỗi tuần.

17. Một ngày, Chi Mai lặng lẽ ngã xuống giường bệnh. Nàng chết, không vì một lý do nào cả. Thì lọ nước hoa cạn dần. Một năm sau, chỉ còn một chút hương thơm vương vấn nơi đáy lọ. Và trong ký ức anh.

Đặt bó hoa xuống mộ vợ, và đứng mãi không muốn về, hai giọt nước mắt hiếm hoi lặng lẽ bò ra khỏi mắt anh, anh quỳ xuống mộ, áp mặt lên cỏ, gửi xuống cho nàng một nụ hôn, vào cái ngày anh đã hiểu ra tất cả mọi điều, về lọ nước hoa. Lọ nước hoa không kỳ lạ, chỉ có vợ anh...

Những buổi chiều nắng tắt dần sau ngọn cây, anh lại bắc ghế ra trước hiên nhà. Và ngồi đó, hàng giờ liền, im lặng.

THÙY VY

CHUYỆN TÌNH HOA CÚC DẠI[6]

B Úc tranh hoa cúc

Tôi đã 25 tuổi rồi mà vẫn chỉ có một mình, sống cùng ông ở Amsterdam, tôi luôn tự hỏi có phải tôi đang chờ đợi tình yêu đầu đời của mình không? Trời lại mưa rồi, nhưng tôi thì lại không thích mang theo dù, ông tôi từng nói rằng: "Hye-Young à, đừng lo lắng, mưa rồi thì sẽ dứt, ánh hào quang của nữ hoàng mưa sẽ tỏa rạng. Một ngày nào đó con sẽ tìm thấy người đàn ông lý tưởng của mình". Dù vậy nhưng ông lại cứ hay than phiền rằng tôi chỉ viết vẽ, suốt ngày ở gần bên đồng tranh và người thì toàn mùi màu vẽ nên không có chàng trai nào thèm để ý đến tôi. Biết làm sao được, tôi từ thứ 2 đến thứ 6 làm việc tại tiệm đồ cổ của ông, thứ 7, Chủ Nhật thì lại trở thành một họa sỹ đường phố, tôi làm gì còn thời gian để gặp gỡ ai. Hơn nữa, ước mơ của tôi là được mở một buổi triển lãm tranh mà. Để chuẩn bị cho cuộc triển lãm tranh này, suốt mùa Hè tôi đã ở tại vùng quê với ông.

Tôi rất thích hoa cúc vì hoa cúc thật nhỏ bé, giống như tôi vậy, và tôi muốn vẽ thật nhiều hoa cúc cho buổi triển lãm của mình. Bên bờ kia của một con sông, có một cách đồng hoa cúc rất đẹp, tôi rất muốn qua đó để vẽ nhưng cây cầu bắc qua sông thật đáng sợ. Nó chỉ là một khúc cây tròn, tuy chỉ chừng vài mét nhưng thực sự rất khó đi. Có một lần tôi thử liều đi qua và đã té xuống sông, rơi mất luôn giỏ xách.

Từ đó trở đi, bên kia sông đối với tôi trở nên xa lạ, ít lâu sau tôi trở lại nơi đó và thật kỳ lạ, có một cây cầu nhỏ bắc qua sông, cây cầu rất đơn sơ nhưng đối với tôi nó rất đẹp, bất ngờ hơn nữa là giỏ xách mà tôi bị mất đã được người nào đó nhặt lại và treo lên cầu. Có ai đó đã giúp tôi. Tôi tự nhủ rằng tôi sẽ tặng cho người đó bức tranh vẽ hoa cúc đầu tiên. Tôi treo bức tranh ngay cây cầu và hôm sau trở lại thì đã có ai lấy nó đi. Tôi trở về thành phố sau khi hoàn thành xong những bức tranh của mình. Một tuần sau đó, ngày nào cũng có người tặng hoa cúc cho tôi và để lại lời nhắn rằng: Hãy để tình yêu trong tim mình. Tôi không biết người đó là ai, tôi cố tưởng tượng người ấy qua khung cửa sổ nhưng tất cả hình ảnh chỉ là một cái bóng. Ban đầu tôi nghĩ mọi chuyện chỉ là tình cờ nhưng thật sự không phải vậy. Tôi biết tôi đã yêu người ấy, người tặng hoa cúc.

Nhận lầm

Tôi nhớ lần đầu tiên tôi gặp anh trên đường phố nơi tôi vẽ tranh. Đúng 4h15, anh đứng trước mặt tôi tay cầm một chậu hoa cúc, anh cười với tôi và nhờ tôi vẽ tranh cho anh. Có phải là anh không? Tôi bối rối lắm, tôi cố nghĩ rằng tôi đã hiểu rất rõ về anh, về cuộc sống của anh. Tôi tin rằng đây là bức vẽ đẹp nhất của tôi, tôi tin rằng anh chính là người dành cho tôi. Tôi vẽ anh, anh nhìn tôi nhưng thật sự lại tập trung

vào những chuyện xảy ra phía sau lưng tôi, tôi biết là như vậy.

Bức tranh vẽ chưa xong thì anh đã vội đi và hứa là ngày mai sẽ quay lại. Và anh đã quay lại thật, đúng 4h15, tôi cố nói dối rằng bức tranh hôm qua bị café đổ vào nên phải vẽ lại bức khác, tôi chỉ muốn có thời gian để ở bên cạnh anh. Lần này anh vẫn cứ tập trung vào những chuyện sau lưng tôi, tôi đã sửa gương mặt anh hướng về phía tôi, vì thế bàn tay đầy bột than của tôi đã để lại một vết đen trên mặt anh. Anh ngỡ nghênh vì không biết tại sao tôi lại cười, lần này chúng tôi nói chuyện với nhau nhiều hơn. Tôi lúng túng khi để lộ ra rằng thật ra tôi có thể vẽ bức tranh này nhanh hơn nhưng chỉ vì tôi cố kéo dài thời gian. Lần thứ 3 anh hẹn tôi vẽ tranh sơn dầu cho anh nhưng ngay khi anh sắp đến thì trời lại mưa, tôi chờ mãi mà không thấy anh đến. Tôi đoán anh là một bác sĩ, có lẽ đâu đó có tai nạn nên anh không thể đến được, tôi tự nhủ là như vậy vì tôi có biết gì về anh đâu nhưng tôi tin, hôm sau anh lại sẽ đến.

Có một lần anh xuất hiện trước cửa nhà tôi cùng với một chậu hoa cúc, tôi và anh bắt đầu thân thiết với nhau hơn, dường như những bông hoa cúc đã gắn kết chúng tôi lại với nhau. Tôi kể cho anh nghe về câu chuyện hoa cúc, tôi nói rằng đã hơn một tuần rồi người tặng hoa không đến nữa, phải chăng người ấy cảm thấy không cần thiết nữa? Chuyện tình yêu của chúng tôi bắt đầu, rõ ràng việc chúng tôi gặp nhau không phải tình cờ.

Kẻ cắp tình yêu

Tôi tên Jeong-woo, một cảnh sát chống tội phạm quốc tế, chuyên điều tra các băng đảng người châu Á. Hôm đó, tôi đang có 2 đối tượng để theo dõi, tôi đứng ngay tiệm hoa để coi tình hình và thuận tay mua một chậu hoa cúc, tôi nhận ra rằng từ vị trí của một cô gái đang ngồi vẽ tranh tôi có thể quan sát bọn chúng dễ dàng. Tôi lại gần cô ấy, nhờ cô ấy vẽ tranh, cô ấy nhìn tôi rồi lại nhìn chậu cúc trên tay tôi, tôi thấy cô ấy hơi bối rối nhưng tôi không để tâm lắm vì tôi đang bận. Cô ấy chưa vẽ xong thì tôi đã vội đi, tôi phải theo dõi hai tên tội phạm, tôi hứa sẽ quay lại. Cô ấy nhìn theo tôi, ánh mắt ấy làm tim tôi khẽ rung lên, tôi nghĩ nếu không vì công việc thì vì ánh mắt ấy, tôi nhất định sẽ trở lại. Có một hôm trời mưa, tôi hứa sẽ đến để cô ấy vẽ tranh sơn dầu cho tôi, hôm ấy mưa to lắm, thật không khó để tìm cô ấy đang trú mưa nhưng tôi lại tốn nhiều thời gian để nhìn cô ấy. Cô ấy rất đẹp, tôi biết cô ấy đang chờ tôi, cô ấy đã yêu tôi rồi. Và thật tệ hại vì tôi cũng bắt đầu yêu cô ấy.

Lần sau đó, tôi mang theo một chậu hoa cúc đến cửa tiệm của ông cô ấy để tìm cô ấy, tôi thấy một khung hình cổ trong đó có hình cô ấy, rất đẹp. Tôi nói muốn mua nó nhưng cô ấy lại nói là tặng cho tôi, thế nên tôi đã đem món kim chi mà tôi tự làm

để trao đổi. Khoảng cách giữa hai chúng tôi dần dần được rút ngắn lại, cô ấy mời tôi đến nhà cô ấy chơi, cô ấy ở riêng chứ không ở cùng ông mình. Ở đó, tôi thấy có nhiều tranh, đặc biệt là tranh hoa cúc, tôi còn phát hiện ra bức tranh vẽ tôi mà lần trước cô ấy nói là bị café đổ vào, bộ dạng lúng túng của cô ấy thật đáng yêu.

Cô ấy kể cho tôi nghe về người thường tặng hoa cúc cho cô ấy, cô ấy nói với tôi rằng đã hơn một tuần người tặng hoa không đến, cô ấy nhìn tôi bằng ánh mắt như thể đã chờ đợi rất lâu rồi, cô ấy đang hạnh phúc. Tôi yêu cô ấy thật rồi. Tôi không thể nói với cô ấy rằng tôi là người đó, càng không thể nói rằng tôi không phải là người đó. Câu chuyện của chúng tôi không giống như các bạn đang nghĩ, nó là bí mật. Tôi luôn tự hỏi nếu cô ấy biết tôi không phải là người cô ấy luôn chờ đợi thì cô ấy có còn yêu tôi không? Tôi không muốn mất cô ấy nhưng tôi cũng không thể bảo vệ được cô ấy, cô ấy bị thương ngay khi ở bên cạnh tôi, có ai đó đã nổ súng, cô ấy bị bắn trúng, ngay cổ họng. Cô ấy bị mất giọng nói, còn tôi thì mất cô ấy.

Sự thật về chuyện tình bí mật

Gặp cô ấy lần đầu tiên là lúc tôi đã làm sát thủ được 2 ngày. Cả người tôi đầy mùi thuốc súng và có lẽ linh hồn tôi cũng thế. Một người trở về từ chiến tranh đã nói rằng bùn có thể làm mất đi mùi thuốc súng, những bông hoa mọc lên từ bùn đất sẽ tỏa hương thơm. Tôi bắt đầu trồng hoa, tôi hy vọng hoa có thể làm thay đổi con người tôi, dù chỉ là tạm thời thôi. Nhưng không phải loại hoa nào cũng khiến tôi quên đi thứ mùi đó, khi hoa tulip “đen” đến là lúc tôi có việc phải làm.

Tôi sống ở một vùng quê, nơi thiên nhiên thoáng đãng và có rất nhiều hoa cúc. Có một hôm tôi nhìn thấy một cô gái bị té từ trên cầu xuống sông, cây cầu đó vốn rất khó đi mà, tôi chạy lại nhưng chỉ kịp vớt cái giỏ xách của cô ấy lên, cô ấy đã đi rồi. Tôi lúc đó giống như một đứa trẻ cũng muốn chơi đùa, cũng muốn làm cho cô ấy vui. Tôi cùng mọi người làm một cây cầu và khi cô ấy đến, tôi treo giỏ xách ở đó để trả lại cô ấy. Cô ấy rất vui, nhìn thấy nụ cười của cô ấy, những áng mây u ám trong đời tôi dường như tan biến hẳn. Từ lần đó ngày nào cô ấy cũng đến đây vẽ, tôi trở nên tham lam từ lúc nào không biết, tôi muốn ngày nào tôi cũng được nhìn thấy cô ấy, tôi muốn nhìn thấy Mặt Trời trong đêm tối. Khi cô ấy tặng cho “người làm cây cầu” bức tranh vẽ hoa cúc thì không thấy cô ấy quay lại, thật khó để tôi tìm thấy cô ấy. Nhưng tôi chẳng có lý do gì để gặp cô ấy, thế nên tôi ngày nào cũng tặng hoa cho cô ấy, những bông cúc dại.

Tôi thuê một căn nhà đối diện với con đường cô ấy thường ngồi vẽ tranh, tôi đã đi theo cô ấy từ sau lần giết người đầu tiên. Trên thế gian này, nguyên tắc của việc quan

sát là phải giữ bí mật tức là dối trá, những lời dối trá này sẽ bắt đầu những lời dối trá khác, bí mật là dối trá. Vì cô ấy, tôi bắt đầu tìm hiểu về hội họa, tôi muốn tìm hiểu thế giới của cô ấy, hy vọng một ngày tôi có thể nói chuyện với cô ấy dù ngày ấy còn rất xa. Tôi thấy mình càng lúc càng tham lam, tôi làm sao đủ tư cách đối diện với cô ấy, tôi sẽ làm nhơ bẩn tâm hồn trong sáng của cô ấy mất thôi. Tôi chỉ có thể quan sát cô ấy từ xa, mỉm cười với cô ấy, mời cô ấy uống café, vẫy tay chào tạm biệt cô ấy... tất cả đều trong im lặng, khoảng cách giữa chúng tôi vốn đã rất xa.

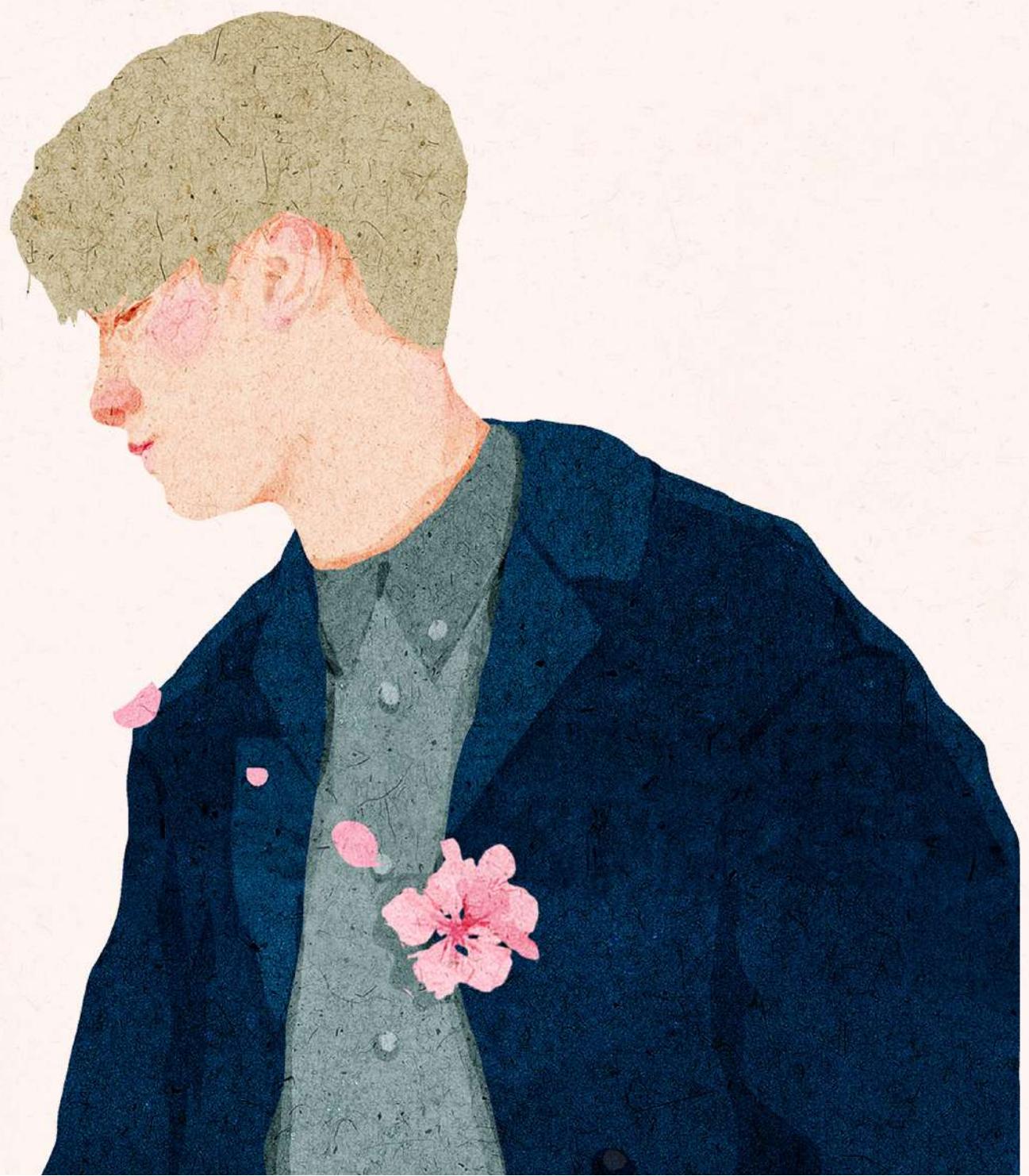
Sao em không nhận ra tôi?

Cuối cùng thì người thay thế tôi cũng xuất hiện, như vậy chẳng phải rất tốt sao, đây không phải là kết cục vụn tròn sao, nhưng sao bỗng chốc tôi lại thấy thất vọng, tôi đang thiếu thốn điều gì? Tôi vốn nghĩ gã ấy cũng là ma quỷ như tôi nhưng không phải, hắn là một người hoàn toàn không giống tôi. Hắn là một cảnh sát, một cảnh sát chuyên bắt những kẻ như tôi chỉ có hắn mới có thể ở bên cạnh cô ấy. Tôi phải đi thôi. Hôm đó tôi không biết cảnh sát muốn tấn công ai nhưng vì bảo vệ cô ấy tôi đã nổ súng. Trong cảnh hỗn loạn giữa cảnh sát, bọn tội phạm và một tên sát thủ – là tôi, cô ấy bị trúng đạn, tôi không thể bảo vệ được cô ấy.

Tôi là người rất nguyên tắc vì thế tôi mới có thể sống được đến ngày hôm nay. Nhưng tôi đang phá vỡ nguyên tắc của mình, không biết dũng khí của tôi từ đâu, tôi đã đến gần cô ấy, đến gần hơn để cảm nhận mùi hương hoa cúc, mùi màu vẽ và mùi sơn dầu, mùi dầu vẽ thật ấm cúng. Tôi biết cô ấy không nhận ra tôi, trong lòng cô ấy đang chờ đợi người kia, co ấy vẽ tôi nhưng lại vẽ ra một người khác, cô ấy thường khóc, khóc rất nhiều. Tôi không muốn chiếm đoạt, cũng không muốn tranh giành, tôi chỉ muốn ở bên cạnh cô ấy. Muốn bảo vệ thiên sứ của lòng tôi, như vậy là đủ rồi. Tôi không bao giờ dám nghĩ rằng những điều tốt lành sẽ đến với tôi nhưng cô ấy đã cho tôi rất nhiều thứ, tôi mong những ngày ấy sẽ đến với tôi, đến muôn đời.

Tôi không trách em đâu.

Tôi cảm ơn em, cảm ơn em đã để tôi ở gần bên em, tôi sẽ luôn nhớ mãi những thời khắc ở bên em. Vì tôi em ấy đã mất đi giọng nói, mất đi người em yêu, tôi đã không thể bảo vệ được anh ta, không thể mang anh ta đến buổi triển lãm tranh của em. Tôi chết là sự trùng phạt xứng đáng nhưng còn em, em phải sống, em không thể chết vì lỗi lầm của tôi. Đáng lẽ ngay từ đầu tôi không được đến gần em. Tôi đã nghĩ rằng tôi có thể bảo vệ được em nhưng tôi quên rằng người em cần không phải là tôi, mùi súng đạn trên người làm sao bảo vệ được ai chứ, nó chỉ càng làm hại em hơn thôi. Tôi chỉ buồn vì không thể được gặp em trên thiên đường, nơi đó không dành cho tôi. Em nói rằng em xin lỗi, em xin lỗi vì đã không nhận ra tôi. Tôi không trách em đâu, thiên thần bé nhỏ của tôi...

GIANG ANH

ĐƯA EM ĐI KHÓC

T

hứ 7. 6h PM.

Quân đã ở đó bên cái xen ánh bạc kềnh càng mới dựng chân chống. Chỉ một áo thun dài tay màu rêu đậm đi cùng với quần âu xám, mái tóc lồng bồng không vào nếp... Quân đứng, chờ và bình thản. Nó vừa bước ra, chân líu ríu, líu ríu. Sơ mi carô bẻ dựng cổ, quần túi hộp rộng thùng thình, nó chào Quân bằng một nụ cười ngoan:

- Anh à!

- Ủ, anh vừa đến. Thế gọi anh có chuyện gì nào?

- Em... Mà thôi, cho e nốt chiều nay của anh nhé! Để... để... anh chiều ý em một tẹo được không?

Quân bật cười trước câu hỏi mà cứ như một lời mặc cả của nó, gật đầu:

- Sẵn sàng thôi! Em muốn gì bây giờ nào?

- Em muốn khóc.

Trong một giây, không ai nói gì cả. Nó hạ cổ áo xuống, để toàn bộ gương mặt nhợt nhạt, không sinh khí. Chỉ còn một đôi mắt vừa tạnh nước, giờ đang trong suốt nhìn Quân với cái nhìn trống rỗng. Một thoáng thôi, rồi Quân quay đi, dựng xe lên:

- Lên đi, anh đưa em đi khóc.

Phố dài chập tối đong nghiệt người. Chiếc xe vẫn lướt thật êm. Quân luôn nhìn thẳng, không ngoái lại nó một lần. Nó cũng nhìn thẳng, nhìn vào gáy Quân, rồi nhìn qua gáy Quân để thấy phố phường bao nhiêu thanh âm nào nhiệt cứ lần lượt rảo dưới chân, nhiều nhiều cho đến khi tất cả chỉ còn đọng lại những vệt sáng nhiều màu lấp lánh

Quân quành tay lái lên đường để. Đường đê hun hút gió. Cầu vượt cáo chấp chói. Những vòng quanh đường rẽ liên tiếp như xoắn ốc. Chiếc xe cứ đi, hai người cứ nhìn, nhìn cùng một hướng với những ý nghĩ không có điểm nào chạm nhau. Rùng mình vì gió, nó buột miệng:

- Hết một vòng thành phố chưa ạ?

- Gần rồi, em. Nếu mình quay về đến nhà thì vừa tròn.

- Đừng về! – Nó hốt hoảng – Em vẫn chưa khóc được. Anh chưa xong việc với em đâu!

Quân lại cười, tiếng cười thứ hai nó nghe thấy trong ngày. Nhún vai như để chê trách sự nhũng nhiễu trẻ con, Quân hạ ga cho xe chạy chậm dần. Rồi hỏi:

- Em à, vậy là chuyện gì nào?

- Một chuyện buồn thôi. – Nó trả lời bằng giọng nhẹ tênh – Em bối rối quá, có ai ở cạnh em bấy giờ thì tốt hơn em để em một mình. Và... anh là người em chọn. Cũng đã quá lâu anh em mình không gặp nhau. Anh sẽ ép em nghe theo một lời khuyên nào cả, phải không?

- Nếu em chẳng coi những điều anh nói có tí tẹo kí lô gì thì đương nhiên là không rồi. Anh chẳng thể làm điều đó tốt hơn người yêu em được?

- Thế mà bao lâu nay em cứ nghĩ chính anh mới là người yêu của em cơ đấy. Hóa ra là em nhầm sao? – Nó bật cười châm chọc.

Quân cũng cười phá lên. Ừ nhỉ, những lời âu yếm, cách xưng hô “Anh à”, “Em à” ngọt ngào, một cú điện thoại hẹn hò thứ Bảy... đó đều là những điều mà chỉ một đôi tình nhân trẻ mới dành cho nhau. Ngay cả cái kiểu phỏng tí tít mù trong im lặng để lắng nghe nỗi buồn thế này cũng là hành động đặc chất yêu đương. Thế có nghĩa là hai người yêu nhau?

- Như thế thì... diêm cho anh quá. Vào một tối đẹp trời, anh bỗng nhận ra mình đã được em yêu, mà lại là từ lâu rồi chứ. Anh với em quen nhau cũng được hơn năm, em

- Em nhớ mang máng thế – Nó khẽ cắn tóc – Mùa Đông, hôm ấy lạnh cực thì phải?

- Ủ, cưng mặc áo đỏ. Nói rất nhiều, rất đanh đá. Anh không thích con gái như thế.

- Em cũng không thích những người phải để em nói nhiều và đanh đá. Cãi nhau với anh rất thú vị, nhưng cũng phí thời gian lắm. Anh nên học cách chiều con gái đi. Nếu không thì anh còn một mình dài dài, còn bị em quấy nhiễu dài dài!

Quân quay lại, áp (hở) mặt vào má nó ra chiều tình cảm. Nó cũng giả bộ ngượng nghẹn, giọng ngọt ngào đầy chất trào phúng:

- Chà, lăng mạn ghê cơ, em đang được yêu kìa!

Thế là lại im lặng suốt con đường dài. Sau câu chuyện làm quà, ai nấy trở về với đúng tâm trạng thực: Nó thẩn thơ nhìn trời nhìn đất, đột nhiên thấy lòng nhẹ nhàng, thơ thới. Còn Quân, vẫn lượn tay lái, vẫn lái tóc bồng, vẫn nhìn thẳng, không làm phiền cô gái nhỏ ngồi sau vì những câu hỏi gặng “Có chuyện gì thế?” “Tại sao hả em?”... Thực ra, hai người chẳng yêu đương, càng chẳng phải là bạn bè thân thiết, đây mới là lần gặp thứ ba trong hơn một năm quen biết (lần thứ nhất tình cờ, còn lần thứ hai thì đúng là thảm họa!). Sau lần ấy, mối quan hệ được duy trì ở độ trung bình, thỉnh thoảng cũng trò chuyện đôi câu nhưng không hợp tính – tranh cãi suốt đến mức chẳng ưa nổi. Rồi chỉ một lần đùa nhau, hai đứa nhận là người yêu, từ đấy cứ mở miệng ra là “anh à” với “em ơi”, bất chấp là trên đường đông đúc, trước mặt bạn bè hay đang i ôi điện thoại. Đơn giản vậy, không hơn chút gì!

Đột nhiên, nó chẹp miệng:

- Thôi anh à, đừng đi nữa. Em muốn vào một quán Highlands.

Xe lập tức đổi hướng. Chỉ vài phút sau, nó đã thấy mình yên vị trong chiếc ghế bánh đúc bên khung cửa kính trong suốt ở tầng một của trung tâm thương mại sầm uất, đã nghe tiếng nhạc Jazz loang loáng nhộn nhịp. Quân ngồi xuống chiếc ghế đối diện, rất xa.- Em à, tóc em rối hết rồi kìa. Chắc tại gió quá hả? – Quân mở đầu đoạn hội thoại với vẻ giản dị nhất có thể.

- Em cũng chẳng cần mượt mà làm gì. Có ai vuốt đâu cơ chứ! – Nó ngậm thia kem trong miệng, nói lúng búng.

- Dù sao thì anh cũng thích mái tóc lù xù này hơn. Trông thật hơn, ngầu hơn, giống em hơn.

- Em cũng thích những anh chàng không thích con gái tóc mềm. Tóc em xơ, quăn, gai, thế nên em thích.

“Một năm nay rồi cưng vẫn thế, chẳng dịu dàng đi được chút nào!”

Quân nói thầm bằng mắt, đủ để nó bật cười to. Viền môi vẫn dính vệt sữa kem, nó thở hắt ra:

- Nhưng anh ấy thì lại không thích.

Thế là đã rõ. Một trực trặc mang tên tình yêu. Quân nheo mắt nìn cô gái nhỏ đang tái nhợt vì gió vẫn cứ nhấm nháp kem ngon lành, đến ly thứ... 3 rồi đấy. Ánh sáng vàng hắt ra từ chiếc chụp đèn lơ lửng bên trên làm mờ đi từng đường nét thanh tân

gương mặt, một cánh mũi cao này, một đôi môi tròn này, một cặp mắt dài nuga chư. “Em à, em cũng xinh đấy nhỉ, sao trước đây anh không nhận ra?” – Quân hỏi. “Vì em không muốn để anh nhận ra. Nhận ra rồi, anh yêu em, anh khổ.” – Nó thản nhiên. Thêm một chút nữa để nó ăn hết ly kem. Ly café nâu nóng của Quân vẫn còn nghi ngút khói. Người bồi bàn nhanh chóng dọn kem đi, nó gọi thêm một chanh đá, rồi tự cười mình:

- Tối lạnh, tim lạnh, giờ cho cái cổ họng cũng lạnh nốt. Lạnh từ trong ra ngoài thì thôi.
- Anh bảo thay cho em một chocolate nóng nhé? Anh không muốn em viêm họng chút nào.
- Không! – Nó mỉm cười ngọt lịm như đường. Quân cũng cười xòa.
- Thôi, anh thua em rồi. Anh chỉ đang băn khoăn gã nào liều mạng dám làm em

Nó cúi xuống, thở dài. Biết nói gì? Hay chẳng nói gì cả, cứ giấu những điều phiền muộn này làm của riêng, chỉ cần có một ai đó ở bên để nó tự bình tĩnh lại. Đấy cũng là lý do nó gọi Quân đến tối nay, khi tâm trạng bỗng chốc hăng hụt mà chẳng tìm được ai hợp lý nhất cho tình huống của nó. Bạn thân, người thân, người yêu... tất cả sẽ chẳng để nó yên với hàng nghìn những lời an ủi, khuyên răn, trách cứ mà ngay lúc này, nó không thể chịu đựng. Chỉ còn Quân! Sau cùng, nó khẽ đáp:

- Anh muốn em kể chuyện gì bây giờ? Rằng em đã yêu nhầm người, người cũng yêu nhầm em, rằng bạn em không thể tiếp tục, mà lại lằng nhằng chưa muốn chia tay. Hay rằng em đang thấy mình hoàn toàn mất phương hướng?
- Em hãy kể chuyện nào làm em buồn, chuyện nào em thấy quá sức cảng đáng của mình ấy. Yêu nhầm ư, đời người ai chẳng có vài lần. Yêu thật mới khó chứ yêu nhầm thì dễ lắm, em à – Quân khẽ cười, giọng đột nhiên nghe xa xôi – Phương hướng ư, em đang đi con đường nào, em có biết chắc không mà lại muốn nhìn rõ cả những thứ vẫn còn tít mù phía trước?

Yên tĩnh. Chanh đá cũng hết, chỉ còn một vòng tròn nước đọng lại trên bàn kinh mà ngay phía dưới là một chậu hoa tím nhỏ xíu. Lần này, nó gọi thêm đá bào, kiên nhẫn nhìn những viên đá tan dần trong ly nước khoáng trong suốt. Thêm bao nhiêu đã mà vẫn thấy chưa đủ lạnh, nó đặt tay lên má, áp những ngón buốt cứng vào môi:

- Em thấy trống rỗng và bối rối lắm, nhưng thật tâm lại không muốn nghe lời khuyên nào hết. Chính em chứ không ai khác phải tự giải quyết việc của mình. Trước khi anh đến, em đã muốn khóc lắm mà không được.

- Thế thì em khóc đi. Anh chờ đây.

Quân nói thế rồi nhìn nó khóc thật. Nước mắt ngắn dài lâ chã rơi, nhưng không thành tiếng. Cái sự chỉ có nước mắt mà không có tiếng động gì mới thật là kỳ lạ: Mắt nó vẫn mở to, miệng vẫn mỉm cười, mũi không đỏ lên mà chỉ có nước mắt rơi thành dòng, thành lối. Quân không cản, không hỏi, cũng không đưa khăn giấy. Quân chờ đến khi nó mỉm cười:

- Nhẹ lòng hơn rồi chứ? Anh hiểu em mà, vì em giống anh. Mình hay cãi nhau cũng vì cái giống ấy nhỉ?

Thêm dù dặt một bản ballad dịu dàng ngân nga từ đâu đó. Nhưng ánh mắt nhìn nhay nửa thảng thắn, nửa ngập ngừng, không lạnh lùng mà cũng không tình cảm. Cứ lặng thinh như thế, cho tới khi Quân đột ngột đứng lên:

- Đị! Nếu em giống anh, em đã biết là anh muốn đưa em đi đâu rồi đấy!

- Rạp xiếc! – Nó reo to hào hứng.

Ngày đã qua với những tiếng cười trong. Nó tạm cất nỗi buồn của mình vào góc trái của lồng ngực, hy vọng mình có thể đánh rơi ở đâu đó hoặc chí ít thì cứ cất ở đấy, tối về nhà tự suy ngẫm sau. Hãy cứ vui lên cạnh Quân đi đã, vui vào một thứ Bảy đẹp trời có “người yêu” lo lắng trước khi phải quyết định một điều quan trọng. Dẫu cho chỉ là một ngày...

Đưa nó về tận cửa, Quân mở cổp, lấy ra con gấu bông màu đỏ. “Tặng em này, khi nào sợ buồn thì ôm chặt lấy. Cứ coi là anh thay người yêu em tặng em đi, đặt tên nó theo tên cậu ta cũng được. Anh tin là rồi em sẽ tìm thấy cậu ta.”

Nó dừng chân, nhìn Quân thật lâu. Đèn đường sáng, trời sao sáng, đôi mắt sáng. Và nụ cười hồn nhiên:

- Em thấy mình thật lạ. Quen nhau, hiểu nhau mà không yêu nhau chút nào. Còn tất cả những người mà ta tìm kiếm, ta yêu thì lại khác ta nhiều quá. Vì sao thế?

- Hai mảnh giống hệt từ hai bộ ghép hình giống hệt thì đi với nhau làm sao được hả cưng. Anh với em, dù là mình có tìm thấy nhau thật đấy, nhưng tìm thấy đâu có nghĩa là sẽ có được, và muốn có được, phải không nào?

- Em sẽ đi tìm. Và nhất định sẽ tìm thấy, anh à.

Câu nói cuối cùng thốt ra vừa với lúc Quân đã quay xe, áp lớp bông mềm của con gấu lên má, nó không nghĩ gì nữa. Nhớ lại lời Quân:

“Khi nào buồn rầu vô duyên, hay đi xem xiếc. Suy nghĩ phức tạp làm gì, em không thấy đời vẫn còn nhiều niềm vui lắm hay sao?”, nó nhẹ cười. Thôi, vui lên đã, cứ để nỗi buồn cho ngày mai. Vì ngày mai thế nào chẳng có ít nhất một niềm vui mà ta nên đi tìm. Cứ tìm đi, tìm hoài rồi cũng sẽ thấy thôi mà...

LÊ NGUYỄN THÙY DƯƠNG

EM RẤT GẦN ANH

Câu chuyện này nói về những người yêu những tòa nhà, những giáo đường, những gì thuộc về một khái niệm gọi là nghệ thuật kiến trúc mà tôi chưa hiểu biết hết, tôi chỉ viết bằng cảm nhận và quan sát, viết để tặng cho một tình yêu đáng để gìn giữ, những xung đột về ngành nghề nếu có xin hãy để qua một bên.

Quân trở về nhà, chính thức, sau thời gian tung hoành tứ xứ, với một cái đầu trọc lốc, má hỏi:

- Mày sao vậy con?

- Đâu có gì đâu má, thật mà, qua Thái, thấy thanh niên họ cao đầu đi tu, ham, thủ, mà chùa đó linh lắm má – Quân cười ha hả khi thấy anh mắt má nhìn nghi ngờ.

Ngẫm lại, Quân đã đi đến bao nhiêu “xó xỉnh” thế giới này rồi nhỉ? Nh lại lúc mới nhận tấm bằng kiến trúc ở Pháp, chênh vênh chẳng biết ra sao nữa, ở hay về? Cầm số tiền làm thêm dành dụm còn lại, xốc balô ngao du nào Hy Lạp, Áo, Hà Lan, Anh rồi. Hongkong, Thái Lan, Campuchia và bây giờ trở về nhà đây rồi. Những buổi phụ người ta hát thánh ca ở những nhà thờ uy nghiêm của Áo, những ngày tháng ngao du, say mê vì Hy Lạp cổ đại, những ngày làm thời vụ trong căn-tin ở các SVĐ của Leeds, Liverpool, manu, Fulham, Aston Villa..., những bức hình chụp gửi đến các báo quen hồi đại học, tẩy cả để nuôi sống ước mơ được ngắm nhìn những công trình kiến trúc trên thế giới. Tập hình ảnh chụp đã dày cộm, nó không chỉ là đam mê háo hức của riêng Quân mà còn của một người khác nữa...

Mấy năm bao tháng chừng nhiêu ngày rồi, Quân lại đứng trước mặt Hoài, bình thản, mỉm cười, hai vòng tay dang rộng chờ cô. Hoài tựa đầu vào ngực anh, đôi bàn tay gầy guộc xoa nhẹ mái đầu trọc lốc và gö má nhăn nhụi.

- Anh vẫn vậy, mày râu nhẵn nhụi và giờ còn cả đầu tóc sáng loáng.

- Học sinh giỏi Văn mà dùng từ thế hả? – Quân nhíu mày.

- Kệ, nó hợp với anh. À còn điều này nữa, anh gầy hơn!

- Gà Pháp, hamburger Anh, lẩu Thái và cả đám nhện, dế, gián, cào càò, châu chấu ở Cam không bao giờ bằng chả giò của em.

Hoài gật gù: “Chắc vậy”.

- Còn em? Cô gái tự tin của anh, em đã là người nổi tiếng rồi đấy.
- Nổi tiếng chết liền, em không phải là người mẫu diễn viên, ca sĩ thưa anh yêu – Cô nhón gót, cọ mũi mình vào mũi chàng, lạnh toát.
- À mà sao anh lại không biết em viết nhiều bài hát và hát hay như thế hả? Viết tặng anh à?
- Hai người thả bộ dài theo con đường đến nhà hát thành phố ngồi trên bậc thềm cao nhất,
- Nếu thế thì sao? Anh đáng thế mà – Hoài cười, trong veo.
- Ủ nhưng ngoài ra, sao em “khủng” vậy em có thể đi mô tô nước, em có thể múa, em có thể đi cầu khỉ, em có thể khiêng đồ còn cao hơn cả em và nặng hơn cả anh... hả? Rất nhiều thứ anh không tưởng nổi – Quân gật gù.

Hoài cười, chính cô còn không tưởng nổi mình có thể làm những việc chưa bao giờ mình làm như thế trong cuộc thi, lại lên tivi nữa chứ.

- Anh tự hào về em lắm đấy! Nhưng lên tivi nhận giải em chẳng thèm cảm ơn anh một câu, em sợ cưa đôi phần thưởng hả?

Hoài cười trù.

- Em muốn giữ anh cho riêng mình.
- Thế hả, thế ra em ích kỷ vậy, thế anh cũng giữ em cho riêng mình. Lần sau đi đâu anh sẽ cho em ở nhà.

Chỉ nghe thấy từ “đi” là Hoài háo hức, mắt cười vui.

- Anh đã đi những đâu? Kể đi, mau!
- Khà khà, giờ thì anh bắt đúng sóng em rồi nhé! Có cả món quà cho em đây – Quân lấy từ túi giấy quyển album hình – Để khi nào không có anh ở bên hẵng xem.

Học Ngoại thương nhưng yêu kiến trúc (thế mới chịu yêu một anh chàng kiến trúc sư như anh), ở con người Hoài là những đối lập đáng yêu, không tưởng tượng nổi một con người luôn tự tin chủ động lại hết sức dịu dàng trong tình yêu. Một lần anh đùa

hở cô, một cái nhún vai, một nụ cười “Vì em là con gái mà, như anh là con trai đó”. Anh sợ cô luôn, trả lời kiểu đó sóng FM còn bắt không tới. Lý do đó làm anh nhớ đến những lý do khác, là lời mẹ Hoài lúc gặp anh lần đầu “Cô thấy con dân vĩ với mà quần áo đầu tóc, cư xử nghiêm túc, cô mới cho con gái cô yêu con” và lời ba Hoài “Tính mày tinh tinh, biết lo biết nghĩ, không như mấy thằng vĩ với điên điên dở dở ương ương ngồi đồng cà phê suốt ngày, chú thấy thế mới cho phép mày đến đây uống bia định kỳ đấy”. Nếu anh không thể vào Hoài cũng không là Hoài hiện giờ có lẽ hai người chẳng bao giờ yêu nhau mất rồi. Nhiều lần, đám bạn học ở trường chọc “Mày làm ơn nghệ sĩ tí tao nhờ”. Nghệ sĩ là sao, anh chúa ghét cái kiểu làm kiến trúc chỉ biết ngồi tưởng tượng không chịu đi thực tế. Quân thích “đi” vô cùng, nó song hành như niềm đam mê nghiệp ảnh được thừa hưởng từ mẹ vậy đó. Quân có thể ngồi hàng giờ cũng như Hoài có thể ngồi chăm chú say mê nghe anh kể chuyện những nơi anh đến. Tiếc rằng việc học và công ty quảng cáo mà Hoài và bạn bè hợp tác từ thời đại học làm Hoài không có cơ hội cùng anh trên những nẻo đường đã qua. Nhưng cả hai còn trẻ mà, rồi anh sẽ đưa cô đến những nơi cô thích, những nơi có những căn biệt thự trắng muốt, xanh rì rào hàng nho, chiếc xích đu nhỏ be bé... Nhưng bây giờ anh có thể cho cô một niềm hạnh phúc gần hơn. Mỗi tấm ảnh không chỉ là địa danh và câu chuyện nơi anh đến mà còn là nỗi nhớ và tình yêu anh cho Hoài.

“Manchester, một ngày tháng 3

Đây là SVĐ “Nhà hát của những giấc mơ” – nơi làm nản lòng những đối thủ của Quỷ đỏ MU và cũng là nơi làm say lòng bao kẻ say mê nghệ thuật kiến trúc hoành tráng của những SVĐ trên thế giới. Em yêu, hôm nay MU của anh đã đánh bại Ars của em. Henry mà em tôn thờ đã bị Rio của anh cho đo ván. Thực ra anh không thích Rio lắm mà anh sướng vì Henry nằm sân và anh có thể tưởng tượng ra gương mặt em đang chán nản thế nào. Ái chà, anh lại nhớ em rồi.

P.S: Nhưng em đừng buồn, nhìn xuống dưới đi cưng, khó khăn lắm anh mới xin được chụp với Henry “của em” (phải không đó?) Và xin chữ ký tên tình địch này cho em ngay sau anh. Anh muốn em vui hơn là anh hoan hỉ vì đã đặt cửa MU thắng.”

Lại một buổi tối ở bậc thềm nhà hát TP, Hoài dựa đầu vào vai Quân.

- Này anh, hôm này lạnh ha!
- Ủ, anh biết, có ấm hơn không, khi có anh ở bên? – Quân đùa.
- Không. Vì cái khác – Hoài tinh rụi.

- Vì hôm nay Ars chỉ còn thua MU đúng 1 điểm mà còn 3 đấu hả?
- Lại sai!
- Biết chết liền? – Quân nhún vai đưa hai bàn tay lật ngửa, ngang tầm như kiểu Henry mỗi lần bị trọng tài thổi còi.
- Ai đã tặng em album có hình chữ ký Henry hả anh? Anh đã tặng em album có hình biệt thự trắng và hàng nho hả anh?
- Vì thế à? – Quân nhún vai, đúng là cô gái...của anh.
- Em sẽ mua lại bản quyền album này anh nhé.
- Hay đấy, ý tưởng lạ! Bao nhiêu hả cô giám đốc? Anh thất nghiệp và anh rỗng túi, thưa em!
- Cao đấy! Đủ cho anh qua Thái cao lại đầu! Kiến trúc sư thất nghiệp à, hôm nay anh từ chối thêm bao nhiêu cô ng ty săn đầu người vậy?

Cô biết rõ ngóc ngách tim...đen của anh.

- Trái tim em à? Đủ cho anh mua còng số 8 có chữ Q&H nạm kim cương thật 99,99%.
- Không, khắc chữ HF đi, Happy Family = Hạnh Fúc – Hoài cãi.
- Thế thôi vậy, anh sẽ để mua máy chụp hình kỹ thuật số để chụp những nơi chúng ta sẽ đến và cả bút để lại viết cho em tình yêu của anh.
- Thôi đừng, mua phim đi anh, chụp máy cơ hay hơn!
- À thế à, chỉ để chụp em với anh thì hơi phí...hahah..

Tiếng Quân cười đắc chí.

Tay Hoài đan vào tay Quân, đêm này không còn lạnh

Có những con đường rất dài, rất xa, nhưng cũng có nhiều tình yêu rất gần, rất sâu. Như những chuyến đi xa hai người xa nhau, nhưng thật ra, em đang rất gần anh...

LINH T.L.T

GIÓ HÁT MÙA HÈ

Tôi đã từng rất yêu gió, những cơn gió mùa Hè lồng lộng khiến người ta muốn bay. Trong cuốn lưu bút thuở học trò một cô bạn tôi viết: “Đừng bao giờ quên nhé, đừng bao giờ quên cảm giác đứng bên khung cửa sổ lớp mình cho gió lồng lộng thổi, tóc rối tung, thấy buồn, thấy vui, muốn khóc, muốn cười, muốn hét lên...” Đúng, những ngày thánh đó chỉ cần một cơn gió cũng đủ khiến tôi thấy mình được sung sướng. Tôi đã từng đẹp xe đi không mệt mỏi trên khắp các con đường Hà Nội. Chỉ vì gió, vì nắng và lá rơi.

Rồi chẳng bao lâu sau tôi đã quên hết nắng gió và bầu trời để dành tình yêu cho một người. Một cậu bạn cặp mắt trong như bi ve. “Tớ thích cậu”, cậu bạn đó nói. Và đó là lời tỏ tình duy nhất tôi nhận được cho đến khi chúng tôi chia tay khi học đại học. Ngày đó tôi đã khóc. Rất nhiều. Nhưng rồi thì tôi cũng quên nốt cậu ấy để lao vào cuộc sống bận rộn ngay khi ra trường. Tôi có một công việc tốt hơn nhiều người bạn của mình. Nhưng không có thời gian để chắc mình có vui hơn không.

Anh ngả người ra sau ghế ngửa mặt lên nhìn trần nhà và nghĩ về cô gái làm việc cùng tầng. Cô ấy mới đi làm, có hai công việc, làm việc 12 tiếng một ngày và 6 ngày một tuần. Cần nhiều tiền đến thế để làm gì nhỉ? Bật cười. Cô ấy tỏ ra từng trải và chững chạc. Nhưng thực ra (bật cười tiếp), có vẻ cô ấy ngơ ngác với mọi thứ xung quanh.

Tôi cảm thấy ai đó đang nhìn mình khi bước qua hành lang đó. Giác quan thứ sáu, cái đó có tồn tại không nhỉ? Nhưng tôi thường chỉ thắc mắc trong giây lát. “Mình đang sống trong thế giới mà không gì là không thể bị lãng quên, vậy hãy quên chuyện vớ vẩn đó đi.” Tôi tự nhủ và tiếp tục với công việc của mình.

Và đúng là tôi đã quên chuyện đó thật cho đến khi cảm giác đó lại xuất hiện khi tôi bước chân vào quán cà phê quen thuộc. Tôi nhìn quanh. Toàn những gương mặt xa lạ. Một trong số đó vẫy tay về phía tôi. Tôi cố nhớ xem có biết anh ta không thì chủ quán tiến lại phía đó. Tôi thở phào. Chỉ là mình nhầm. Cảm giác về đôi mắt đang nhìn mình cũng nhanh chóng tan đi theo những giai điệu violon du dương và vị ngọt tách cà phê nhiều đường.

Cô ấy thích uống cà phê tại một chỗ cố định. Một người không hay thay đổi (lại cười). Cô ấy luôn bước vào quán như kẻ lần đầu đi uống cà phê, dù đã thành khách quen. Và cho rất nhiều đường (dấu hiệu cho thấy cô ấy chẳng phải là người sành cà phê). Cô ấy loay hoay với hũ đường đã hết nhưng cũng không gọi thêm. Không hiểu cô ấy nghĩ gì nữa.

Chủ nhật, tôi trở lại quán cũ. Người phục vụ mang đến cho tôi cà phê với thêm một hũ đường. “Sao nhiều thế?” – tôi thắc mắc và chẳng may nghi ngờ khi anh ta trả lời đơn giản “Khách quen thì được ưu tiên”. Buổi tối êm đềm trôi. Tôi vẫn mơ hồ

thấy cảm giác đó.

Nhưng không thấy khó chịu. Đó hẳn phải là một đôi mắt dịu dàng.

Tôi nhận ra bỗng nhiên trong vòng nhiều tuần chỉ có một người phục vụ mang đồ uống cho tôi. Anh ta quan tâm đến tôi một cách đặc biệt chẳng? Đó có thể chỉ là một sự tình cờ, không hơn, và trí tưởng tượng đã giúp tôi tò vò lên toàn bộ phần còn lại. Dù sao điều đó cũng làm cho tôi vui. Thật buồn cười, tôi bắt mình làm việc quần quật và thật nhiều tiền chỉ vì không muốn lãng phí thời giờ cho chuyện yêu đương và có ích hơn – cho gia đình, nhưng cuối cùng ý tưởng có vẻ hoàn toàn trẻ con và ngốc nghếch rằng có ai đó đang quan sát mình dạo gần đây, những cái mỉm cười bất chợt của tôi đã bị hai thằng em “gấu biển” khám phá. Chúng nó, hoặc hích nhau cười, hoặc lén lút ra đằng sau lưng chị... xoa tóc chị cho nó rối bù lên rồi vừa chạy vừa gào: “Biết rồi nhé! Khai ra chị đang yêu ai???” Khó tin là cả 3 chị em đều đã lớn, tôi đi làm còn 2 thằng một vài năm nữa sẽ tốt nghiệp đại học. Nhưng với tôi, chúng nó vẫn là những thằng em nhỏ, “gấu biển” thì có, nhưng ngốc dại nhiều hơn. Cũng hết như thế, với bố mẹ, cả 3 chúng tôi đều là những đứa con nhỏ dại. Nhỏ dại lắm, đến chẳng biết yêu đương là gì. Mà phải rồi, làm gì có chuyện tôi yêu đương một anh chàng xa lạ gặp nhau vài lần ở quán cà phê?!!

Tất nhiên tôi có cơ sở để gán anh ta chính là ai đó. Như hôm vừa rồi chẳng hạn, khi mang đồ uống cho khách ngang qua bàn tôi, anh chàng thả xuống một mẩu giấy nhỏ “Cái váy đẹp đấy!”. Tôi muốn bật cười, anh ta có thể nói điều đó với tôi. “Rồi anh ta sẽ nói!”, tôi nghĩ.

Cô ấy hay cười một mình, nhiều kiểu cười. Không mấy để tâm đến những thứ đang diễn ra. Ban nhạc, những người xung quanh, những đồ uống mới trên thực đơn... Thậm chí cô ấy còn chẳng bao giờ đọc thực đơn mà chỉ gọi thứ cô ấy vẫn gọi. Cô ấy chỉ thích cho đường vào tách cà phê và khuấy, cũng theo nhiều cách, bằng thìa từ trái sang phải, từ phải sang trái. Không hiểu cô ấy thích thú điều gì khi làm như thế?! Và chẳng bao giờ thấy cô ấy để sót giọt nào. Mình quan tâm đến cô ấy vì những điều vớ vẩn này à? Không đâu, còn vì cô ấy là con cả trong nhà và số tiền kiếm được mà đã có lúc mình băn khoăn không biết cô ấy dùng để làm gì thức ra là để trang trải khá nhiều cho chi tiêu trong gia đình khi 2 bố mẹ đã về hưu và có 2 cậu em học ĐH.

Còn vì vẻ lảng đãng của cô ấy đã biến mất hẳn khi trở về nhà, làm bà chị cứng cỏi, nghiêm túc và một đứa con tốt... Đằng sau một vẻ yếu mềm, vô tư lự là một nghị lực thực sự ở cô gái nhỏ nhắn và bình dị ấy. Và còn rất nhiều điều khác nữa về cô ấy, mỗi lần biết thêm mình lại muốn tìm hiểu tiếp...

Tôi nghĩ về người phục vụ tại quán cà phê nhiều hơn nhưng kì dị là chúng tôi chẳng

nói gì với nhau cả. Tôi ngạc nhiên thấy mình giữ lại một tập các hóa đơn đồ uống, cái nào cũng kết thúc bằng một câu ngắn ngắtぎ đó. Kiểu giao tiếp một chiều này đôi lúc thật khó chịu, nhưng nó khiến tôi cảm thấy được an toàn. Anh ta thậm chí còn chẳng hỏi tên tôi, nhưng đường chặng vội vã muôn biết. Tôi cố nhớ xem anh ta có giống một gương mặt quen thuộc nào đó không nhưng luôn thất vọng. Có lẽ đó là một người lạ quen biết.

Và anh ta để lại trên tờ hóa đơn thứ 10 một số điện thoại + một cái tên. "Anh không biết số của em, vì thế hãy gọi cho anh khi nào em thích!" Tôi ngược mắt nhìn người đã đưa cho mình mẩu giấy đang đi dần vào phía sau quầy bar. Tôi muốn đứng lên và gọi. Một người phục vụ tốt không bao giờ xưng "anh" với khách hàng. Đó có thể là cái cớ tốt. Nhưng cuối cùng tất cả những gì tôi làm khi đó chỉ là ngồi yên, nắm chặt tờ giấy trong tay đến tận khi về nhà. Điều mình lo lắng nhất hóa ra lại chẳng hề xảy ra. Cô ấy chẳng hề nổi cáu và hét lên kiểu "Anh nghĩ anh là ai?". Nhưng còn tồi tệ hơn khi cô ấy chẳng nói một lời nào. Và với sự im lặng đó, chỉ có 1% là cô ấy sẽ gọi. Có lẽ mình đã quá tự tin. Thật ngớ ngẩn! Mình còn định quẩn quanh với những ý nghĩ kỳ thị này bao lâu nữa chứ? Sự im lặng của cô ấy có thể là một cái cớ tốt để mọi thứ kết thúc tại đây...

Tôi không trở lại quán cà phê đó trong vòng một tháng. Vì tôi quá bận rộn, và còn vì cái gì nữa thì chỉ có trời mới biết. Tuần tiếp theo sau tháng đó, tôi quay lại, cũng vì lý do trời biết ấy. Tôi ngồi lại chỗ cũ và chờ người lạ quen biết cũ mang cà phê tới. Nhưng anh ta đã biết mất. Không nén nổi tò mò tôi hỏi người quản lý. "Đó không phải là nhân viên chính thức. Anh ta chỉ làm việc tại quán mỗi thứ 7. Và thôi việc rồi". Người quản lý trả lời tôi với một nụ cười thú (tôi cảm thấy thế). Thất vọng hơn mình tưởng, tôi ra về chưa kịp uống gì.

Những ngày tiếp theo trở nên dài và nặng nề hơn tôi tưởng, dù tôi cũng chẳng có nhiều việc hơn.

Rồi mất điện – Một chuyện chẳng lấy gì làm hi hữu, vì sở nhà đèn đã chuẩn bị tinh thần cho dân chúng trước đó hàng năm. Chuyện hi hữu chỉ là hệ thống điện khẩn cấp của tòa nhà cũng không hoạt động nốt. Laptop của tôi vẫn hoạt động, nhưng cũng như mọi người, tôi thấy mình xứng đáng được nghỉ ngơi trong những lúc như thế này. Các cửa kính được mở tung. Gió. Những cơn gió tràn vào mang theo nhiều dưỡng khí đến nỗi khiến tôi muốn làm một việc thật kỳ dị, việc gì cũng được nhưng không giống với những gì tôi đã làm suốt những ngày qua. Tôi bước ra khỏi phòng, đến cửa sổ cuối hành lang, với tay bật mở. Và để mặc gió thổi tung tóc mình tôi bấm số. Tôi sẽ gọi cho người lạ đó mà chưa biết sẽ nói gì.

- Em đã thích gọi cho anh rồi đây. (Tôi nói? Hay là gió nói?)

- Là em ư? Anh đã nghĩ là em sẽ không bao giờ gọi (tôi cảm thấy anh ấy đang cười) Em đang ở đâu thế?
- Một nơi rất nhiều gió. Tầng 8 một tòa nhà mất điện.
- Vậy em cứ đứng đó nhé. Anh sẽ đến.
- Anh điên rồi. Bằng cách nào chứ?
- Bằng gió.

Như thể được gió mang đến, hai giây sau anh xuất hiện sau lưng tôi. Và nói trong lúc tôi còn chưa hết ngỡ ngàng : “Anh rất quan tâm đến em! Đúng hơn là, anh nghĩ anh thích em nhiều quá rồi mất rồi!” Tôi bật cười. Hôm nay đúng là một ngày nhiều gió hơn bình thường, và dường như tôi chẳng phải là người không bình thường duy nhất.

- Anh biết gì về em để nói như thế?
- Nhiều chứ. Anh biết em làm việc ở phòng 810 từ 8 giờ sáng đến 4 giờ chiều, tiếp đó là từ 5 giờ chiều đến 9 giờ tối tại nhà. Em không bao giờ làm việc vào thứ 7. Em thích cà phê và chỉ thích cà phê thật ngọt. Em thích cười một mình. Và em thích một anh bồi bàn dù em có công nhận hay không...
- Anh lấy đâu ra những chuyện này? – Tôi cắt ngang với một vẻ mặt mà tôi cá là trông sẽ rất ngổ.
- Những chuyện đó sẽ chẳng có gì là bí mật với một người làm việc tại phòng đối diện cửa thang máy tầng 8 khi em bước qua 6 ngày một tuần – anh ta nheo mắt – và một người phục vụ tại quán cà phê em thường lui tới vào ngày còn lại.
- Người chủ nào cho anh làm ở đó chỉ vài giờ một tuần thế chứ? – Tôi thấy mình cũng...nheo mắt theo.
- Bạn anh! Và mọi người ở đó đều nói em thích anh chàng phục vụ.

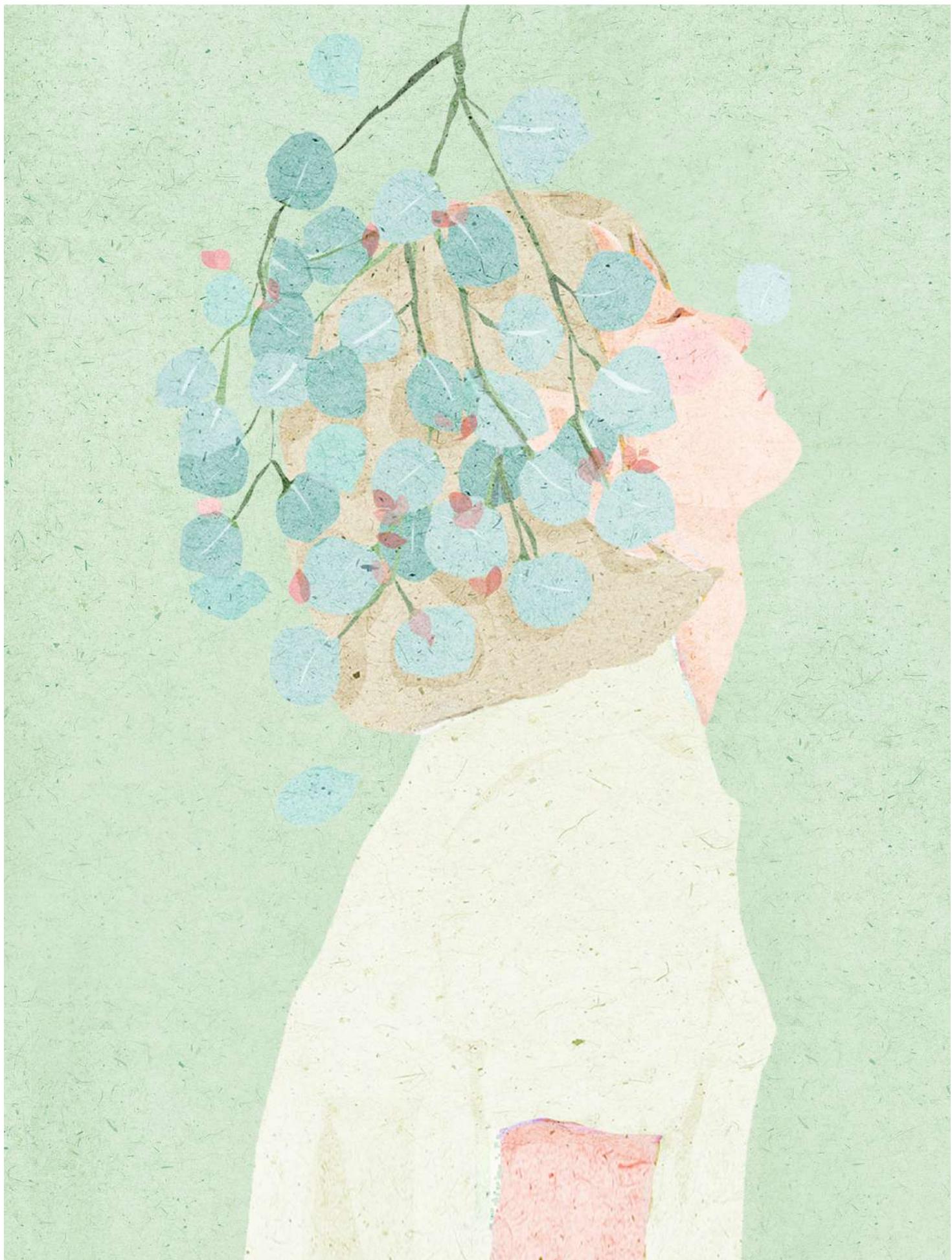
Tôi bật cười. Có lẽ anh ta nói đúng. Tôi đã thích anh chàng phục vụ, và cũng bắt đầu thích người đang đứng cạnh tôi lúc này. Nhưng cái tôi nói với anh lại là:

- Chắc họ nhầm thôi.

- Thị cứ cho là chưa. Nhưng người ta cần thương lai làm gì cơ chứ?

Một câu hỏi hay. “Vậy thì cứ cho là tương lai sẽ có “chúng ta” Tôi nghĩ, nhìn thẳng vào mắt anh và mỉm cười. Ngay lúc đó điện khôi phục. Tôi với tay sập cửa khi hệ thống điều hòa đã hoạt động lại, nói trong lúc còn thấy trong lòng mình những giai điệu của gió còn ngân nga:

- Tôi đi cà phê nhé, anh?

MAI MINH

QUÁ KHỨ NGỦ YÊN

Shin đến như một cơn gió và nói với Zin rằng anh yêu con bé. Nó nhìn anh cười khó hiểu. Anh bảo anh thích nó cười lắm. Mỗi ngày, anh đến bên cạnh và làm cuộc sống của nó đầy niềm vui. Nó buồn khi anh buồn và cảm thấy đau khi anh đi đá bóng và như anh nói là bị một “chấn thương vật vãnh thường gặp trong cuộc đời một siêu cầu thủ.” một ngày đầu thu, anh ra đi khi cuộc sống thực sự của nó mới chỉ bắt đầu. Anh nói rằng: Anh sẽ trở về. Nhưng rồi có một khoảng cách nào đó ngăn cách giữa suy nghĩ của anh và nó. Sự liên lạc thưa dần. Nó tìm thấy những hoang mang trong chính trái tim mình. Rồi một ngày. Zin tỉnh dậy và thấy bàn tay mình trống rỗng. Shin đã bước ra khỏi cuộc sống của nó từ lúc nào... Con bé giật mình: Nó quên mất, nó chưa nói với anh một điều rất quan trọng. Nó chưa nói với anh rằng nó yêu anh...

Một tháng, hai tháng, rồi nửa năm..., con bé không còn thấy đau quá nhiều nữa. Chôn chặt ký ức vào trong, để người khác nhìn thấy nó thường xuyên mỉm cười và làm bận rộng mình trong từng giây phút. Nó chưa bao giờ quên anh cả...

Tôi nhìn em. Mỗi ngày qua đi, tôi vẫn tìm trong đôi mắt và nụ cười của em một điều gì đó vừa thay đổi. Nhưng em luôn như thế, cười thật tươi với đôi mắt buồn bã. Em có biết, dù người đó yêu nụ cười của em, người đó cũng không quay lại bên em nữa? Em biết đúng không? Thế mà tôi vẫn luôn nhìn thấy em cười giống như người ấy vẫn luôn ngắm nhìn em, như bàn tay em vẫn còn nằm yên trong bàn tay người ấy...

Tháng Tư đem nắng về nhuộm vàng những con đường đông đúc giữa lòng Hà Nội. Em ngồi tựa đầu vào khung cửa sổ và ngắm từng vật nắng chảy phía bên ngoài khung kính. Quán nước chiều bỗng như se lại với một bài hát đệm guitar hay và buồn bã. Em quay lại nói với tôi một điều gì đó. Hình như nó khá hài hước và em che miệng cười. Rồi em nhận ra tôi chẳng tập trung chút nào vào những gì em nói. Em gọi tên tôi: “Kye, anh sao thế?” Và nhìn tôi bằng đôi mắt mở to khó hiểu. Gió vẫn mơ man thổi và từng vật nắng vẫn lay động sau vòm lá. Trái tim thắt lại và khe khẽ đau...

Zin không hiểu nổi những suy nghĩ hiện lên từ ánh mắt Kye đang nhìn sâu vào mắt nó. Anh đang muốn nắm bắt điều gì ở phía sau cánh cửa từ lâu đã khép chặt kia? Rồi bàng hoàng, anh nói. Anh nói với nó rằng anh yêu nó. Sự sợ hãi và ý tưởng chạy trốn lóe lên trong đầu nó.

Trái tim con bé thắt lại và khe khẽ đau. Anh yêu nó. Đã lâu chưa? Từ khi nào – trong khoảng thời gian nó đã luôn vô tư ngồi cạnh anh và nói với anh là nó nhớ Shin đến mức nào...? Tháng Mười buồn bã ra đi, rồi tháng Giêng, tháng Hai..., những mùa hoa cứ thế ra đi. Khi hoa ưa tàn trên con đường chỉ còn lại màu xanh, hoa bách hợp

buông chút ảo não và trong trắng, rồi hoa cải vàng rực cánh đồng vùng ngoại ô thành phố... Tất cả đều thay đổi, trừ Zin. Có thể đó chỉ là cảm giác tiếc nuối một sắc áo vừa ra đi, có khi chỉ là mất đi một điều gì thân thuộc, cũng có thể một phần linh hồn nó đã thực sự không còn ở lại... Tất cả những gì còn lại vẫn là nỗi nhớ dai dẳng và những con đường im lặng. Hà Nội của Zin đã im lặng kể từ ngày không còn Shin, và trái tim con bé cũng vậy.

Em cúi mặt xuống, làn mi giấu đi đôi mắt hoang mang với suy nghĩ về sự thay đổi trong cuộc sống của mình. Đã khi nào em chịu cho người khác và cho chính em một cơ hội? Em có nhận ra rằng từ lâu rồi, em giấu mình trong những khoảng trống rỗng của riêng. Em có nhớ là đã gần hai năm rồi em không khóc trước mặt một người nào đó. Em có biết rằng từng ấy thời gian, nụ cười của em không còn thực sự là một nụ cười... Đôi vai em khẽ run rẩy. Những rung động nhỏ nhẹ của chiều khiến cho mọi thứ se lại. Sau gần hai năm qua, tôi biết rằng tôi có thể chờ đợi đến ngày em thực sự thay đổi và dành cho tôi.

Những gì tôi cần, là một cơ hội! Tôi đã nói điều đó với em khi em ngược lên và nói với tôi: "Em không thể!"... Mặc kệ sự im lặng của em, tôi ở bên em vì đó là điều tôi cần...

Mỗi ngày qua, Zin bắt gặp mình cười nhiều hơn, nghĩ đến Kye nhiều hơn và dành thời gian của nó ở bên anh nhiều hơn nữa. Con bé vẫn sợ khi nghĩ đến việc thay đổi cuộc sống của nó nhưng mặt khác lại cảm thấy chán nản nỗi buồn của chính mình. Kye vẫn thế, luôn ở bên cạnh và thật dịu dàng. Đôi khi, Zin thấy mình đang ngồi im lặng và lắng nghe tiếng chuông gió vang nhẹ trong chiều và nghĩ đến một "làn gió" khác, không còn là Shin, Nhưng những hình ảnh trắng đôi khi vẫn thoảng qua trong giấc mơ của nó. Con bé vẫn chưa quên, chưa thể quên Shin. Nó nhớ anh cười, nhớ giọng nói của anh, nhớ những sợi tóc rủ xuống gương kính và bàn tay anh nắm chặt tay nó trong buổi chiều cuối cùng... Còn một điều gì đó, một điều gì còn dang dở trong những ký ức này... Những cánh phượng nhạt dần rồi buông mình nhẹ nhàng đáp xuống vạt cổ tháng Bảy êm ái bên đường. Zin bỏ một chiếc giày ra, xoa nhẹ gót chân rồi ngồi thẳng dậy. Phố hối hả với những con người không ai nhìn vào ai. Tất cả đều hướng đôi mắt mình vào vô định, vào trống rỗng, để đi, để tìm đường, và đi... Đơn giản thế. Gần 4 giờ chiều, nắng đã dịu dàng trở lại. Con bé đang đợi Kye. Hôm nay là sinh nhật anh và sau vài giờ vật vã trong bếp, nó đã chuẩn bị được cho anh một cái bánh sinh nhật chắc chắn là ăn được (dù có phôm mó). Zin chăm chú nhìn vào dòng người trước mặt, cố tìm một bóng người quen thuộc. Có lẽ vì hôm nay là một ngày đặc biệt nên anh hẹn nó ở xa và để nó đợi lâu như vậy...

Nắng tháng Bảy rơi trên tóc em nhẹ nhàng nhỉ? Khe khẽ thoi nhé, vì cảm giác lúc này sao êm đềm quá... Em biết không, lúc này nhìn em thật xa vời... Em đang đợi tôi, lạc quan hơn thì – đang nghĩ về tôi. Có thể ngày hôm nay, em sẽ tặng tôi món quà tuyệt vời nhất mà tôi trông đợi, những cũng có thể em sẽ không bao giờ còn bên tôi nữa... Có phải tôi thật ngu ngốc khi đánh cược bằng chính niềm vui của mình? Không, tôi đã không còn muốn nhìn thấy những khoảnh lặng buồn bã quen thuộc trong ánh mắt em thêm nữa... Đợi một chút thôi, và tất cả sẽ kết thúc... Trái tim thắt lại và khe khẽ đau... Em chậm chạp đứng dậy, đôi vai dường như vừa tê cứng lại rồi bắt đầu run lên bàng hoàng...

“Chạy trốn! Chạy trốn nhé!”... “Không, đâu có được? Tại sao lại phải chạy trốn?”... “Nhưng...”... “Không đâu...”... “Chưa quên! Chưa quên!!!...”... “Không. Dừng lại đi, không sao cả mà!...” – Mắt Zin mờ đi. Những tiếng nói từ đâu cứ vang lên, đập vào óc nó và vỡ tan ra hàng nghìn mảnh nhỏ lấp lánh trong nắng chiều. Shin đứng trước mắt nó, quen thuộc như chưa từng ra đi. Giảm, anh cao hơn, gọng kính thì đã thay cái mới rồi, nhưng mái tóc hơi rối thì vẫn thế, đôi vai vẫn thế. Và rồi, cả cái dáng anh đứng, cả ánh mắt anh nhìn nó... Sao quen thế?

Con bé bần thần ngồi xuống. “Em khỏe không?” – Shin ngồi xuống cạnh nó và khẽ hỏi. “Em ổn” – thấy cổ họng mình khô đắng lại. Quay sang anh, cố nhắc mình rằng tất cả những gì nó vừa thấy chỉ là tưởng tượng. Nhưng Shin ngồi đó, bên cạnh nó như thể hôm nay là thuộc về 2 năm về trước. Con bé nhìn sâu vào mắt anh. Ừ hả, đã có điều gì đó thay đổi... Vẫn ấm áp và thân thuộc như ngày xưa nhưng cảm giác thì thật là khác. “Còn anh?” – Nó hỏi lại. “Vẫn thế thôi mà...”. Con bé nhìn anh và thấy trái tim mình im lặng quá. Nó vẫn yêu quý anh thật nhiều, yêu quý sự gần gũi và thân thuộc của anh, cả cái nhìn dịu dàng... Nhưng tình cảm đó không giống như trước nữa... “Hình như em không còn yêu anh nữa hay sao ấy!” – Zin đưa chân và quay sang ngó Shin. Anh cười: “Anh biết!”... “Sao anh biết?” “Ai hiểu em nhất nào?”...

Cười

Shin nhìn thấy điều đó trong mắt Zin. Cô bé đã không còn là của anh nữa. Đã hai năm rồi còn gì, và mọi thứ thì đều có thể thay đổi. Điều đó sẽ tốt cho Zin hơn, vì anh sẽ còn ra đi nữa. Anh đã sai khi im lặng ra đi, và quay lại chỉ để Zin biết rằng cô bé không

còn yêu anh nữa. Điều đó... Thật là buồn...

Chiều nhạt dần, Zin vẫn đang ngồi bên anh, thân quen và ngọt ngào quá. Cô bé kể về những ngày đã qua, về một cuộc sống mới không có anh, và về Kye – người đã yêu cầu anh gặp Zin khi anh vừa mới trở về... Shin bỗng nhớ cái cảm giác mỗi khi cô bé tựa đầu vào vai anh và khe khẽ ngâm nga một bài hát nào đó. Xa quá rồi. Zin bây giờ sẽ không còn tựa vào vai anh nữa và Shin biết rằng, trái tim cô bé đang nghĩ về một người khác. Rồi tất cả sẽ không sao, sẽ ổn cả thôi mà...

“Em đang chờ ai à?”. “Kye, bạn em ấy!”. “Uhm, chắc anh phải đi...”. “Rồi mà! Anh về đi...”. “...! ...Anh về nhé!?” . “...” Shin đứng dậy và bước đi. Trái tim thắt lại và khe khẽ đau. Anh biết mình chưa đúng, nhưng cũng không sai... Sẽ tốt cho Zin hơn nhiều khi cô bé không còn yêu anh nữa. Mọi thứ với cô bé sẽ lại được bắt đầu và Zin của anh sẽ cười, cười thật nhiều như ngày xưa còn đi bên anh vậy!

“Anh à! Đợi em!” – Shin giật mình quay lại. Zin ùa vào lòng anh, đôi tay níu chặt lấy vạt áo. “Em quên mất! Em chưa nói với anh...” – Cô bé ngược lên và nhìn sâu vào mắt anh – “Em yêu anh! Em đã rất yêu anh và nhớ anh đấy!”, rồi nép đầu vào ngực anh. Shin ôm chặt Zin trong cánh tay mình. Chiều êm ái trôi đi và tình yêu đã ngừng lại, thật nhẹ nhàng! “Thật vui vì đã gặp lại em!”...

Zin đã nói. Cuối cùng nó đã nói với Shin rằng nó yêu anh. Những mảnh ký ức đã không còn dang dở và tất cả đã dừng lại ở đó một cách nhẹ nhàng. Nó đứng lại, nhìn anh bước đi, không còn buồn như ngày xưa nữa... Anh là cơn gió, và ngày hôm nay, anh đã bay qua cuộc sống của nó rồi... Con bé ngó ra phía đường. Kye hình như vừa đến. Anh nhìn nó dịu dàng và hơi buồn bã. Nó cầm chiếc hộp đựng bánh và chạy về phía anh. “Này, tính cho em leo cây hả?” “Làm gì dám?” – Anh ngó ra chỗ khác... “Biết mấy giờ rồi không?” – Con bé nhìn anh... “Anh xin lỗi!” – Kye nhìn nó bối rối. Ôn hòa, Zin vòng tay ôm lấy Kye và nhẹ nhàng: “Lần s không được đến muộn nhé!”... Kye mỉm cười, đưa bàn tay hơi run run lùa vào tóc nó... Chiều buông xuống im lặng thế... Chỉ còn lại những âm thanh hòa nhịp êm đềm... “Cái gì đấy?”... “Bánh!”... “Trông buồn cười nhỉ? Em làm à? Ăn được không?”... “Cái gì!?”...

“À không!...”

ĐỒNG HẢI ANH

SÀI GÒN NẮNG VÀ NHỚ LẮM

Tôi rời Hà Nội và thành phố Hồ Chí Minh, biệt phái cho một công trình mới. Trải nghiệm một mùa nắng trên công trường, để học yêu và ghét nắng Sài Gòn rất thật, khác rất nhiều cảm giác chỉ bồng bềnh nóng nắng và mưa rào của vài ngày công tác. Sài Gòn những mảng màu đêm buồn man lâm lịm trong những khu chung cư cũ kỹ chật chội ở những quận nghèo xa trung tâm rực rỡ ánh đèn. Và Sài Gòn, vẫn những con người ấy, lại là những nụ cười lấp lánh tin yêu cuộc sống mỗi sáng mai trên công trường. Sài Gòn rất trẻ.

Tin nhắn đến từ một số máy trông lạ lẫm: “Anh có bao bọc được em 2 ngày ở Sài Gòn không?” – “Ai thế?” Tin gửi lại ngắn gọn: “Hoàng Thục Bình Minh”. Cái tên quá đỗi gần với tôi. Tôi trả lời lạnh lẽo: “Không quen ai tên dài như vậy”. Một ngày nắng không mấy bình an.

- Nói anh nghe sao em bỏ công việc ở Biomin?

- Chẳng vì sao cả. Em bỏ việc, vậy thôi.

- Nghiêm chỉnh chút đi, em có cả một tương lai ở đó. Biomin là một tập đoàn mạnh, tụi nó coi trọng nhân viên, chính sách thì tốt như vậy... Đâu phải ai cũng đạt được một vị trí tiềm năng đến như thế? Suy cho cùng Singapore là một đất nước có môi trường làm việc và sinh sống tốt nhất ở khu vực. Vậy mà em nói bỏ là bỏ luôn rồi cứ thế đi về sao?

Em lùa tay vào mái tóc ngắn, tư lự như nói với chính mình:

- Anh à, đồng ý. Nhưng biết giải thích sao nhỉ... Em không ngại sức ép công việc, tuy thực tế là rất căng thẳng. Ở Singapore, cái gì cũng đẹp, ngăn nắp, cuộc sống tiện nghi đến mức ngay cả mọi thứ công cộng cũng quá sức tiện nghi. Dường như người ta luôn có ý tạo ra mọi điều kiện để cuộc sống tiện nghi như thế, dễ dàng như thế, chỉ bởi cần như vậy để những kẻ như em, mệt mỏi và buông xuôi sau những giờ làm việc căng thẳng, cứ trôi đi như bong bóng êm đềm là về tới nhà, không nghĩ ngợi gì, không băn khoăn gì hết cả. Hai năm vừa rồi, em dường như ăn uống quá điều độ, làm việc quá hiểu quả, mọi thứ đều được hoạch định hoàn hảo, nên em không kịp nghị một điều gì cho bản thân. Rồi một ngày chợt nhận ra con đường hằng ngày em đi làm cây cối cứ đều tăm tắp, làm em nhớ Hà Nội sắp sang tháng Tư, thành phố sao mà nhiều lá rụng, những cái thân cây xù xì, to nhỏ, cong thẳng chẳng giống nhau, hoa lá mỗi mùa một kiểu, cuộc sống mỗi ngày đều mới mẻ, sôi động, đến cây cối cũng đầy bất ngờ. Hơi có cảm giác thảng thốt, em nghĩ: “Thế là đủ, Singapore, những kế hoạch quá đỗi tỉ mỉ và những deadline tiếp nối nhau bất tận, em phải về nhà... Và...”

Tôi chặn em bằng một nụ hôn đột ngột. Thương yêu thắt lòng. Ngày em đi, tôi giận

em, rồi tự bảo mình: “Chuyện nhỏ”. Chỉ việc quên phắt đi. Là quên. Nhưng hóa ra tôi lại càng giận em hơn, giận đến điên người mỗi khi hôn một cô gái. Em không ở đây, mà không có cái hôn nào trọn vẹn nổi. Nỗi nhớ tưởng như mỏng lắm, mà cứ loang như một vệt dầu. Giờ thì em đây. Hiện hữu. Sống động. Trưởng thành hơn biết bao nhiêu. Mà vẫn trong mắt những đốm sáng kỳ lạ, lấp lánh của những tháng năm xa xưa với tình yêu dành cho tôi trong trẻo. Mà vẫn mong manh như một sợi tơ trời xanh biếc, khi em thình lình xuất hiện trước cửa phòng tôi, mắt dâng đầy nước: “Anh, tha lỗi cho em...”

Sài Gòn đang mùa nắng. Lao xao. Tôi yêu nhịp sống của Sài Gòn buổi sáng. Có cái gì rất hối hả, rất rộn ràng. Vậy mà cũng rất thong dong. Ai đi đâu vội vã cứ vội vã. Ai đút tay vào túi quần short thủng thảng cuộc bộ trên vỉa hè cũng cứ thủng thảng. Tôi cuốc bộ. Em đeo một cái balo to đùng và rất nặng, đi nhún nhảy bên cạnh, huyên thuyên như con chim chích bông, haha, chích bông đeo kính mát. Đột ngột em chỉ một quán bên đường: “Cà phê đi anh”. Thế là chui vào quán cà phê. Lý do vô cùng đơn giản, em cần check mail mà cái chỗ ấy lại có một thứ gọi là wi-fi...

Vào quán, em lúi húi lôi trong balo ra cái máy laptop, rồi bở đôi dép xỏ ngón ra, dường như chẳng quan tâm đến chuyện mình đang mặc váy, co chân xếp bằng tròn trên ghế. Cả đám phục vụ quay lại nhìn vẻ kỳ kỳ. Quả thật, với dân Sài Gòn, con gái mà thế này thì... Kỳ quá!!! Tôi hơi buồn cười, gọi cho cả hai: Hai cà phê, một ly kem và một bánh táo. Trong quán wi-fi, tôi chán. Tôi ăn hết ly kem và bánh táo. Tôi nhìn quanh. 9h30 phút sáng. Khách khá đông, ai cũng vào ngồi, gọi một ly chi chi đó, thường là cà phê, rồi rút trong túi quần ra một tờ báo, cầm cuộn đọc. Tôi tự nhiên cũng muốn đọc báo, kêu thằng nhỏ bán báo vào mua mấy tờ, ngồi đọc trong lúc em check mail. Toàn chuyện buồn kiểu cháy nhà, chộp giựt điện thoại, làm dâu xứ Hàn, cá độ bóng đá, hút chích, lừa đảo... Đại khái chừng như vậy thì em ngẩng đầu lên:

- Vé máy bay của em confirm được rồi. Tối nay em ra Hà Nội.

Tôi ngúc ngắc thở dài hơi buồn:

- Ủ vậy. Giờ em xong vụ mail, rồi làm cái gì nhỉ?

Cười toe, em trả lời:

- Đi hiệu sách trước. Rồi ăn trưa. Về ngủ một giấc. Dậy đi hồ bơi.

Tôi lại ngúc ngắc:

- Ủ vậy. Ở Sài Gòn chưa tròn 2 ngày, cứ nhất định phải đi bơi sao?

Em tức kh đáp lại:

- Em thích.

Rồi nghiêng đầu nghĩ nghĩ:

- Ở Sài Gòn, em thích hồ bơi và anh. Về Hà Nội, em sẽ nhớ Sài Gòn có anh và hồ bơi. Nên phải đi bơi chứ!

Cái trò mua sách hóa ra kéo dài đến tận trưa. Và cái trò ăn trưa trong quá có điều hòa mát mẻ với một cô gái nói rất nhiều nên tới tận gần 3 giờ mới kết thúc. Trời kéo mây xanh đen rồi đổ một cơn mưa to kinh khủng, chuyện bơi lội đành gác lại. Em cũng mệt, che miệng ngáp, nên tôi đưa em về khách sạn. Rồi cái trò tự nhiên mưa ầm ầm nên phố xá ngập như sông, tôi đành gác lại chuyện về công trường. Ngoại lệ!!! Không thể về được, mà cũng chẳng muốn về. Em ngủ nghỉ ngơi, tay phải gập lại kê dưới đầu, thở nhè nhẹ, mắt dài, mi cong, đôi môi mím chặt lạnh lùng nhưng cầm nhẹn thì đầy vẻ nghịch ngợm. Nằm vậy rất lâu, rồi em mồi tay, cựa quậy trở mình, mở choàng mắt. Tôi bị bắt quả tang không chịu ngủ trưa mà lại ngồi ngắm em. Đành mỉm cười. Em quàng tay qua cổ tôi. Nụ hôn cong mềm từ giắc ngủ...

Tôi đưa em ra sân bay. Em hôn nhẹ tôi, nhăn mũi: “Cầm anh không cạo, cọ vào má em đau thế”, rồi vãy vãy và biến vào bên trong. 2 phút sau, trong điện thoại xuất hiện tin nhắn của em: “Mail nhé. Vì em thích mail. Vì mail em thích...”

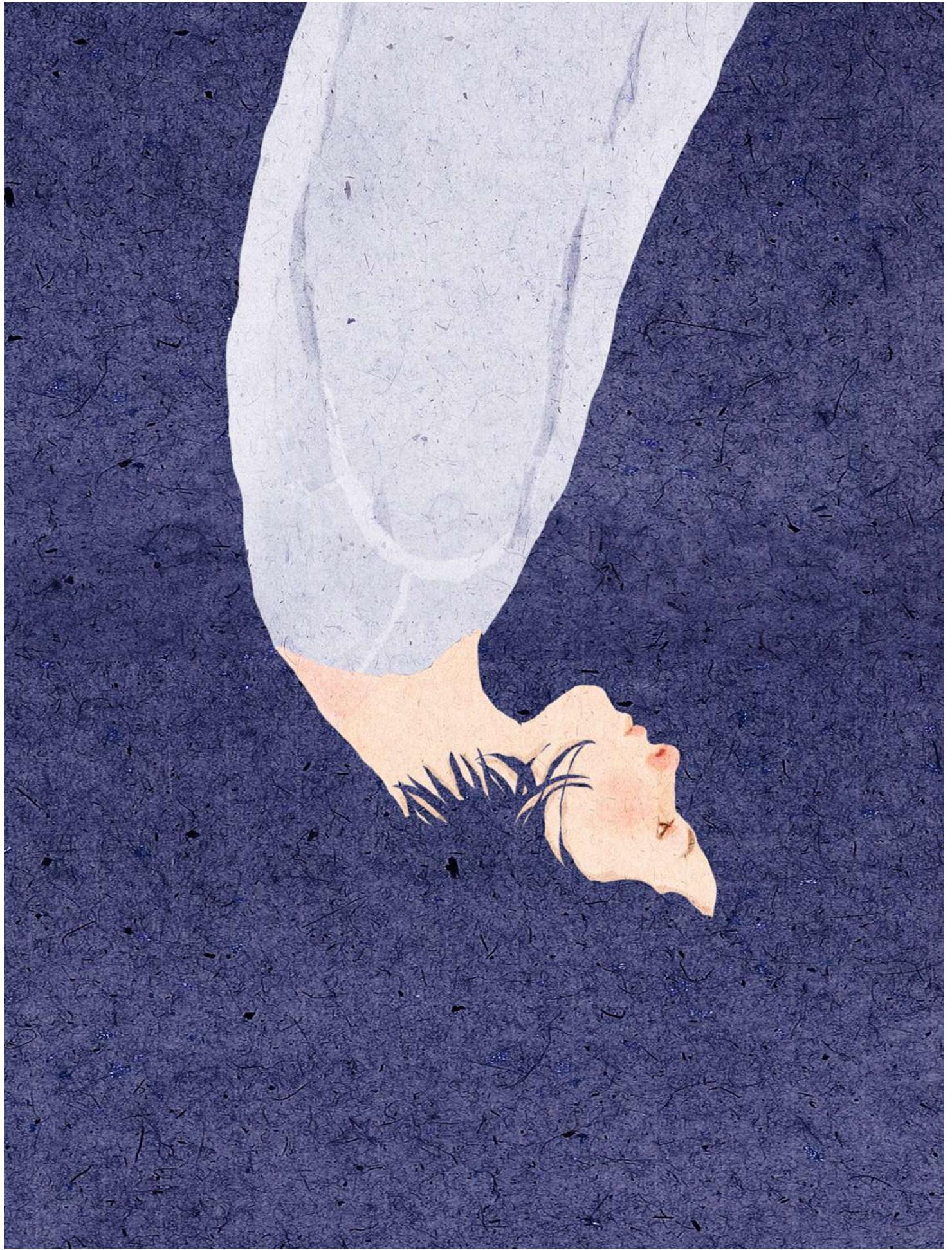
“Anh hỏi vì sao em rời Singapore. Có một điều ở Sài Gòn, em đã quá kiêu hãnh mà không nói được với anh. Hai năm trước, lần đầu tiên tham gia workshop của Biomin về xây dựng tổ chức, em phải trả lời một câu hỏi như thế này: Hãy kể và chia sẻ cùng chúng tôi về 3 người có ảnh hưởng đến bạn nhất; và 3 sự kiện làm thay đổi cuộc đời bạn. Trong phần trình bày của em, có anh và những ngày em đã gặp anh. Workshop tương tự mới vừa rồi, em và người chủ trì cũng nêu ra câu hỏi ấy. Rồi khi trở về nhà, phải mất khá lâu em mới có được một câu trả lời mới cho mình. Những con người và sự kiện thay đổi trong danh sách. Chỉ còn lại anh cùng những ngày rực rỡ đầy hạnh phúc đã xa xôi. Hai năm, chưa có một ngày nào em thôi nghĩ về anh, thôi mong chờ, thôi nhớ. Điều đó buộc em phải sống tích cực, phải nỗ lực hằng ngày để tốt hơn, để được như anh. Anh không chỉ quan trọng với em. Anh khiến em thật sự là em, và thay đổi em. Đó là lý do cuối cùng để em bỏ lại Singapore. Em cần anh hơn cả”.

Sài Gòn vẫn mưa vẫn nắng. Công vẫn bế bộn những nụ cười, mỗi ngày một chút đổi thay, một chút mới mẻ của hình hài kiến trúc đang hoàn thiện, đang vươn cao. Tôi học ở đây những điều sống động về niềm hy vọng, về sự trẻ trung của cuộc sống,

tôi học cách sống hết mình, nỗ lực không mệt mỏi, không nản lòng trước thất bại, khó khăn. Tôi học hỏi mỗi ngày, mỗi ngày da cháy nắng hơn, mỗi ngày trưởng thành hơn trong công việc. Tôi học để lại yêu em và để càng nhớ em bất tận.

Tôi yêu em từ khi nào nhỉ? Chuyện cũng lâu rồi. Một nhóm dự án thân thiết và quan tâm cho nhau như anh chị em. Tháng nào cũng 20 ngày xa Hà Nội hàng trăm cây số, những ngày tháng gian khó và thân thương. Em làm thực tập ở đây 3 tuần. 21 tuổi, sắp sửa rời những giảng đường ĐH. Nghịch như quỷ sứ, cả dự án coi em như một thằng em trai dễ thương nhưng luôn phải để mắt trông chừng, kéo em gây ra những rắc rối vớ vẩn và rồi cả đám bị la lối. Một đêm mùa Đông, ngồi thu lu trong căn phòng lạnh giá, xem xong trận MU – Liverpool, em ngáp một cái rõ buồn cười, tạm biệt cả đội: “Aaah, buồn ngủ rồi, tạm biệt các anh, MU đã dở quá, nhớ Hà Nội quá, mình đi xa nhà lâu quá, có ai nhận ra không?”... Mọi người phì cười. Tôi cũng phì cười mà trong lòng lay động vì những câu em hỏi... “có ai nhận ra không?”... Như bắt được ánh mắt tôi dõi theo, em quay lại, đưa mắt nhìn cả phòng, rồi dừng nơi tôi, cười lấp lánh. Để tới tận bây giờ, vẫn còn rất nhớ cảm giác lạ lùng thương yêu tràn ngập tim mình.

Tôi yêu Sài Gòn nắng, Sài Gòn mưa, và những quán vỉa hè, cà phê không phức tạp, chỉ đổi từ trong chai ra cốc, tống đường vào, bỏ vô một vốc đá, ngồi ngắm thiên hạ chạy xe vù vù qua. Nhưng mà tôi yêu cả em. Với cái balo to đai, mặc váy xòe, đi nhún nhảy, nói cười lịch chich, kỳ cục lắm và dễ thương lắm!!! Nên khi nhớ em, tôi vào một quán có wi-fi, đọc báo, thấy nói dân số Sài Gòn tới năm 2020 sẽ lên tới con số 10 triệu, bèn vẫn vơ nghĩ mua miếng đất, xây một khu đô xe hơi, khi sau chỉ thu tiền, rồi sáng sáng thong dong đút tay túi quần shorts, đi bộ, xem thiên hạ mướt mồ hôi tìm chỗ đậu xe... Phì cười, vẫn vơ quá, tôi đâu cần thong dong như thế... Tôi cần em hơn. Ủ, mà tại sao tôi lại vẫn cứ chưa thôi yêu em nhỉ?

MINH NHẬT

NƠI NHỮNG CƠN GIÓ DỪNG CHÂN

T rà sữa

Tôi bắt đầu đi mua trà sữa cho cô ấy vào những ngày trời mưa rất nhiều. Tôi cũng không thật sự nhớ là khi ấy như thế nào và vì sao tôi lại mua trà sữa mà không phải một thứ gì khác, có lẽ vì hôm đầu tiên khi tôi nhớ ra mình phải làm một thứ gì đó trước khi mọi cảm xúc trở nên quá muộn, thì tôi đang đi trên đường Phan Đình Phùng – một trong những đường nhiều lá nhất Hà Nội, và quán Trà Đài Loan trên phố ấy thì mở 24 giờ. Sau này thì tôi trở thành một vãng khách quen thuộc ở quán ấy khi luôn xuất hiện vào lúc 12h đêm và chỉ mua một cốc trà sữa thạch cỏ mang về. Công ty của tôi luôn quá nhiều việc, một vài dự án mới khiến tất cả lại phải dồn sức hoàn thành đúng thời hạn. Vì thế tôi không thường kết thúc giờ làm sớm hơn, và nếu có đôi khi rảnh rỗi thì tôi cũng hay ra quán rượu ngồi với mấy gã bạn. Chẳng bao giờ hẹn, nhưng vào vài tối trong tuần chúng tôi sẽ ngồi ở một quan nhỏ ven đường Nguyễn Khuyến – nơi thứ nước có cồn được ngâm ngon tuyệt và đồ nhắm thì không chê vào đâu được. Uống đến khi ngày đã thật sự hết, thì tôi đứng lên và đi mua trà sữa cho Lam, không bao giờ loạng choạng. Bởi quán thật bình yên, tôi không muốn phá vỡ cái không khí ấy.

Có lẽ hơi kỳ quặc, nhưng để tôi nói cho các bạn biết, tôi và cô ấy đã chia tay. Người ta yêu nhau chỉ vì một lý do là yêu nhưng chia tay thì cả tỉ thứ. Tôi chẳng muốn kể về những thứ này nọ của một tình yêu, chỉ biết sau khi Lam nói lời ra đi, tôi đã vô cùng choáng váng, tựa như cầu thủ đá trượt quả penalty vào giây phút có thể gỡ hòa, tôi rơi hoàn toàn, hoặc nếu miêu tả một cách chính xác hơn, như người thường ăn một món ngon ở một quan hay mở gần nhà, và rồi đột nhiên người ta không bán món đó nữa, tôi hụt hẫng vô cùng. Cả tuần tôi ngồi lỳ ở nơi quen thuộc, không có động thái nào quan tâm đến thế giới xung quanh. Tôi yêu cô ấy và không muốn điều đó xảy ra, nhưng về một mặt nào đó, tôi thật sự không biết phải làm gì và chờ đợi cô ấy quay lại, một thứ chờ đợi rất mỏng manh nhưng chắc chắn nhất, vì những người còn yêu nhau thì luôn trở về với nhau.

Và vì thế, tôi bắt đầu đi mua trà sữa, người ta nói trà sữa là tâm hồn. Tôi muốn chứng minh một điều rất giản dị, ngày nào tôi cũng nhớ đến Lam. Mặc dù vậy, tôi không cần cô biết điều đó. Đôi khi, có những việc làm chỉ để lấp đầy cảm giác chống chênh cho bản thân.

Nhân vật nữ số hai

Nếu chúng tôi đang cùng đóng một bộ phim tình cảm Hàn Quốc thì tôi sẽ đóng vai nữ chính thứ hai, tức là người chuyên chọc phá một cách ngầm ngầm, thầm yêu nhân

vật nam chính và ghen ghét với nhân vật nữ số một. Bạn bè thường gọi tôi là Emin, thiết nghĩ thì một nhân vật phản diện cũng không thích được khán giả nhớ tên, vì thế hãy chỉ cần hiểu tôi là Emi... Tôi yêu anh không biết từ lúc nào nữa, vì nó đã quá lâu rồi. Tôi làm cùng tòa nhà của Bảo, hàng ngày gặp anh ở quầy bán nước tầng trên cùng, mưa dầm thấm lâu... Tôi gần như tan vỡ hoàn toàn kể từ khi anh yêu và đến với Lam. Sự xuất hiện của Lam tựa như cái gai chọc vào mắt tôi nhưng tôi không sao tìm ra lý do hợp lý để ghét cô, bởi cô hoàn hảo theo mọi nghĩa, và tôi thì là một kẻ ngay cả đến bày tỏ cũng không dám, thì so sánh gì nữa. Tôi là người xuất hiện trước nhưng Lam lại là người bước đến với anh trước. Cuộc sống đôi khi có thể đánh giá thành công theo những bước chân, ai là người dám đặt gót trước, tên của người đó sẽ được lưu lại với dấu mực đỏ huyền thoại...

Những ngày sốc khi mới biết anh và Lam yêu nhau, tôi thậm chí ngồi ở Café Tứ Quán đoạn Nguyễn Khuyến và uống một mình, uống đủ để khi đứng lên có thể tự về nhà, và ngủ một giấc ngon.

Nhưng tôi không thuộc mẫu người chịu thua, tôi thích “đánh đòn có địch” và một cách tình cờ, tôi lại là bạn của Lam. Tôi bỏ qua tư cách của một người bạn để làm được điều mình muốn, tôi đã sai một lần và không thể sai thêm lần nữa. Một sáng đẹp trời, tôi tìm đến với Lam, gieo những hạt đầu tiên của cây nghi ngờ, biết nó sẽ đậm chồi nảy lộc ngay trên cái mầm hạnh phúc vừa nhú. Những điều tôi nói raa ngày rót vào tai Lam những thầm kín đáng tiếc không kịp chia sẻ, cái này chưa hết, cái khác lại bắt đầu... Lam là bạn tôi và chẳng mấy chốc tất cả những điều ấy khiên một người con gái mà điểm yếu duy nhất là sự yếu đuối như Lam phải gục ngã. Cô không chịu nổi tất cả những điều mà tôi và “người khác” nói về anh, và cô quyết định ra đi. Cộng thêm với việc Bảo rất bận và hai người không gặp nhau nhiều, thì lời chia tay dù cả hai còn rất yêu nhau là lẽ dễ hiểu... Điều tôi muốn đã thành công. Ngay khi ấy, tôi bước vào không ngần ngại, lần này, tôi không thể để tuột mất cơ hội. Đối với tôi, đã yêu là bằng mọi giá giành được người mình yêu, bất kể bằng cách nào.

Sự tiếc nuối

Tôi có thói quen dậy sớm và đi chạy mỗi sáng, mùa Đông cũng như mùa Hè, và thời gian gần đây, tôi luôn thấy một hộp trà sữa được treo trước cửa nhà. Tôi có thể hình dung được người làm việc đó, nhưng cũng có thể không, bởi theo tôi biết thì thời gian gần đây Bảo khá bận rộn, tôi không chắc là anh hay một người nào khác. Tôi hỏi ý kiến Emi, đứa bạn khoảng thời gian tôi dao động hay tâm sự nhất, cô nói không lẽ nào, Bảo không có những thái độ như thế. Anh không rõ ràng, nhưng ít khi làm những việc không chủ đích. Dẫu thế, không nhiều người biết tôi thích trà sữa thạch

cỏ, tôi đoán không ai ngoài Bảo... Tôi thuộc tuýp người có thể chủ động làm một chuyện cho đến khi nó thực sự làm mình hài lòng bởi trí tò mò, vì thế tôi ngần tin cho Bảo vén vẹn vài chữ: "Café nhé anh?" Tôi đếm được từ khi máy báo delivery đến lúc anh nhắn lại chỉ có 8 giây: "Uh. Chỗ cũ giờ cũ". Tôi reply lại một từ "Vâng".

Và chúng tôi gặp nhau. Mmmix Café – một quán đẹp, nơi chúng tôi đã ngồi quá nhiều lần. Vẫn như thế, Bảo ngồi bình thản – điểm mạnh nhất của anh chính là sự bình thản, trông ao có vẻ gầy hơn trước một chút. Tôi đã cắt tóc và anh cũng cắt tóc. Hình như sau khi chia tay thì ai cũng muốn đi cắt tóc, bạn tôi vẫn đau là để chải một nụt nhán mới! Tôi hỏi về cuộc sống và công việc của anh...

- À, vẫn vậy thôi. Đạo này anh nhiều việc hơn, tính chất của công việc giải trí là bận rộn khi người ta rảnh rỗi mà – Bảo mỉm cười – còn cuộc sống thì bình thường, như nó vẫn bình thường.

Tôi biết Bảo nói dối, gần đây anh có vẻ mệt mỏi nhiều và cái "bình thường" anh nhắc đến nghe thật không như cái tên của Nhưng tôi không nói, cũng không có gì đáng nói, và vì trong mắt anh ánh lên cái gì xa lạ. Anh nói vài chuyện khác, hỏi tôi có người yêu mới chưa, câu hỏi không mang tính châm chọc nào cả, nhưng không hiểu sao, tôi trả lời lơ đãng:

- Sắp anh ạ!

Câu chuyện rơi bỗng một lúc. Một thoáng khi anh gọi nhân viên quán lấy thêm hai cốc nước lọc, tôi chăm chú nhìn anh, tim đập rất nhanh, Bảo vẫn gầy quá nhiều cảm xúc với tôi, nét mặt ấy, những cử chỉ ấy, cách cười ấy, mùi nước hoa ấy... Có lẽ còn yêu thì đừng nên chia tay, câu đấy tôi nghe ở đâu đó. Nhưng tôi không thể nói ra cho Bảo. Khi anh quay mặt lại phái tôi, tôi nói bâng quơ:

- Anh này, gần đây không hiểu sao hay có người để trà sữa thạch cỏ ở cổng nhà em vào buổi đêm, mỗi dáng em dậy đều thấy...

Tôi chờ đợi Bảo nói gì đó, tôi chỉ cần anh nói... Nhưng không có gì xảy ra, nét mặt anh không thờ ơ cũng không xúc động, mà là thản nhiên. Chút sau anh buông nhẹ: "Uhm, vậy sao. Hồi xưa em rất thích uống thứ trà sữa ấy". Câu nói cũng nửa chừng, không công nhận, cũng chẳng phủ nhận, hay có lẽ vì tôi đã không đưa ra một câu hỏi? Không biết nữa. Tôi cảm thấy thất vọng đôi chút, hoặc hơn đôi chút. Tôi nhìn ra cửa sổ... Ngoài phố bắt đầu có nắng, sắp hết Đông rồi... Chợt nhớ một câu hát của Trịnh... "Đi đâu loanh quanh cho đời mỏi mệt..."

Tôi muốn hỏi trực tiếp anh, nhưng tôi lại không thể, có lẽ rất lâu sau tôi纋 phải nghĩ

lại ngày hôm nay, ngày tôi đã không làm hết sức... Người ta sẽ luôn tiếc nuối một việc, nếu khi làm việc đó người ta đã không cố gắng hết khả năng, trong tình yêu lại càng như thế.

Cuộc sống

Đường vắng, thưa thớt vẫn có xe chạy qua nhưng êm ả, có lẽ vì Nguyễn Khuyến là một phố khuất và yên tĩnh. Cũng là lý do tôi thích ngồi đây. Đông đã thực sự hết, cái lạnh đã trôi qua, mùa mới đến mang theo nhiều điều mới, chỉ tôi vẫn ngồi đây vào vài tối cố định trong tuần. Có những nơi gắn với một quãng thời gian đáng giá, thì người ta sẽ không muốn rời nó, dù mọi thứ xung quanh có thay đổi đến đâu. Tính đến bây giờ là tôi chia tay Lam được sáu tháng, công việc vẫn cuộc sống vẫn bình thường... Sau thời gian sau khi tôi gặp Lam lần cuối ở MmMix, tôi vẫn chú ý đến cô và cuộc sống của cô một cách lặng lẽ. Tình yêu đọng lại sâu thẳm, một người con trai khi đã yêu thật sự thì rất khó thay đổi. Emi tiếp cận tôi một cách rõ rệt, đôi khi tôi để ý đến cô, giữa khối lượng công việc tràn ngập của phòng kinh doanh, tôi gần như không có lúc nào để thở suốt thời gian công sở, Emi hay mang đồ ăn cho tôi vào buổi trưa, trò chuyện, thi thoảng tặng tôi vài đĩa nhạc hoặc sách best-seller... Tôi không từ chối, cũng không tiếp nhận, tôi để cô làm một số việc, và không để cô làm một số việc. Tính cách của tôi không thật sự rõ ràng, đó chính là điểm khiến Lam rời tôi, có lẽ thế. Nhưng tôi không muốn thay đổi nó, hoặc không thể thay đổi nó. Dù sao cũng không có ý nghĩa gì to lớn, bởi chúng tôi đã thực sự chia tay. Giờ tôi không kỳ vọng quay lại với Lam, tôi chỉ muốn cô có một cuộc sống tốt, và về phần mình cũng vậy. Nếu là định mệnh, thì tự chúng tôi sẽ quay lại với nhau. Tôi đã làm những thứ tôi có thể, và không mong đợi gì hơn. Tôi cũng nói với Emi rằng tôi không thể trở thành bạn trai của cô, vì không yêu và quan tâm đến cô. Khi nói điều ấy, tôi hơi ngạc nhiên về mình, ít khi tôi chịu không có ai bên cạnh, nhưng tốt thôi, như thế nghĩa là tôi đã lớn hơn, và biết cách để sống hợp với những gì cần có. Với Lam thì là tình yêu, nhưng yêu thôi là chưa đủ, với Emi thì đủ tất cả chỉ thiếu tình yêu. Thế đấy, mọi thứ đôi khi vẫn kỳ quặc vậy.

... Ở một góc của MmMix Café, Lam ngồi khuấy khuấy cốc chanh tuyết, vẫn cứ là nơi này, dù người ngồi phía trước cô không còn là Bảo, thì đôi khi người ta vẫn đi tìm tình yêu mới trong những tiềm thức cũ. Cô muốn có lại chính mình trước khi tìm đến điều gì đó khác...

... Café Tứ quán, Emi ngồi ở một bàn sát tường, cô nhìn thấy Bảo. Anh ngồi với vài người bạn. Có lẽ anh không nhìn thấy cô, tính Bảo ít khi quan tâm đến những thứ xung quanh mình, bao giờ cũng vậy, anh ở trước mắt Emi, nhưng cô không bao giờ

với được, người ta sẽ còn chạy đuổi một thứ chừng nào người ta còn chưa với được. Emi cũng thế...

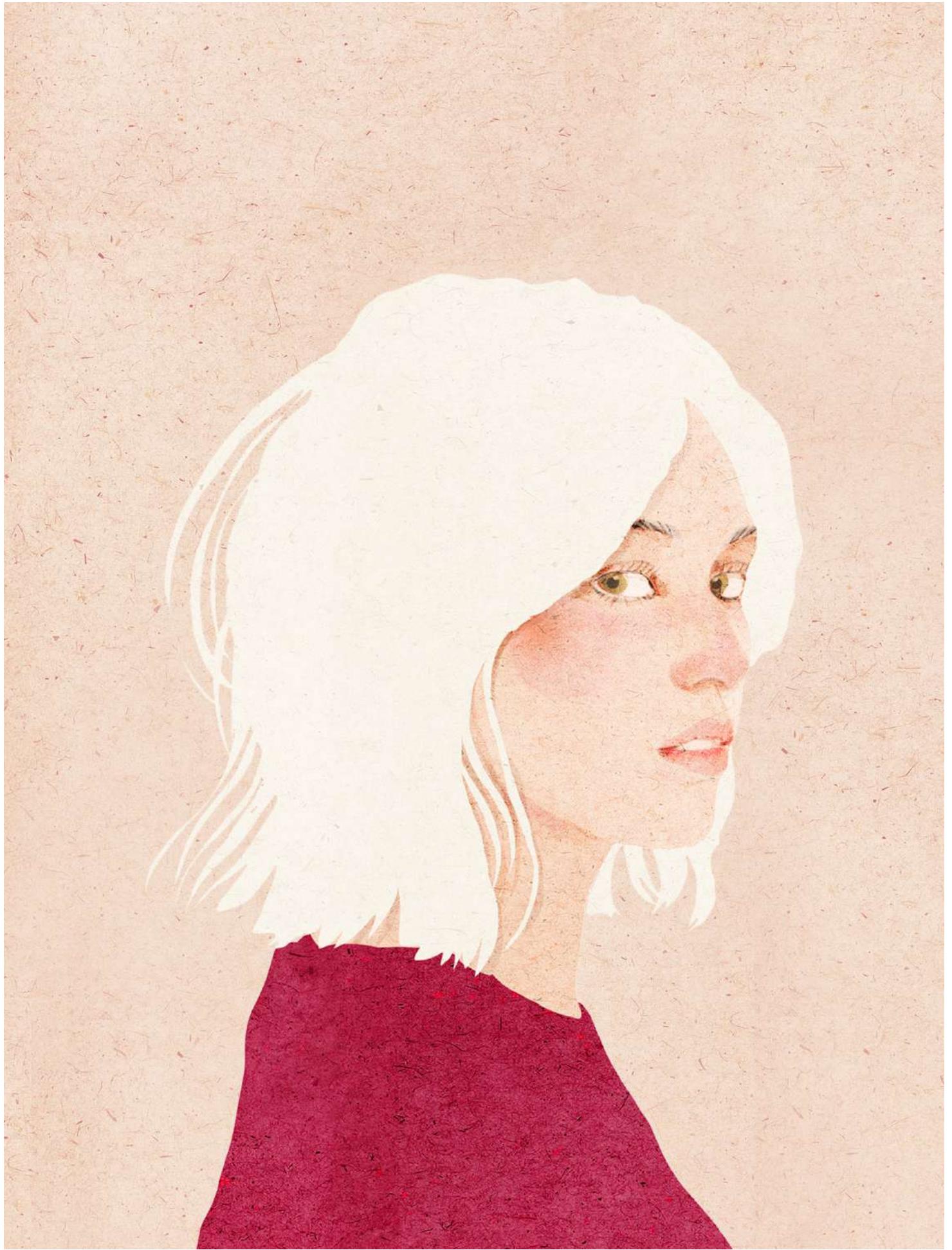
... Vẫn là Nguyễn Khuyến, khuya dần. Hôm nay có gió mùa Đông Bắc, không khí lại se sắt. Quán như một điểm dừng chân của những cơn gió, mỗi cơn gió đều khác, nhưng hay gặp nhau ở đây... Vài sinh viên Kiến trúc lên quán, chơi đàn ngẫu hứng, họ uống, họ đánh guitar, họ cười... Tôi thấy lòng bình yên, thực ra người ta cứ sống tốt và tất cả trong cuộc sống vẫn có vị trí sẵn của nó... Tôi muốn vào Nam, muốn đi xuyên Việt, muốn quay trở lại Sing – nơi tôi đã học vài năm, muốn đi châu Âu, muốn đến những nơi mình chưa được đến... Chỉ cần giữ nguyên lòng ở Hà Nội... Thoáng qua một cõi đi về. Cuộc sống, thế là đủ.

Tôi quay sang phía bàn bên cạnh nơi những tiếng cười vang lên, mỉm cười:

- Này bạn, chơi một bài gì đó của Trịnh đì? “Tôi ơi đừng tuyệt vọng” chẳng hạn.

Và những nốt nhạc lại vang lên...

Hà Nội hiền những ngày cuối tháng 3.

PHAN Ý YÊN

CÀ PHÊ VỚI NGƯỜI LẠ

"M" ột mối quan hệ tốt là mối quan hệ không ảo tưởng về đối phương

Anh ta nói với tôi như vậy trong lần đầu tiên gặp gỡ. Đó là buổi sáng trễ nải nhất trong suốt những ngày tháng mà tôi còn nhớ được nhiều điều liên quan đến tuổi trẻ của mình. Nó tệ đến mức khi nghe tin thành phố chuyển mùa, tôi thậm chí còn không may mắn nghĩ đến những chiếc váy hoa và những ngọn đồi. Rồi anh ta gọi điện. Bảo muốn uống một cốc cà phê. Chúng tôi chưa bao giờ thân thiết nên một cuộc hẹn được sắp đặt đơn giản và nhanh chóng đến không ng

Quảng trường luôn là nơi đẹp nhất cho dù bạn đến đó đơn độc hay với bất cứ ai.

Ở đó, chúng tôi đã coi rẻ mùa Xuân. Coi rẻ niềm hạnh phúc ngâm mình trong nắng ấm. Coi rẻ những đám đông rạng rỡ hò hát đi qua. Coi rẻ nỗi buồn của chính mình.

Anh ta thất tình.

Tôi nghĩ mình cũng vậy.

Chúng tôi cầm một cốc giấy lớn đầy cà phê nóng, ngồi ở bậc thềm, và nhìn thấy tình cảm của mình như đám bong bóng xà phòng lũ lượt vỡ tí tách giữa không trung. Nhưng không ai đưa tay ra níu giữ.

Chuyện tình cảm ủ rũ này, hóa ra với một số người có sức tàn phá thật ghê gớm.

Anh ta tâm sự mình là một người nhạt nhẽo. Học tập rồi lao động. Lao động rồi học tập. Một ngày tình cờ, đột nhiên nghĩ bản thân cũng cần phải có tình cảm với ai đấy. Thế là có tình cảm. Hoặc nghĩ rằng mình đã có tình cảm. Cũng hẹn hò, đưa đón, cười đùa, xác thịt. Cho đến ngày cô gái nghĩ cần phải chia tay anh ta. Cô đã xây dựng quá nhiều ảo tưởng cho mối quan hệ giữa hai người và giờ hằng đêm cô chỉ biết khóc vì thất vọng. Cô không thể tiếp tục được nữa.

Hôm đó trời không đổ mưa. Cô gái mở cửa chung cư, kéo lê trên đường sỏi không chỉ đầm hành lý mà cả một mớ ân tình rối rắm.

Anh ta đứng ở cửa sổ tầng 8 nghìn xuống. Cảm giác mát mẻ hiện hữu rõ rệt. Nhưng anh ta không chạy theo cô gái. Vì lúc nắm tay cô, anh thật sự vẫn không thể hiểu rõ, ảo tưởng gì đã vỡ trong cô?

“Anh là một gã người yêu kém cỏi”.

Tôi nhìn thẳng vào anh ta và khẳng định.

Anh ta im lặng nghiền ngẫm lời cáo bu

“Anh có buồn không?”

“Cô đang buồn à?”

“Ừ.”

“Tại sao?”

“Tất cả ảo tưởng của tôi đã vỡ.”

“Như thế nào?”

“Thực ra ảo tưởng của phụ nữ là những thứ đơn giản lắm. Thậm chí còn hơi ngớ ngẩn. Giống như việc tôi thích tự tay mau trà hoa cúc đóng gói kiểu công nghiệp trong siêu thị và chỉ chọn những hộp được in ấn bằng tiếng Anh. Anh sẽ bảo tôi sinh hàng ngoại. Nhưng không phải. Tôi thích cái cảm giác tự bản thân mình hình dung ra ý nghĩa của từ “camomillie” hơn là ai đó áp đặt rằng “đây là trà hoa cúc”. Như một kiểu cố chấp trẻ con rằng từ “camomille” nó đẹp và lãng mạn chứ không phàm tục đơn giản như từ “trà hoa cúc”.

Anh ta lục tìm thuốc lá trong túi. Khẽ khàng châm lửa và hỏi tôi có muốn hít một hơi không. Khói thuốc là thứ độc hại. Cả thế giới đều biết rõ điều đó. Tình yêu cũng là một thứ độc hại. Hai phần ba thế giới có đôi ba lần trong đời nghĩ đến điều đó. Nhưng thuốc lá vẫn bán chạy dù có tăng giá. Và ai ai cũng muốn được đắm đuối yêu đương.

Khi anh ta hỏi chuyện. Tôi biết những câu trả lời của mình sẽ khiến anh ta càng thêm hoang mang nhưng như kẻ sắp kiệt sức giữa đại dương, tôi bám lấy những câu hỏi ấy để an ủi chính mình.

“Anh cũng là một gã người yêu ích kỉ. Lẽ ra anh nên chạy theo cô ấy, ôm cô ấy và kéo hành lý trở về. Tôi nghĩ có lẽ đó là tất cả những gì thuộc về ảo tưởng cuối cùng mà cô ấy dành cho anh.”

“Tôi chỉ cần những thứ thật đơn giản. Một người có thể bình thản ngồi bên cạnh, lúc cần thiết có thể dựa vào vai nhau ngủ một giấc an lành. Buổi sáng tỉnh dậy, thế giới nhỏ bé lại trở nên tươi trẻ.”

Tôi ngắm nhìn thật kĩ anh ta lần đầu tiên kể từ khi quen biết. Cái mong mỏi đáng thương vừa chia sẻ đó khiến tôi muốn quàng tay qua vai và ôm anh vào lòng một vài phút. Cà phê khiến hụt hengo trở nên yên ả và đẩy những người xa lạ ngồi sát lại gần nhau. Ít ra là lúc này. Một buổi chiều chậm rãi.

Tôi khẽ kháng đặt tay mình lên tay anh ta. Những ngón tay hơi nham nhám nhưng âm ấm thứ cô đơn trần trụi không tô vẽ. Với những người xa lạ, những người bạn gần như không biết, cảm xúc là thứ ngôn ngữ thật thà và dũng cảm nhất. Bởi vì bạn hoàn toàn vô thức với quá khứ lẩn hiện tại của đối phương.

Tôi yêu một người đàn ông xa lạ ngay từ cái nhìn đầu tiên. Ảo tưởng bắt đầu từ lòng dũng cảm để yên thân mình trong vòng tay một người không quen rõ. Anh ấy kể với tôi về cuốn sách mình đã đọc thời rất trẻ. Đó là một câu chuyện cảm động giản dị. Vào ngày lễ tình nhân, chàng trai bán đi chiếc đồng hồ, thứ quý giá nhất của mình để mua tặng cho cô gái mình yêu chiếc trâm cài tóc. Trong lúc đó, cô gái vì muốn tặng chàng trai sợi dây đeo đồng hồ mà đành lòng cắt đi mái tóc dài của mình. Khi họ thấy nhau, những món quà ấy không dùng được nữa nhưng họ đã tìm thấy một thứ khác mà có những người đi cả cuộc đời cũng chưa chắc tìm thấy được. Người yêu tôi thích câu chuyện đó. Anh nghĩ nó chân thành. Và tôi nghĩ mình yêu anh.

Ai cũng muốn nuôi dưỡng một phần tình cảm trong mình. Đi một vòng chộn rộn ầm ĩ, lúc đứng lại hít thở, tình cảm muôn được nuôi dưỡng ngày càng mơ hồ và xa lạ. Thành phố vẫn luôn trẻ. Không phải bởi tuổi đời mà bởi những người sinh sống ở đó, bởi những tòa nhà liên tiếp mọc lên và những nỗi cô đơn có kích cỡ không thể chia sẻ. Thành phố xét cho cùng, cũng chỉ là một địa điểm được chọn lựa để hi vọng và ảo tưởng.

Trời bắt đầu sụp tối. Anh ta bảo tôi đợi một lúc trước khi chia tay ra về và bỏ đi đâu đó. Tôi nhìn thấy một vài người quen đang tụm lại mua bánh rán trên phố. Họ nói cười rộn rã, hơi thở bao thành khóc. Một người trong số họ nhìn thấy tôi vẫy chào hồn hởi, ra hiệu hỏi tôi có muốn ăn bánh không. Tôi mỉm cười lắc đầu. Trời khẽ kháng trở lạnh, ngâm ngấm. Anh ta quay trở về với một chiếc hộp đựng Velvet cupcake trong tay, bảo tôi ăn nó cho phần tráng miệng buổi tối, vén mớ tóc lòe xòa phủ trên trán tôi. Và chào tạm biệt.

Anh ta quay bước đi về phía nhà ga. Ánh đèn vàng vọt đuổi theo sau tạo thành một vệt dìa chênh chêch. Tôi mở hộp. Một mảnh giấy gấp tứ nǎm cạnh chiếc cupcake.

“Em hãy ăn nó như ăn sạch nỗi buồn của mình. Buổi sáng thức dậy, vươn vai và sẽ lại nhìn nhận chuyện tình cảm của bản thân một cách tích cực.

P.S: Cho dù em có nghĩ gì đi nữa thì camomille vẫn chỉ có thể là trà hoa cúc. Hãy chấp nhận chính nó thay vì dùng ảo tưởng của em"

Khi tôi ngẩng đầu lên, anh ta đã hoàn toàn biến mất phía bên kia chân dốc. Tôi đi chậm về nhà, trên đường ghé vào một cửa hàng nhỏ mua cho mình một hộp trà hoa cúc.

Những ngày sau đó, chúng tôi không liên lạc gì. Mà cũng hồn như không bắt gặp nhau trên phố. Vào đúng ngày đầu tiên của mùa Xuân. Anh ta nhắn tin khoe mình đang hẹn hò với một cô gái tóc dài và tinh nghịch. Một ngày có thể cười phá lên nhiều lần cùng nhau.

Có lẽ anh ta đã đúng.

Phải có một trái tim để tích cực để yêu thương.

13/04/2011

A. ANH

QUYỀN LỰC VÀ PHA LÊ

1.

Cô gái tội nghiệp 1

Tôi tên là Thùy, mặt mũi cân đối, cao 1m72, nặng 52 kg, số đo 3 vòng hoàn hảo. Với một chút nhan sắc như thế, tôi – hot girl của trường đã tự ghi tên mình vào sổ đen “giang hồ đồn thổi”. Kệ, miệng ai gần tai người ấy, ai nói nấy nghe. Nhưng có một điều còn tệ hơn nữa, điều mà tôi không thể làm ngơ.

- Tôi yêu cô lâu rồi nhưng không dám nói, chỉ sợ thất bại. Nhưng bây giờ biết là cô cũng thích tôi, tôi thấy giá trị của mình tăng vùn vụt.
- Này nhóc, nói thật đi, đạo này nghe bảo yêu đương kinh phết nhỉ? (huýt sáo). Bọn này á? (thở dài) Chia tay rồi mà...
- Anh qua nhà chơi với mẹ em được chứ?

Vân vân và vân vân. Đủ kiểu nhức đầu. Đủ thứ hàn gắn và tan vỡ. Đôi lúc tôi thấy mình như bị xé toạc ra giữa những mối quan hệ không được trông chờ, rõ ràng tuếch và nhạt nhẽo. Thấy áp lực của một sinh viên xuất sắc nhất 4 khoa trèo lên đầu áp lực của Ủy viên Ban chấp hành Đoàn trường, rồi tất cả lại nằm dưới một tầng áp lực nữa của nhân vật có cái mũi sexy most-wanted (?) Cuộc đời khó hiểu.

2. Chàng trai tội nghiệp 1

Gió phố dài cuốn bụi tung cao. Khoảng bao trùm rợn ngợp của bóng tối như xoay tròn xung quanh một dải trăng bạc mảnh dẻ và cong vút, những tia lóng lánh trong veo quen vào mấy gợn mây giăng. Đêm sâu kì lạ. Tôi đang đứng ở lan can tầng 11 của một tòa cao ốc, nhà tôi đấy. Nhìn từ đây xuống, những ô sáng đèn của rất nhiều cao ốc xung quanh trông như những khoang hình lục giác của một tổ ong ươm vàng, vừa lỗ chỗ vừa đều đặn trong ánh đèn neon rất nhạt. Người phía dưới ẩn như kiến, những con kiến thanh thản đi lại trong bình yên. Lòng tôi doãi ra, nhẹ bỗng. Chờ gió cuốn đi...

- Anh qua nhà chơi với mẹ em được chứ?

Giọng Cutie khẩn khoản trong mobile, chấm dứt những bâng khuâng của một đêm lẽ ra là rất thánh thơ. Tôi từ chối tếu nhị nhất có thể rồi chuyển tên Cutie vào blacklist. Quá mệt rồi, Cutie ạ, tôi mệt mỏi với việc phải tránh anh như tránh tà dù không được phép để cho ai biết. Anh là thầy giáo của tôi cơ mà! Đêm giang rộng hai sải cánh đen cuốn tròn tôi vào giữa. Nơi nào đó đằng kia, Cutie cũng đang ở giữa một vòng

đen, đang tự hỏi mình vì sao lại bị từ chối. Trẻ, đẹp trai, trở về từ du học trời Tây, lẽ nghiêng nhiên Cutie trở thành thần tượng của vô khối những bé gái trong trường. Cái tên Cutie cũng bắt nguồn từ sự hâm mộ ấy, tức là đáng yêu và cũng rất đáng để yêu. Hề, thế mà tất cả sức lôi cuốn của anh lại bị tôi hất tung hô. Reeng! Lần này đến lượt chuông điện thoại trong nhà, tôi chưa kịp chạy vào thì mẹ đã nhắc máy. Mẹ nhìn tôi vài giây rồi đáp:

- Nhà cô có khách mất rồi. Ba Linh sắp sang để bàn việc Thùy sang bên kia với thằng bé mà cháu.

Khi mẹ cúp máy, tôi thở phào. Cutie chứ còn ai, hắn anh mong sự chân thành sẽ lay động được tôi (và cả mẹ tôi). Chỉ có điều ngay từ hôm đầu anh đường đột xuất hiện trước nhà với một bó lan trắng xóa, mẹ đã biết tôi không chào đón. Mời anh vào nhà, mẹ ngồi tiếp hộ để tôi quét dọn phòng khách, lại cố ý nhắc đến chuyện Linh, người yêu tôi hiện đang ở Anh, cứ nài gia đình hai đứa cho tôi sang cùng. Sáng hôm sau, lấy lý do là giao bài về phát cho lớp, Cutie gọi riêng tôi lên phòng giáo vụ. Ngoài xấp giấy phôt đưa cho ai chả được, Cutie còn cầm một tập hand-out nhiều màu, nói bằng giọng nhiệt tình cố gắng:

- Đây là brochure của một số trường bên ấy, em xem thử có gì thích hợp. Có cả trường của Linh đấy.

Cảm ơn một tiếng lấy lệ, tôi quay đi, để lại Cutie tần ngần nhìn theo bên cửa. Cảm giác áy náy khi đánh rơi lòng tốt của người khác xen lẫn với chút cảm thương, nỗi niềm vừa trách người vừa trách mình như một làn hơi ẩm làm nhòa mí mắt. Tôi không khóc, chỉ thấy lòng buồn buồn. Thấy nắng trưa tràn trề hai hàng cây lao xao, ấm, nóng và day dứt. Thấy tội nghiệp một người. Từ lần ấy, Cutie cứ gặp tôi là lại mỉm cười can đảm. Cố gắng cho tôi thấy rằng mình đã dám nhìn lại quá khứ sai lầm (yêu tôi là một sai lầm, hùm!), anh chào tôi thật to (thầy giáo chào sinh viên thật to, ngộ nhỉ?), hỏi han mấy câu về chuyện học hành (anh là giáo viên của tôi cơ mà?), về “trường của Linh” (à bây giờ thì em đã hiểu!), rồi lại cười can đảm. Tôi tự hỏi, có thực Cutie coi tôi chỉ là quá khứ?

3. Anh chàng tội nghiệp 2

Tạm quên Cutie như anh đã cố quên tôi, tôi quay trở ra ban công. Ngồi trên cái ghế đầu lênh khen vượt hẳn khỏi lan can, tôi chuersh choáng nhìn những tổ ong đều đặn sáng đèn, những bãi xa công trường dở dang, những mảnh cát dài, những khoảng đồng rập rờn bát ngát. Tối nay trước khi về nhà, tôi đã phóng xe lang thang gần hết

một vòng thành phố, vừa đi vừa nghỉ vẩn vơ mong mình được tìm thấy bởi một ai đó khác. Một ai đó không đòi yêu tôi. Đạt tìm thấy tôi thật. Vẫy tay lia lịa khi thấy tôi đi ngang qua quán kem bên hồ, Đạt chìa menu giúp tôi chọn món. Vui vì Đạt thuộc lòng khẩu vị của mình, tôi xì xụp ăn bằng tất cả những ngón ngấu vô tư của một cái dạ dày rỗng tectch. Trong ánh đèn, cốc kem của tôi hồng thơm xinh xắn như đôi môi cherry. Đạt mỉm cười dịu dàng:

- Hot girl mà bình dân thế!
- Phình phường thôi! – Tôi nói mà miệng vẫn còn lúng phúng – Chẳng qua...
- Phường đâu mà phường, dạo này giang hồ đồn thổi hơi nhiều – Đạt cầm thia gõ đánh coong vào thành cốc, đậm dọa một vẻ rất trẻ con – Nay nhóc, nói thật đi, dạo này nghe bảo yêu đương kinh phết nhỉ?

Đạt huýt sao mấy tiếng trong khi chờ tôi ăn nốt, chờ đợi bình tâm để lắng nghe những lời thanh minh của một hotgirl “yêu đương kinh phết”. Là người yêu của Ly – bạn tôi – sau khi cưa tôi không thành, tôi thích nhìn thấy Đạt bình tâm như thế. Hãy cứ nhìn tôi bình tâm như thế!

Cốc kem đã hết veo, chỉ còn những vệt kem tươi xốp mềm mềm đọng ở đáy. Một chút dạ lan hương ở đâu thoảng qua nồng nàn làm tôi chun mũi lại theo một kiểu, à ờ, được định nghĩa là rất sexy. Đạt lại cười:

- Thế nào? Ai
- Vũ Như Cẫn, vẫn Linh thôi. Hè này Linh về, sắp gặp nhau rồi còn “kinh phết” với ai được nữa nào!
- Thật không? – Đạt hơi ngạc nhiên – Nghe Ly bảo... Nói thế rồi Đạt bối rối ngừng lại. Tôi thở dài một tiếng, hít thật sâu những hương dạ lạ ấm áp dịu dàng. Là Ly sao? Đến bao giờ nói mới chịu tin là Đạt không còn nghĩ về tôi nữa?

Quay sang nói về Ly, tôi càng ngạc nhiên hơn vì Đạt lắc đầu “Bọn này á? Chia tay rồi mà...” trong khi chỉ 5 phút trước tôi nhắn tin báo là mình ngồi với Đạt (làm như thế cho nó công khai), Ly còn khẳng định hai đứa vẫn đang hạnh phúc đầy trời. Một chút nghi ngờ dâng lên, tôi thử:

- Thực ra Thùy thấy Linh không còn được như cũ. Mấy lần Linh gửi ảnh về, chụp với một em xinh lắm, xinh hơn Thùy nhiều. Có thể lần này Linh về là để thảng thắn chia tay...

Chỉ trong một giây lát, tôi thấy mắt Đạt sáng rực. Hết sức hợp tình hợp cảnh, cậu bắt đầu liệt kê những vụ vặt tình yêu với Ly bằng giọng thở than, lại còn vô tình kể hở chuyện Ly đã nói xấu như thế nào để cậu không bao giờ nghĩ đến tôi lần nữa. Đọc câu chuyện mang hơi hướng Delimma của Đạt, cốc kem suýt mẻ vì những tiếng coong coong. Thế là đã rõ. Tôi chào Đạt đứng dậy. Thấy tội nghiệp một con người.

4. Cô gái tội nghiệp 2

Lần này thì không phải là tôi, à không, đúng là tôi thật. Dở khóc dở cười khi scroll xuống đọc cho hết blog Hà viết về mình bằng một cái tên dễ chịu “Cô bé ấy”, tôi chẳng biết nên comment, nên hack hay là paste link này sang blog của mình nữa đây. “Cô bé ấy hôm nay thật buồn. Em ngồi lặng lẽ với gương mặt ngơ ngác, hẳn rõ từng dấu hiệu mệt mix trong đôi mắt nâu to. Sao tôi muốn đến bên em thế, muốn vuốt mái tóc dài, muốn em biết rằng tôi hiểu những điều em đang nghĩ. Em chính là hình ảnh của tôi 4 năm về trước, đau khổ và băn khoăn cùng vì một người con trai...”. Lạy Chúa! Hà định ninh rằng Vũ là lý do khiến tôi buồn vào đêm dạ hội. Vũ đã đi cùng Hà thay vì mời tôi như anh ấy muốn lúc đầu. Phải, người ta có tận 4 năm 19 ngày để làm một niềm tin rằng họ vẫn còn là người yêu của nhau. Hà ơi, chẳng lẽ tôi lại thét lên rằng mình buồn là vì buổi trưa đã ăn hết vẹo một hộp trứng cá Sadin và vì bụng tôi đang đau quằn quại?

Nghĩ thế nào, tôi chẳng làm gì cả. Sẽ là một sự xúc phạm lớn lắm nếu tôi nói ra những điều thật thà, khi mà trong chị bao la một nỗi niềm thương hại. Ý tốt cả thôi, chị không ghen tuông tôi, không dồn vặt Vũ mà thương hại giản đơn. Dường như được thương hại người khác là một thứ khoái cảm rất lớn khiến người ta quên đi nỗi đau mình bị phản bội, phải không Hà?

Hai ngày nữa là Linh về, về cùng một cái cô bạn xinh xinh bên kia. Vừa kịp khi một tuần say nắng của tôi với Vũ chấm dứt, chúng tôi chia tay bằng cách cùng nhau đi mua quà cho chị và Linh, tôi vui vẻ còn Vũ, tất nhiên là luyến tiếc. Vẫn nhớ lúc tôi bảo anh, một người không đặc biệt lắm ngoài cái cách nhìn tôi khinh khỉnh “Tôi thích anh đấy, sao không? Chẳng vì gì cả, tôi thấy anh hay hay. Chấm hết”. Vũ nhìn tôi, mãi mới trả lời:

- Tôi yêu cô từ lâu rồi nhưng không dám nói, chỉ sợ thất bại. Nhưng bây giờ biết là cô cũng thích tôi, tôi thấy giá trị của mình tăng vùn vụt!

Tôi cười, nhấc lên một cái vòng đưa cho người bán hàng gói lại, đề cẩn thận “Tặng

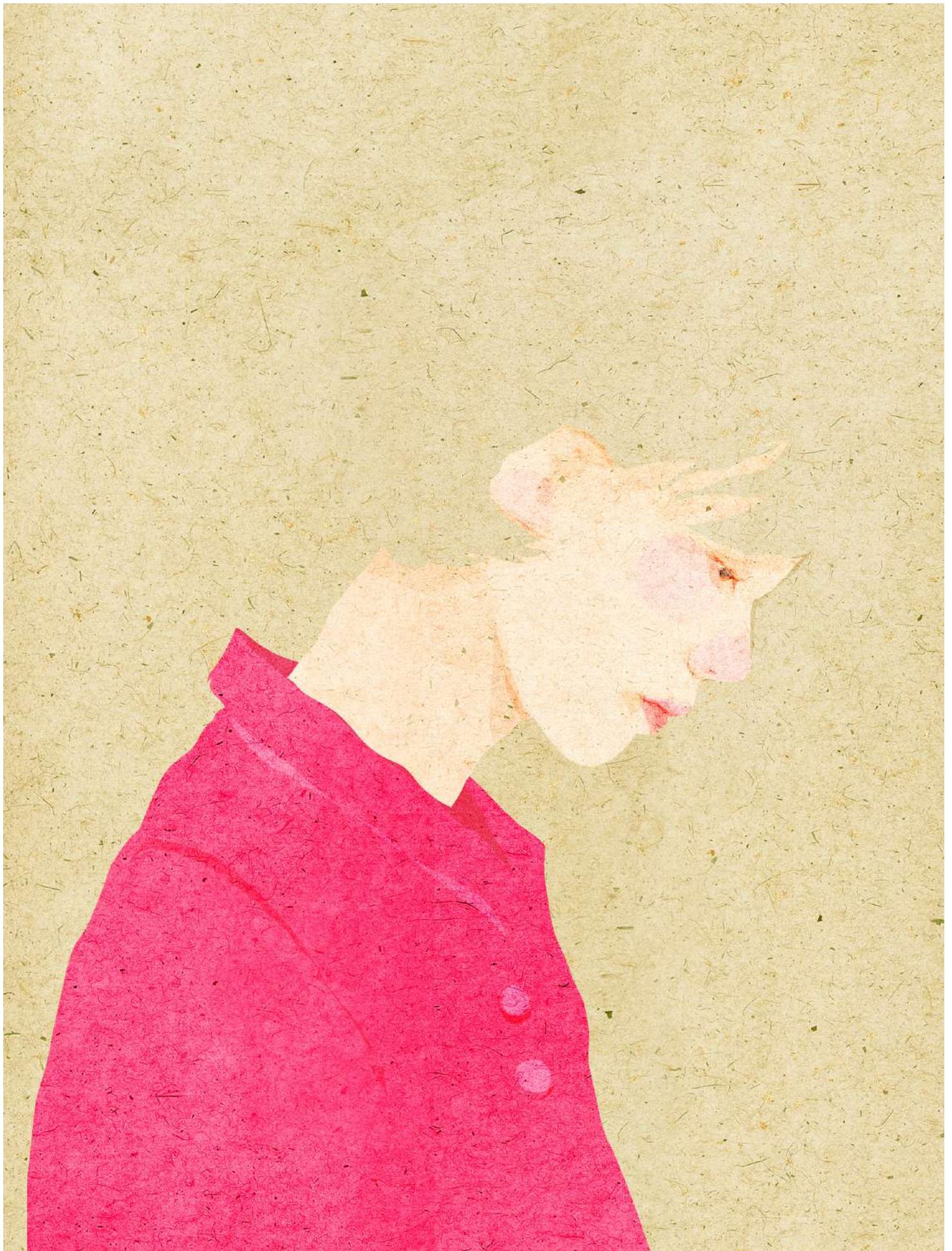
Hà". Chiếc vòng chị post lên blog ấy mà, cái có một hạt bạc lớn hình tròn đính những mẩu pha lê tí hon. Lúc chụp ảnh, chị chọn góc shoot nhiều tia nắng trông khá là nghệ thuật. À, mua gì cho Linh nhỉ, một cuốn album mới chúc cho một tình yêu mới?

Đang loay hoay xem xét, tôi bất chợt rùng mình, thấy đất trời đảo lộn vòng quanh. Cái ý nghĩa về thương hại che lấp phản bội đột ngột dội ngược về đầy nóng nảy, giận dữ và chua chát. Chẳng phải tôi cũng đang bị phản bội là gì? Ngực tôi đau quặn, những hơi thở nóng bừng, toàn thân run rẩy nhưng Vũ còn mải nhìn món quà tặng Hà nên không để ý. Cutie, Đạt, Vũ à Linh, tôi là nguyên nhân hay là nạn nhân của sự phản bội? Ai sẽ yêu tôi nếu tôi không phải là một hotgirl, hoặc nếu họ gặp một cô nàng còn hot hơn nữa? Tôi chẳng biết. Tôi thấy quyền lực vừa bỏ tôi đi.

5. Quyền lực và pha lê

Karl Heinz Grasser, Bộ trưởng Tài chính 36 tuổi của Áo đã kết hôn với Fiona Swarovski, người thừa kế tập đoàn Pha Lê Swarovski. Đám cưới này vấp phải sự phản đối mãnh liệt không chỉ trong giới chính khách mà còn là đại bộ phận quần chúng, những người đã được thông báo nhiều lần trước đó về hôn sự của Karl với Natalia Corrales – Diez (28 tuổi, đang là nghiên cứu sinh chuyên ngành kinh tế). Hơn Karl 4 tuổi, đã ly hôn 3 lần và là mẹ của 3 đứa con, Fiona khẳng định bà sẽ làm tất cả để không ai “cướp đi tình yêu của đời tôi” cho dù sự nghiệp của Karl đang chao đảo. Khi bạn nắm trong tay quyền lực, bạn đang nắm dưới tầng tầng áp lực. Mọi quyết định của bạn, dù bình thường nhất cũng được coi là những điều không bình thường. Từ chối người-tuyệt-vọng trong con mắt của mọi người để tìm đến người-tuyệt-vời đối với riêng mình, điều đó giống như một canh bạc nguy hiểm đòi hỏi phải đánh đổi nhiều thứ: bạn có tất cả hoặc chẳng còn gì. Rất mạo hiểm, đương nhiên, nhưng bạn không hối hận về lựa chọn của mình vì biết rằng người ấy sẽ yêu bạn ngay cả khi bạn không còn quyền lực trong tay.

Tôi vẫn đang trông chờ một người như thế, một người tuyệt vời dành cho riêng tôi.

DƯƠNG THỦY

KHẢ NĂNG CHINH PHỤC

ười năm sau ngày tốt nghiệp Đại học, bạn bè gặp lại Thúy, người khen, kẻ chê, ý kiến trái chiều lẫn lộn. Những anh bạn có lòng rộng rãi cho rằng “Cô nàng trẻ trung, vẫn xinh xắn, hẳn luôn hạnh phúc với ông chồng Việt kiều”. Nhóm bạn gái vốn ác cảm bàn tán “Nhìn là biết sửa soạn rất nhiều, đi thẩm mỹ viện, đi spa chăm sóc da hằng ngày. Vậy mà nhìn sắc diện vẫn lộ ra là người không hạnh phúc thật sự”. Inh là người bàng quan dù thời học chung cũng thuộc đám các anh chàng hâm mộ Thúy, anh thoảng nghĩ “Vẫn còn “hot”, chắc trên giường cũng có nhiều chiêu.”

Thời đó Thúy nhìn quê quê, da trắng, mắt bồ câu, hàng lông mày chưa được cắt tỉa, môi đỏ nhưng khô, nhìn kỹ còn thấy một hàng lông măng xanh rì trên mép. Quê thì quê vậy, nhưng cô là con gái gốc Bắc, đủ biết sắc sảo, biết tận dụng những ưu thế của phái nữ để “đong đưa” với đám con trai. Không chỉ hút hồn dân sinh viên mới lớn mà một số ông thầy sồn sồn cũng từng gạ tình với cô. Công bằng mà nói, điểm thi của Thúy một phần nhờ chịu khó đi uống cà phê với thầy, chịu vào rạp chiếu phim cho mấy ổng “cọ quẹt”, chịu mang tiếng là gái lảng lơ. Nghe đám bạn gái dè bỉu chán chê, mấy lần Minh còn cự lại “Sao mấy bà hay ganh tị với người đẹp hơn, toàn nói xấu Thúy!” Nhưng vào năm cuối Đại học, một lần tình cờ đi xem phim với cô bạn gái mới quen, Minh “đụng đầu” với Thúy đang tay trong tay cùng một lão nỗi tiếng ham của lạ. Không phải quá bất ngờ, nhưng anh không thể chế ngự cảm giác thất vọng. Còn Thúy, cô mặc kệ vẻ choáng váng của Minh, cười tinh rụi “Cũng đi xem phim hả?” Rồi thủng thẳng quay lưng đi cùng lão thầy đang trơ trẽn nháy một bên mắt.

Ra trường vài tháng, bạn bè còn đang chưa kịp ổn định việc làm, Thúy lên xe hoa. Cô cưới một ông Việt kiều sồn sồn nào đó đã qua một đời vợ. Hôm đó Minh dẫn bạn gái mới quen cùng đến nhà hàng sang trọng, ngồi bàn với đám con trai từng mê mệt cô dâu. Thằng Thái không giấu vẻ đau khổ, uống say mèm rồi khóc lóc như đang dự đám tang. Thằng Bình thở dài thườn thượt, than “Mẹ nó, Việt kiều già vớt hết gái đẹp”. Thằng Trọng bình tĩnh hơn “Thực dụng như Thúy phải lấy chồng giàu thoi, dù chồng già cũng đáng!” Minh không có ý kiến, hôm đó anh hạnh phúc vì bạn gái của anh được khen dễ thương. Phương là con gái Sài Gòn, đang là sinh viên, cuộc sống êm ái nên có ánh nhìn trong veo. Cô thắc mắc với Minh “Cô dâu có gì đẹp ghê gớm, sao mấy anh có vẻ mê dữ vậy!” Minh cười xòa, chỉnh lại “Mấy anh kia mê, anh thì không!”

Mười năm đã qua, chẳng ai còn nhớ đến Thúy thì đột ngột cô xuất hiện. Sau lần gặp đầu tiên hơi chớp nhoáng nhân đám cưới một đứa bạn. Lần này, Thúy đứng ra tổ chức họp lớp, cô tài trợ hoành tráng ở một nhà hàng năm sao để bạn bè phải có mặt gần hết. Cô báo tin chồng đã về nước, kinh doanh bất động sản, cô cũng tham gia làm trưởng phòng Sales. Mấy đứa bạn gái bối rối “Tức là nó đi “ca” với khách hàng đó mà!” Bạn bè bây giờ đã lầm đứa thành đạt, không giám đốc cũng trưởng

phòng, không lập doanh nghiệp riêng cũng đảm nhận chức manager trong các công ty lớn. Có người đã tích lũy gia sản gấp mấy lần ông chồng Việt kiều già của Thúy, cái mác lấy chồng giàu của cô không còn “linh” nữa. Hình như Thúy cũng biết vậy, vẻ cong cớn ta đây của mười năm trước tạm lui. Cô còn biết mình thua mọi người ở chỗ, họ đã tự đi bằng chính đôi chân mình, chẳng ai dựa vào chồng giàu, chẳng ai ngồi không chơi.

- Bên đó Thúy cũng làm trong ngành kinh doanh bất động sản – Thúy khai man, mắt luyến láy sắc lèm – Học được nhiều điều hay lầm, thành công lầm.

- Vậy hả? – Mọi người cười xòa.

- Giờ về nước phải học lại môi trường làm việc ở đây – Thúy cười quyến rũ – Có gì mấy bạn hỗ trợ mình nhe. Không quên ơn đâu!

Minh vẫn là người ít nói như mười năm về trước dù bây giờ vị trí xã hội của anh đòi hỏi phải giao tiếp nhiều. Anh nhìn Thúy chăm chú hơn lần gặp đầu. Cô biết cách diện sao cho không quá tay như nhiều phụ nữ ở Mỹ hay phạm phải. Thúy trang điểm rất ít, làn da cô trắng ngần, mày ngài được tẩy khéo, hàng mi được chải một lớp mỏng mascara. Đặc biệt đôi môi cô hút thu hút Minh không dứt. Trong trí nhớ của anh, Thúy có đôi môi mọng vừa phải, nhưng nay làn môi dưới căng tròn, vun đầy, cong lên, chứa đựng nhiều nhục cảm. Có thể cô đi thẩm mỹ viện, cũng có thể sắc diện dần đổi thay phù hợp với những sinh hoạt mới. Càng nhìn đôi môi rất đỗi khiêu khích đó, Minh càng nảy ra ý nghĩ của giống đực. Phương đang ngồi bên cạnh chồng, cô không tài nào đoán được những ý đồ quái quỷ đang hình thành trong đầu anh.

Tối đó, hai vợ chồng vẫn rất nồng ấm. Họ cưới nhau đã được bốn năm sau một thời gian dài hẹn hò. Minh nổi tiếng là người chồng chung thủy, vợ anh chẳng phải lo lắng gì, cô vẫn còn ánh mắt trong veo của tuổi đôi mươi. Và quả thực Minh không phải loại đàn ông chạy theo váy phụ nữ. Anh cũng chưa từng ham muốn quan hệ với đàn bà khác ngoài vợ mình. Thế nhưng giờ đây anh đang ôm vợ trong lòng và hôn cô đắm đuối, anh vẫn biết mình phải thực hiện một việc, dầu việc đó có thể gây rủi ro cho cuộc sống êm đềm.

- Mua sắm bên Singapore là cực đắt – Thúy nhăn mặt, trông cô vẫn xinh – Minh nghĩ lại đi! Dắt họ sang đây bao vụ shopping là chết chắc! Mấy cái đồ hiệu này, bên Mỹ rẻ hơn gấp mấy!

- Nhưng tiền vé máy báy sang Mỹ thì sao? – Minh nhún vai – Thôi đừng rên nữa, Minh tính kỹ lắm rồi, tin Minh đi!

- Ủ thì... – Thúy thở dài rồi vùt cười tươi, mắt đen nhánh gợi tình – Không tin Minh thì tin ai! Trăm sự nhờ Minh! Xong vụ này, Minh muốn gì Thúy cũng chiều!
- Vậy hả? – Minh lạnh lùng cười, tim nhói đau – Rồi Minh sẽ đòi Thúy chiều!

Cả hai im lặng uống tiếp ly cà phê Starbuck trong khu mua sắm hàng hiệu trên đường Orchard. Đây là chuyến đi tiền trạm của họ. Sau chuyến đi này Minh sẽ đứng ra môi giới, dẫn theo một nhóm các vị tai to mặt lớn trong một ngân hàng sang Singapore giải trí. Với chức danh giám đốc chi nhánh một ngân hàng tư nhân có uy tín, Minh thừa sức giúp Thúy vay vốn cho phi vụ kinh doanh bất động sản của vợ chồng cô. Anh lên kế hoạch “lobby”, giới thiệu cho Thúy những nhân vật cần săn đón trong ngành ngân hàng. Từ chuyện lót tay thế nào cho vừa khéo, không quá ít cũng không quá nhiều, cho đến chuyện phải bày ra những hội nghị ở nước ngoài để dắt các sếp đi “vui vẻ”.

- Thật sự mấy thằng cha này thích sex hơn hàng hiệu – Thúy phản đối nhẹ nhàng – Sao mình không dắt đi Thái Lan hay Hong Kong?
- Singapore đúng là không phải đất ăn chơi thứ dữ nếu so với hai nước kia. Nhưng cũng nhiều trò “ba trợn” hơn đứt Việt Nam rồi – Minh từ tốn – Như thế mới không quá lộ liễu. Dạo này các sếp đang “chạy tịnh”.

Thúy tin lời Minh, cô không biết lý do thật anh chọn Singapore. Minh vốn căm ghét chuyện hối lộ, ghê tởm các chốn ăn chơi, chán ngấy chuyện phải nịnh bợ chiều theo mọi ý muốn của một vài nhân vật chớp bu. Singapore không có những “động quỉ” như Thái Lan, tránh cho Minh sẽ khỏi phải chứng kiến những cảnh trái tai gai mắt. Vả lại số tiền cần “họ” giải ngân kỳ này không quá cao đến mức phải “hầu hạ” ở những nơi nhơ nh

- Không ngờ Minh vốn hiền lành, giờ làm trong ngành này – Thúy lại cười tình tứ – Chắc từ từ cũng quen phải không?
- Uh – Minh âm ừ – Ai nói Thúy là Minh hiền lành! Lầm to đó!
- Thì ngày xưa học chung Minh hiền thật – Thúy chớp mắt – Giờ “ghê” hơn rồi! Nhưng cũng còn hiền hơn khối ông!
- Mấy thằng hiền dám làm những chuyện động trời lắm đó! – Minh lạnh lùng – Biết không!?

Tối đó Minh gọi điện sang phòng Thúy bảo qua bên anh ngay. Cô bất ngờ trước cái

giọng ra lệnh nhưng cũng bước vào. Minh đang đứng quay lưng, nhìn trầm ngâm qua khung cửa kính Khách sạn năm sao Ritz-Carlton nằm ngay trung tâm Singapore, nhìn từ lầu cao chỉ toàn thấy các building nhảm chán. Nghe tiếng Thúy, Minh kéo kín màn, quay lại nhìn cô. Anh đang ở trần, lộ rõ cơ thể săn chắc vì được tập thể hình đều đặn. Thúy cũng đang mặc đồ ngủ, khoác hờ chiếc áo kimono lụa. “Chiều Minh đi!”, anh nghe giọng mình lạnh lùng. Cô đã tiên liệu trước, chậm chạp cởi bớt chiếc áo khoác, đôi mắt bồ câu ráo hoảnh “Chưa xong việc mà!”, Minh khẽ nói “Úng trước!”

- Đừng đối xử với bạn bè như vậy chứ! – Thúy cúp mắt – Minh đâu phải loại người này!
- Sòng phẳng thôi mà! – Minh nhìn thẳng vào Thúy, trong làn áo ngủ mỏng manh, cô quyến rũ biết bao – Điểm còn đổi được bằng tình, giờ là một phi vụ đem lại lợi nhuận cả trăm triệu đô, so đo sao!?
- Minh thừa biết Thúy sống không hạnh phúc với chồng. Không cần đòi hỏi trắng trợn, rồi chính Thúy sẽ đến với Minh. Minh là một người đàn ông đáng thèm muốn – Thúy vỡ bật khóc – Hãy để Thúy chủ động!
- Đó là điều tôi không bao giờ muốn – Minh thở dài – Tại sao lúc nào cô cũng muốn ở thế chủ động. Tôi chưa từng thèm khát cô!

Minh đã nói sự thật, thời sinh viên dù cũng mê đắm Thúy, anh không dám có ý nghĩ sê chiếm trọn cô. Thúy kiêu hãnh, Thúy lảng lơ hay thích chinh phục đàn ông không làm ảnh hưởng đến lòng ngưỡng mộ của Minh. Minh quá chìm trong đám con trai si tình cô, thậm chí anh cũng không cố gắng mời cô đi uống nước hay dám chìa tay tặng một bông hồng ngày 8/3. Minh cuối cùng gặp Phương rồi hạnh phúc với người yêu dễ thương, nhưng điều đó không làm anh mất đi cảm giác hồi hộp mỗi khi đứng gần Thúy. Lần đầu gặp mặt trong rạp xem phim, dù bị bắt gặp đi với lão thầy trước kỳ thi tốt nghiệp, vẻ tỉnh táo của Thúy làm Minh đau đớn “Thúy không biết xấu hổ, cô ta nghĩ mọi đàn ông đều sẽ bị mình quyến rũ để trục lợi. Thật không khác gì một ả làng chơi!”

Mười năm qua Minh đã quên mất Thúy, thậm chí khi gặp lại anh cũng chẳng quan tâm gì. Nhưng rồi lời hứa hẹn “Không quên ơn đâu” cùng ánh mắt quyến rũ có chủ đích của Thúy trong ngày họp lớp làm Minh quyết tâm trả thù. Giờ đây anh có địa vị, có đủ mọi điều kiện để bắt Thúy phải quì lụy. Minh muốn có cảm giác hoạnh họe, muốn được thấy Thúy điêu đứng. Thật ra anh ước gì mình cao cơ hơn, bằng sự thành đạt và vẻ nam tính của người đàn ông đang vào độ tuổi sung mãn nhất, quyến rũ Thúy. Nhưng trong những lần giao du bàn chuyện làm ăn tiếp theo, Minh nhận ra cô không có khả năng bị chinh phục chỉ bằng tình yêu thuần túy. Dường như Thúy chưa từng biết yêu, chưa hưởng cảm giác thăng hoa của tình yêu và không được sống

trong tâm trạng yêu thương mặn nồng. Vả lại Minh sợ mình sa đà, sợ Phương vợ anh cảm nhận được sự khác biệt, ảnh hưởng uy tín trong sự nghiệp. Anh quyết định chỉ đòi hỏi sex từ Thúy.

- Minh sống hạnh phúc với Phương lắm mà – Thúy bắt đầu vùng vẫy – Bạn bè ai cũng khen. Sao Minh nỡ? Nếu Phương biết chồng mình thế này, Minh không sợ hôn nhân tan vỡ sao?
- Minh thừa uy tín để vợ tin tưởng tuyệt đối – Minh thở dài – Chuyện này đổi chác thôi mà! Khác nào ăn bánh trả tiền.
- Phương trong sáng lắm – Thúy biết mình đã lung lạc được tinh thần đổi phuong – Cô ta không tha thứ cho Minh đâu. Sao Minh tự hủy hoại hôn nhân đầm ấm của mình chỉ vì Thúy chứ! Nhất là Minh vốn không thèm khát gì...
- Không thèm khát sex – Minh lại thở dài – Nhưng vẫn thích cảm giác lạ. Xem cô bạn học cũ có trò gì hay, có tài gì giỏi mà tự tin với đàn ông vậy!
- Đừng mà! – Thúy để một giọt lệ úa ra – Thúy nói thật, Thúy không thiệt hại gì đâu trong chuyện này. Thúy ngoại tình như ngóe, ngủ với đủ loại người, thêm Minh nữa mất mát gì. Nhưng Thúy muốn giữ tình bạn!
- Tôi với cô vốn chẳng phải bạ bè gì! – Minh quyết tâm cứng rắn – Chẳng qua là học chung thôi. Chính vì cô nhiều kinh nghiệm giường chiếu, tôi mới muốn thử qua, xem có chiêu gì độc!

Không muốn đôi co nữa, Thúy bức tức đứng dậy, vươn người cởi phăng chiếc áo ngủ. “Được!” – cô nghiến răng – Nhìn cho kỹ rồi về dạy lại con vợ nhà quê của Minh nghe chưa!”. Cô bắt đầu những động tác uốn éo, những cái hẩy mông, những cú rung ngực. Thúy hơi gầy theo tiêu chuẩn Việt Nam nhưng săn chắc vì được tập luyện đều đặn. Cơ thể cô quá rất đáng thèm nhưng giờ đây Minh cảm nhận hơi lạnh phá ra như thể đứng trước mặt anh là một cô nàng băng nước đá. Dù máy móc làm những động tác khêu gợi, gương mặt cô lại đang đanh túc. Minh thấy bụng quặn đau, dịch vị từ dạ dày trào ngược, cổ họng anh chua ngắt, nóng rẫy.

- Thôi đủ rồi! – Minh ôm trán chán nản, giọng đau đớn và mệt mỏi – Thúy về phòng mình đi.
- Sao? – Thúy bất ngờ nhưng nhanh chóng mặc đồ vào người.

Trước khi ra khỏi phòng, cô dịu dàng nhìn Minh hỏi “Minh ơi! Minh tiếp tục giúp Thúy

chứ? Minh giới thiệu Thúy gấp các sếp và giúp Thúy đưa họ sang Singapore như kế hoạch chứ? Họ sẽ giải ngân cho Thúy chứ?". Minh ngược mặt lên, anh nghe giọng mình xa xăm "Mai tính!"

Sáng hôm sau Minh thức sớm, để lại lời nhắn ở sảnh tiếp tân "Minh về trước có việc. Thúy về sau, quên mọi chuyện dùm". Anh ra phi trường xin đổi vé đi chuyến bay đầu tiên về Việt Nam. Minh ghé quầy mỹ phẩm mua cho vợ cây son rồi chạy vội đến sạp sách báo mua cho con cuốn truyện tranh. Trong toilet anh vứt hộp bao cao su đã chuẩn bị sẵn nhưng không dùng vào sọt rác. Minh lắc đầu cười một mình, nuối tiếc "Mục đích chính của chuyến đi thế là không hoàn thành!". Anh rửa sạch tay với xà phòng, nhìn người đàn ông chững chạc trong gương, chắc lưỡi "Thôi, cho yên chuyện!" Rồi mỉm cười sải những bước dài tiến về chuyến bay của mình.

(Sài Gòn, 1/2010)

